

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

От автора на
ХРОНИКИТЕ НА АМБЪР

ФАНТАСТИКА

74

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ

ГОСПОДАРЯТ ДЕМОН

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

**РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ, ДЖЕЙН
ЛИНДСКОЛД
ГОСПОДАРЯТ ДЕМОН**

Превод: Юлиан Стойнов

chitanka.info

Господарят демон...

Почитателите на Зелазни, за които „Господарят на светлината“ е романът номер едно на гениалния писател, може би ще поставят този на второ място.

Ако някоя заблудена душа за пръв път чува името на Роджър Зелазни, нека започне пътя към дома с това великолепно произведение.

Войните между боговете и демоните, избухнали преди пет хиляди години, завършили с разгрома на демоните и прогонването им от тяхната родна земя. Расата на демоните навярно щяла да изчезне във враждебната страна, която били обречени да обитават, но за щастие те се натъкнали на проход към едно съседно пространство с обитаема планета... наречена ЗЕМЯ.

*На Джим,
с много обич
и на
Пол Делинджър —
благодаря за всички писма.*

1.

Тя беше оранжева. И зелена. Една от най-добрите, които някога съм правил. След като бях обмислил и отхвърлил идеята за керамика или ваза, накрая създадох бутилка — за първи път от векове насам. Изработването ѝ ми бе отнело приблизително сто и двадесет години почти непрестанни усилия. В зависимост от предназначението им, бутилките отнемат по-малко или повече време, отколкото всички останали изделия.

По-скоро за свое удоволствие изследвах вътрешността на споменатата бутилка, а когато приключих и се върнах отвън, стиснах левия си юмрук, докато пръстенът, който носех на тази ръка, започна да сияе. Изчаках сиянието да достигне необходимата интензивност, сетне го опрях в дъното на бутилката и поставих върху стъклото знака на Кай Рен, майстор-стъклар. Моят знак.

Отстъпих назад, огледах я, както беше положена върху тезгяха и си позволих едва забележима усмивка. След това приседнах, кръстосал нозе, върху купчина възглавници и въздъхнах уморено.

Излишно е да ви осведомявам, че бутилките на Кай Рен са безценни — вече близо единадесет века. Не зная точния им брой, макар всички да са мое дело. Практически неразрушими, те са в състояние да запазят свежия вкус на хубавото вино в продължение на повече от два човешки живота. Същото важи и за току-що откъснатите цветя. А дори и да останат празни, твърди се, че носят късмет на притежателя си — в смисъл на богатство, добро здраве, щастие и продължителен живот. И това е самата истина, защото по време на изработката им влагам в тяхната структура частица от собствената си *ци*^[1], превръщайки ги в материален израз на своята воля.

Немалко прочути частни колекционери биха дали мило и драго, за да сложат ръка на някое от произведенията на Кай Рен. Търсят ги магьосници, които ги използват в работата си, заради силата, скрита в тях. Те са на особена почит във всички музеи на ориенталското изкуство, говори се дори, че съществували специално наети ловци,

които ги издирвали, купували или се сдобивали с тях по всякакъв възможен начин, за да ги препродадат на своите заможни работодатели.

В стаята, с типичната си котешка безшумна стъпка, влезе Оливър О'Кифи. Веднага разбра, че най-сетне съм завършил работата си върху поредната бутилка и че по някакъв неразбираем за него начин това ме прави щастлив. Бях отделил известно време да изуча чувствата и струва ми се, че тъкмо щастие изпитвах в момента.

Поставих отново бутилката на тезгяха и се изправих. Оливър ми се ухили. Беше нисък на ръст, плещест, но не набит, със светла, обсипана с лунички кожа и късо подстригана, русолява коса.

Двамата винаги контрастирахме ярко, независимо от формата, която приемах.

— И таз я бива, шефе — кимна той. — Даже е по-добра от оназ зелената, дето я приключи нейде към 1700 година, макар да ми е любимката.

— О, благодаря ти, Оли. Аз също много харесвам зелената.

— Събота вечер е и Тони е на работа в „Раят на пиците“. Ще го отпразнуваме ли?

Усмихнах се.

— Какво да бъде този път?

— Ами ти винаги си избирал пеперони.

— Което си е вярно. Стига да е с гъби, ако са пресни, разбира се.

— Ще имам грижата.

— Не се съмнявам. Сос? Ако и той е пресен?

— Чудесна идея.

— Добави и ти нещо.

— Защо не и ситно нарязан лук?

— Много добре. Да не забравим и няколко бутилки мексиканска бира.

— Ама как иначе?

Засмях се. Това беше същата поръчка, както и предния път. И както всички останали пъти. Но все пак ми беше приятно да изпълним отново нашия малък ритуал.

Проследих го замислено, докато си закопчаваше якето и излизаше. Свикнал бях с него. Служеше ми вярно вече близо триста години, благодарение на няколко първокласни магии, с които го

поддържах в неизменната добра форма. Не беше като нито един от предишните ми прислужници.

Запознахме се в една дъблинска кръчма, където бе отишъл да си продава гъдулката. В невежеството си го запитах какво е това гъдулка, в отговор на което той я извади и засвири. Тъй че вместо да я купя, просто му предложих работа при мен и оттогава си живеем добре.

Не съм от онези, които излизат с охота в света на хората, и при подобни случаи Оли ми служи като посредник. Той е словоохотлив, добродушен и умее да се ориентира в обстановката. Кое не е маловажна черта, като се имат предвид бесните темпове, с които се променяше човешкият свят през споменатите триста години.

Напуснах стъклодувната лаборатория и поех по коридора, наслаждавайки се на моите картини и колекцията от пъстри килими. Можех да крача из коридора хиляди години. Бутилката, която обитавам — и която съм изработил собствено ръчно — представлява свой собствен свят, чиято вътрешност е напълно изолирана от човешкото време и пространство. Всяка от изработените от мен бутилки съдържа в себе си по един подобен свят. Бихте могли да ги напълните с вода или да поставите в тях цветя, без да нарушите покоя на световите им. Ако пък знаете как да проникнете вътре, ще се позабавлявате чудесно, без дори да си намокрите краката.

Моята имаше своя причудлива флора и фауна, включително малка групичка ефирни, млечнопрозрачни, стройни и гъвкави като тръстики феи, които обитаваха скрит от непроницаема завеса регион, където от тринайсет века ръмеше безспирно. Там има великани, дракони и други, далеч по-странни създания.

Климатът в моята бутилка е мек и приятен, макар че позволявам понякога в планините да вали и сняг. Поддържам просторна гора, снабдена с необходимия набор от пещери, тайнствени руини и покрити с мъх гранитни блокове, върху които по всяко време танцуват зловещи сенки. Има и океан, където понякога отивам да поплувам или да покарам яхта.

Въпреки че бутилката е затворена, не съществува никаква опасност да се задушим вътре. Веднъж, преди много време, след едно корабкрушение, бутилката ми се озова на дъното на Източнокитайско море, където остана да лежи в продължение на неколкостотин години.

Нито капчица вода не проникна във вътрешността ѝ, където си живеехме с всички удобства и дори посрещяхме гости.

Всички, които притежават изработени от мен бутилки, разполагат с подобни приказни светове, но повечето от тях дори не се досещат за съществуването им. Ала дори в невежеството си, притежателите на моите бутилки пак извличат определена полза. Затова пък онези, които познават тайните им, са в състояние да увеличават многократно продължителността на своя живот, стига от време на време да се отбиват вътре за кратка почивка.

Завладян от непреодолимото желание да празнувам, аз поех пътя „навън“, или иначе казано закрачих през един мъглив, сумрачен район на планините, създаден по подобие на даоистка картина. Лично за мен това е олицетворението на Приказната страна, където човек може да се скрие и да потъне в съня на Рип ван Уинкъл, където жените се превръщат в Спящи красавици сред обрасли в розови хрусталаци замъци и където нощем сияят в зелено сводовете на облицованите с нефрит пещери.

Първо отляво, а сетне и отдясно ме посрещна звучен и смразяващ кръвта рев. Продължих напред. Работливите подчинени съобщават на шефа си, че бдят на своя пост.

Съвсем скоро отляво се появи едно оранжево куче *фу*, с големина на шотландско пони, а отдясно дотича същото, но зелено. Те приклекнаха недалеч от мен и размахаха пухести опашки зад гърбовете си.

— Здравсти — подвикнах тихичко аз. — Как е границата?

— Както винаги — изръмжа зеленият, Ширики. — Преди малко оттук мина О'Кифи.

Шамбала ме изучаваше мълчаливо с големите си сиви очи. Отблизо козината ѝ изглеждаше не толкова оранжева, колкото тъмножълта или огненопепелява.

Кимнах.

— Добре.

Сдобих се с тях преди девет и три четвърти века, когато ги срещнах за първи път — полумъртви от глад и жажда. Техният потънал в забрава храм отдавна се беше срутил и сега двете животни не бяха нищо повече от гладни псета, безработни пазачи на изоставени руини наред пустинята Гоби. Нахраних ги, напоих ги и им позволих

да се върнат с мен в моята бутилка, макар да бях тъкмо онова създание, срещу което дълго време са били насъсквани. Открай време избягвам срещите с храмовите кучета, стига това да е възможно, разбира се. И децата знаят, че са обучавани да разкъсват такива като мен и да отнасят парченцата из разни свърталища, където властва злокобната кучешка магия.

Но с тези двамата не сме разменяли и думичка да постъпват при мен на работа. Просто им казах, че ако искат, могат да се заселят в моите Сумрачни земи, в околностите на изоставената драконова пещера, където винаги ще имат прясна вода и изобилие от храна. И че ако зърнат някой да преминава наблизо, достатъчно е да надигнат вой.

Времето разми подробностите около откриването им и след няколко века остана само фактът на тяхното присъствие. Наричаха ме *господарят Кай*, а аз им виках Ширики и Шамбала.

Продължих нататък. Нямаше особена необходимост да излизам навън, след като О'Кифи бе обещал да се погрижи за всичко, но все още бях във властта на желанието да се повеселя и, разбира се, да подишам свеж въздух.

Когато достигнах края на светове, забавих крачка, за да обсъдя със себе си своя външен вид. Вътре в бутилката се придържах към обичайната си форма, която е приблизително човекоподобна: чифт ръце, два крака, тяло и глава, необходимият брой очи и прочее. Само дето бях висок почти два и половина метра и имах закривени нокти на краката, а кожата ми беше толкова синя, че почти избиваше на виолетово. Черни, ъгловати издатини скриват очите ми, от които доста често бликат искри. Някои смятат, че издатините са козметични, и действително, преди около хиляда години имаше подобна мода, но при мен те са напълно естествени. Придават ми оня страховит изглед, който понякога върши работа, а в други случаи ми пречи.

Мда, подобен вид едва ли е най-подходящ за света на хората. Ето защо набързо си придадох човешкия облик, който използвам при сравнително редките си пътешествия навън, а именно китаец на средна възраст с черна, лъскава коса, недокосната от сивотата на годините, висок, но не прегърбен, с едва забележимо надменна осанка. Издокарах се с монотонната обвивка, властваща в сегашната американска мода, и едва сдържах една въздишка по елегантните одежди на потъналия в забравата на миналото древен Китай.

Цялата тази подготовка ми отне само няколко крачки отвъд гърлото на бутилката. Както бях пожелал, намирах се в гараж, притежаван от сина на починалата госпожа, която доскоро държеше бутилката на масата в своята гостна. Синът все още не беше решил дали да даде бутилката на жена си, или да я остави на масата, където да ѝ се любува от време на време. Нямах мнение по този въпрос и затова не бързах да се намесвам.

Измъкнах се незабележимо през полуотворената странична врата на гаража и поех с небрежна походка към „Раят на пиците“, до който оставах още няколко пресечки.

Беше звездна, но безлунна нощ, студена и ветровита. Усетих, че нещо не е наред, когато пресичах парка, защото долових мирис на кръв и пица. И на демони.

Станах невидим. Продължих нататък съвършено безшумно. Същевременно в мен се пробуждаха всички умения да причинявам смърт и болка, които бях изучавал неведнъж през изминалите години. В този момент бях едно от най-опасните създания на планетата.

И тогава ги зърнах. Бяха трима...

Бяха го провесили надолу с главата от най-долния клон на дървото. Имаше отвори на много места по тялото му, откъдето пиеха кръв. Късаха с дребните си остри зъбки парчета месо и ги поглъщаха лакомо.

Приближих се. Общо бяха шестима, скупчени край увисналия труп на нещастния О'Кифи. Около петдесетина сантиметра високи, жълтооки, набити и яки. Имаха къси, заострени нокти. В тревата зад тях се въргалиеше празна кутия от пица.

— Харесва ли ви човешкото? — попита, примлясквайки, единият от тях.

— А, по-вкусно е от пицата — отвърна друг.

— Ей, опитайте късче с малко пеперони отгоре. Страхотно е — подметна трети.

Вдигнах ръце и се появих в огнения кръг, който сега ни обрамчваше. Изведнъж и шестимата се вкамениха от кръста надолу. Взеха да църкат като опитни мишки, а погледите им се впиха в лицето ми.

— Олеле! Това ще е някой от големите батковци — проплака един от тях.

— Ей, шефе — подвикна друг. — Не можем да ти се поклоним, докато сме вързани така. Страхотна шегичка, а? Ха-ха. Хайде сега ни пусни.

Пресегнах се, вдигнах онзи, който бе заговорил последен, и гласът му утихна, докато бавно го смачквах. Накрая пуснах останките му на земята, изопнах ръце, които изглеждаха като дялани от гранит менгемета, и превърнах юмруците си в нагорещени, огнени топки, с които започнах да го млатя, лишавайки го от всякаква надежда за регенерация.

— Ей, ама ние наистина съжаляваме — обади се друг.

— Хайде сега. Какво толкоз сме направили? — рече този до него.

Замахнах и го разпилях на молекули, превръщайки света в мъничко по-добро място за живеене. Останалите подеха общ хленч.

— Тишина! Ще говорите, когато ви се каже! — наредих им аз. — Знаете ли какво сте вие? Малки досадни фъшкии, които развалят всичко, до което се докопат. Нищожества, ето какво сте!

— Така е, прав си, ние сме нищожества — съгласи се един от тях. — Малки фъшкии, каквото кажеш. А ти си от големите началници. Въобще не сме искали да ти се изпречваме на пътя. Хайде, пусни ни. Ще ти бъдем роби до гроб, че и след това. Кажеш ли „фъшкии“, ще ядем фъшкии, присмивай ни се, прави каквото щеш. Само ни нареди и ще го изпълним — ще трепем врагове, ще ти ближем краката...

Изпепелих го и останалите се разтрепериха неудържимо.

Най-сетне четвъртият завъртя глава към О'Кифи.

— Този човек... — прошепна той. — Правиш го, защото го убихме, така ли?

— Съмна се... — въздъхнах аз. — Някой да попита защо.

— Тъй вярно, господарю — поизправи се той. — Твой човек ли беше?

— Позна.

— Дългогодишен прислужник?

— Гледам, че ти светна пред очите.

— Ами ние не знаехме. Нали сам го каза — мозъци, пълни с фъшкии. Я се постави на наше място — тъпанари като нас биха ли докоснали нещо, дето принадлежи на господаря? Може да сме лайна, ама не сме чак такива глупаци. Много съжаляваме.

— Да, да — зажима петият. — Сега вече ужасно съжаляваме. Пусни ни да си вървим и ние...

Пуснах му едно огнено торнадо и гледах с искрящи очи как вятърът отнася пламтящите му останки. Когато извърнах поглед, четвъртият се беше вцепенил от ужас.

— Изглеждаш ми малко по-умен и схватлив от останалите. Но както е казал Конфуций, формата е по-важна от съдържанието. Макар да не си познавал О'Кифи, все пак успя да се досетиш какво изпитвам и какво ни е свързвало.

— Аз също! — обади се шестият (и последен) демон. Не му обърнах внимание.

— Разбирам, че не си виновен за онова, което си. И все пак, вероятно някога си живял в палати — кимнах към четвъртия — или в бордеи — добавих към шестия — и все нещо е останало.

И двамата наведоха глави. Настъпи мълчание. Накрая заговори четвъртият:

— Тувон, Димящия дух, ето кой беше...

Впих поглед в него.

— Зная, че в последно време такива като нас рядко се прехранват по този начин. Сигурно искаш да узнаеш кой ни е дал *шен*-монетата и ни е казал къде да открием твоя човек — продължи той.

Кимнах.

— Това е много тежко обвинение — подметнах небрежно.

Той също кимна.

— Не съм го отправил прибързано — побърза да ме увери. — Зная, че без солидно доказателство скоростижно ще се разделя с живота.

Тук шестият започна да вие.

— Нищо не биваше да му казваме! Сега ще ни изпепели и с нас е свършено!

Другият замахна и го перна през лицето.

— Понякога лъжата помага — произнесе той, — друг път е по-добре да замълчиш. Сега обаче само истината може да ни спаси. Използвай главата си. Научи се да мислиш.

Шестият демон се люшна върху каменния си постамент и се просна в краката ми.

— Виждаш ли? Има надежда да се научи — рече четвъртият и аз си дадох сметка, че по свой странен начин той се опитва да спаси кожата на аверчето си.

— Полежи си малко — наредих на шестия, сетне се извърнах и поотпуснах малко каменните окови на другия. Кимнах му с глава да се отдалечим настрани.

— Този Тувон каза ли ви защо иска да направите това? — прошепнах аз.

Изглежда чак сега дребничкият демон взе да осъзнава, че може и да доживеят до старини, ако приятелчето му не разбере за какво си приказваме. Той се отдалечи още малко и когато заговори, едва долавях какво ми казва.

— Не, господарю — зашепна той и махна с ръка към алеята на парка. — Един непознат демон ни откри, докато се навъртахме наоколо, и ни нае да свършим тази работа. Това беше още вчера. Каза, че човекът щял да мине отгук тази вечер, защото имал навика да отскача наблизко в събота. Та този демон ни предложи един шен, а когато взехме да се двоумим, прибави още няколко. Спомена също, че след два дни Тувон щял да пристигне в града. Очаквахме значи да получим остатъка утре.

— А поясни ли защо... защо е необходимо да го правите?

— Не, господарю. Нито думичка.

— Утре ли трябва да се срещнете с Тувон?

— Точно така.

Вдигнах очи към звездите.

— Надвечер?

— Да.

— Кажи му тогава, че ще го чакам утре през нощта — по това време и на това място — само че в нашия свят, и че възнамерявам да даря с покой душата му, защото ще поискам от него обяснение.

Чух малкия демон да преглъща и след това да произнесе:

— Да, господарю.

Сигурно никога не бе присъствал на подобен дуел.

След като освободих двамата оцелели, доближих дървото и внимателно откачих Оли от клона.

— Уф, шефе, защо не оставиш на нас да го свършим? — предложи демонът, с който бях разговарял накрая.

— Не. Не желая да го докосвате повече. Свободни сте. Можете да си вървите. Само не ми се изпречвайте повече на пътя. Та как ти беше името?

— Ба Уа — отговори той.

— Ба Уа — повторих. — Ще го запомня.

За негова чест той не побледня повече от очакваното.

— Господарю Демон, исках само да знаеш, че наистина съжалявам.

Не отвърнах и те си плюха на петите.

[1] Според китайската философия — универсална космическа енергия. — Б.пр. ↑

2.

Още щом влязох в бутилката, дочух протяжен, скръбен вой. Ширики и Шамбала вече знаеха.

Окъпах Оли в неговата баня, облякох го в един от най-хубавите му костюми и обгърнах със съхраняваща магия цялата стая. Затворих вратата и бавно се отдалечих. Дошло бе време да се заема с подготовката на погребението. Оливър беше християнин и това означаваше, че ще трябва да се придържам към техните обичаи. Може би трябваше да уредя нещата в тази насока утре, преди дуела. Да, най-добре.

На следващия ден посетих една християнска църква на име „Светият кръст“. Влязох вътре и взех да обикалям из залите, докато открих свещеника.

— Бих искал да погребя приятеля си според християнските обичаи — рекох му аз.

— Значи сте дошли точно където трябва. В коя погребална къща е приятелят ви?

— В никоя. Оставих го у дома. В неговата спалня.

— Разбирам. Така повелява вашата традиция. Бихте ли желали да го погребете в нашето гробище?

Кимнах.

— Да, ще ви бъда признателен.

— В такъв случай единственото, което ще ви е нужно, е смъртен акт.

— Какво е това?

— Документ от коронера в общината до службата по гражданска статистика, който удостоверява, че човекът наистина е починал.

— Естествено, че е починал. Иначе какво щях да търся тук? Как да се сдобия с този документ?

— Идете в общината. Там ще намерите коронера. А, освен това, колко възнамерявате да похарчите за погребението?

— Каква е тарифата?

— Ами... към няколко хиляди.

В джоба си носех двайсет хиляди в едри банкноти. Извадих ги и ги поставих на бюрото.

Той преброи парите. За миг си помислих, че ще се задави, сетне ги прибра набързо и заключи сейфа.

— Да. С радост ще ви помогна. Мисля, че няма да има никакви проблеми. Приятелят ви ще получи най-разкошното погребение.

С негова помощ не беше никак трудно да се сдобия с нужния документ. Предадох го в съответната служба, накрая свещеникът ме попита дали се нуждая от помощ за подготовката на тялото. Казах му, че не се нуждая и че ще го докарам лично на следващия ден.

Свечеряваше се, когато доближих мястото на срещата с Тувон, въоръжен с неговия меч-душегубец. Да притежаваш душегубец, изкован специално за теб, в известен смисъл е нещо като двусмислен комплимент. С подобен жест другите демони признават, че те смятат за достатъчно опасен, та да съществува оръжие, предназначено специално да ти види сметката. Готов съм да се обзаложа, че също като мен и Тувон би предпочел да не става обект на подобни комплименти, но точно сега не ми беше до разсъждения за болката, която душегубецът е в състояние да предизвика. Бях обзет от неистова ярост.

Тувон и майка му — Вис Ужасния език — ме очакваха в парка. Вис си бе придала вида на пълничка китайка на средна възраст, само дето кожата ѝ бе тухлено червена, а очите — непроницаеми.

Тувон Димящия дух представляваше далеч по-впечатляваща гледка. Подобно на повечето представители на нашия вид той е само частично материален, независимо от плоскостта, в която пребивава. Днес той беше плътен само от кръста нагоре и наподобяваше симпатичен на вид младеж с ориенталски черти. От кръста надолу изглеждаше изваян от сивкавобял дим. Там, където би трябвало да са босите му крака, нямаше нищо.

Положих меча в краката на Вис (защото тя бе моят учител по бойно изкуство), отстъпих няколко крачки и се поклоних.

Тя се наведе и вдигна Тувоновия меч. Изправен над нея, аз я чух да произнася:

— Мечовете на Седмопръстия не са се притъпили.

— Което е истина — истина е.

— Прощавай, задето се замислих. Не се случва често някой да държи в ръце живота на сина си.

Седмопръстия е нашият прочут майстор на мечове, ала дори той се бои от Вис, която е била учителка на мнозина от нашите. Говореше се, че дори неколцина от боговете прескачали да се учат при нея. Както казах, Вис бе моя учителка, а също и на Тувон.

— Даваш си сметка, надявам се, че ако убиеш сина ми, мигом ще се разделиш с живота.

— За съжаление — да.

Дочух шум, който дойде откъм лявата ми ръка. Отместих се и сведох поглед да узная причината. Острието на меча се беше забило в земята, преминавайки между показалеца и средния ми пръст.

Тувон се изправи до майка си и ме погледна засмяно. Отнякъде долетя глъчка.

— Това твои приятели ли са? — попита той.

Огледах се. Глупавият другар на Ба Уа от снощната ни среща продаваше билети и настаняваше новодошлите сред публиката.

— Извинете ме за момент — обърнах се към Тувон и Вис.

Проправих си път през множеството и съвсем скоро открих Ба Уа. Започна да трепери още щом ме зърна.

— Какво си мислиш, че правиш? — попитах.

— Ами, надявах се да припечеля и аз нещичко. В духа на добрата стара американска традиция. Нали разбирате, господарю, малко шоу...

Поклатих глава.

— Не.

— Не?

— Не. Чу ме добре. Върни билетите. Очисти района. Направи го, ако искаш да живееш. Гади ми се от теб!

— Разбрано, шефе! Извинявай, шефе. Веднага ще се погрижа да бъде изпълнено.

— Един от дребните демони се прави на хитър — обясних, след като се върнах. — Но всичко ще бъде наред. Дайте им няколко минути да очистят терена.

— Не — рече Тувон. — Това е твое задължение. Време е да се бием. Сега.

— Ами хубаво — свих рамене, измъкнах душегубеца от мястото, където Вис го бе забила в земята, и го издигнах над себе си. — Да започваме.

Хвърлих се в неочаквана и рязка атака, замахнах два пъти, уцелих веднъж, но раната беше съвсем повърхностна. Тувон ме заобиколи, откри незащитен участък, промуши се, но и той накрая не успя.

— Мисля, че честта ви е удовлетворена. Първата кръв е пролята — отбеляза многозначително Вис.

— Тия се опитват да шикалкавят! — чух нечий глас. Утроих усилия и нанесох нов удар. За първи път метал се блъсна в метал с почти камбанен звън.

Тувон се местеше със скоростта на вихрушка и оставаше почти невидим, освен в най-материалните си части. Едва сполучих да отклоня следващия удар. Дочувах виковете на тълпата през пресекливото си дишане.

Сетне осъзнах, че съм обезоръжен, също както и противникът ми. Някой бе метнал воал върху оръжията ни и сега ги теглеше встрани.

— Достатъчно! — кресна Вис. — Прекратете този фарс!

Тя държеше воала.

— Хайде, приберете си оръжията!

Послушахме я, но аз държах десницата си близо до дръжката на душегубеца.

— Елате сега тук. Искам да си поговорим, докато онези боклуци се разотидат.

Последвахме я.

— Ще бъдеш ли така добър да ме осветлиш за причината — произнесе тя, като ме пронизваше с поглед, който ме връщаше в онова далечно минало, когато бях неин ученик — за този дуел.

— Снощи — отвърнах аз — в аналога на това място в света на хората, е бил убит мой слуга, на когото държах. Извършили са го няколко недорасли демони от онези, които се навъртат из подобни места. Когато ги подложих на разпит, те ми признаха, че шефът им се казва Тувон и че им е платил с *шенове* за работата.

— Сине! Ти какво ще кажеш в своя защита?

— Вярно, че трябваше да им донеса малко пари. Девор ми ги остави снощи, когато чу, че ще прескачам насам. Рече, че ги изгубил на карти или нещо подобно.

— С тези отрепки? — попита Вис.

— Да.

— Някои наши сънародници нямат чувство за собствено достойнство. Що за демон би се събирал с подобна пасмина?

— Такъв като Девор очевидно — произнесе захилено Тувон. Не изглеждаше никак потиснат от това, че ни прекратиха дуела. Притискаше с пръсти малката кървяща рана на мястото, където го бях промушил.

Пресегнах се на доста голямо разстояние, сграбчих бягащия Ба Уа и го върнах обратно.

— Не! Не! — съпротивляваше се той отчаяно. — Прекратих залаганията! Уон Пон почти успя да върне парите!

— Едно нещо ме интересува — прекъснах го аз. — Помисли си дали някой от вас е играл на карти с Девор в нощта преди моят слуга да бъде убит.

— Готов съм с отговора. Пит, Едноокия, Прилепов кикот, Блуждаещия нос. Играеха на монети.

— Кой спечели?

— Пит, най-много от всички. Така ми се струва.

— Възможно ли е Тувон да е наминавал насам, за да изплати дълга на Девор? — попита Вис.

— Напълно възможно, предполагам.

— Някой да има други въпроси? — попитах аз. — Не? В такъв случай, изчезвай! — викнах на уплашения Ба Уа.

Той не чака втора покана.

— Нима щеше да се биеш с Тувон до смърт въз основа на толкова несигурни улики? — попита гневно Вис.

— Честно казано, бях пощурял.

— Прибирайте мечовете! — нареди тя и в гласа ѝ се долавяше толкова непреодолима сила, че никой от двамата ни не помисли да ѝ възрази.

Свихме обратно остриетата и сега мечовете ни бяха не по-големи от игли за вратовръзки. Моята беше от черен абанос. Прикачих я до джоба на панталоните си.

— И така, кой от вас двамата ще ме покани на кафе? — попита Вис с поомекнал глас.

Вече не изглеждаше толкова червендалеста и приличаше на най-обикновена трийсет и пет годишна жена с леко разчорлена коса. Тувон също се беше нагласил така, че прозрачните му части да бъдат скрити от дрехи.

— Струва ми се, че е мой ред — предложих аз.

Проникнахме в човешкия свят през една от Вратите. След толкова много векове на съвместно съществуване с плоскостта на Земята, демоните са построили множество подобни врати на различни места. Ако пък някой иска да се премести там, където все още няма обществена Врата — както беше случаят с моето пътуване до Ирландия — най-добрият начин е като проникне в една от необитаваните плоскости, долепени до нашата. Тези плоскости, известни сред народа като пътешественически равнини, са заредени с картографски сфери. Тук му е мястото да спомена, че съществуват и частни Врати като моята към Сан Франциско, но използването на всяка една без разрешение от притежателя ѝ се смята за проява на лош вкус.

След като пристигнахме в земната плоскост, Вис ни преведе през центъра на града, като обяви, че солидната вечеря е далеч по-добра от скромна чашка кафе. Наложих се да призная, че е права.

Докато седяхме в едно от сепаретата, загледи в обсипаното със звезди небе, тя произнесе замислено:

— Трябва да узнаем какво се е случило. Струва ми се, че зад убийството на твоя слуга се крие някаква далеч по-голяма тайна. Или е предизвикателство към теб, или е опит да бъде очернен синът ми. Познавам Девор от доста време. Слави се с репутацията на страстен и всеотдаен комарджия и почитател на *имбуе*.

— Значи не се е променил особено — отбелязах аз.

Вярно, че повечето от нас нямат нищо против комарджийството, но истина е и че пороците не са често разпространени сред демоните. Вражди и егоизъм — да, но не в пороци, а *имбуето* е комай единствената дрога, която ни хваща. Девор е от онези, които са особено привързани към нея. Скъпо удоволствие, още повече, че запасите — доколкото съм чувал — непрестанно се стопяват.

— Да не сте врагове? — попита ме тя.

— Не. Не бих казал, че ми е легнал на сърцето, но и през ум не ми е минавало да го мразя.

— Има ли близки приятели?

— Страстно цвете, Снежния разбойник, Нощна булка, Скитника — отвърна Тувон. — Друг е въпросът колко са близки.

— Някой от тях да ти има зъб, Кай Рен?

— И да има, не се сещам за причината.

Тя погледна сина си и той също поклати глава.

— Толкова за привидното... Е, това още нищо не означава.

Кимнах.

— Разбира се. Странно е все пак да имаш смъртни врагове след години на безметежно съществуване.

— Роднини?

— Не, изгубих ги през войните.

Войните, които бушуваха преди близо хиляда години, се водеха на съвсем друга плоскост и едва не доведоха до пълния крах на Всемогъщите. С други думи ние, добрите, спечелихме. Някои наистина лоши неща си отидоха с Демоничните войни, но в тях изгубихме и много приятели.

— Знаеш ли, нашата бутилка... — сепна се тя. — Онази, с която ми плати за обучението по бойно изкуство...

— Да? Ако има някакви проблеми, ще я поправам. В краен случай ще ти направя друга.

— Никакви проблеми — увери ме тя. — През всичките дванадесет века, откакто я имаме. Най-уютното местенце, в което някога съм живяла. Свикнах с нея като с истински дом. Искан само да го знаеш. Сигурно ще ти помогне в работата.

Засмях се.

— Наистина е приятно... от твоята уста. Благодаря.

Поръчахме си кафе. След известно време тя отново подхвана разговора:

— Понякога си мисля, че нашият народ е твърде самотен. А самотниците нерядко са склонни да преувеличават онова, което им се случва. До такава степен, че да го превръщат в трагедия.

— И друг път съм чувал подобни разсъждения. Мисля, че в най-общи линии си права. Проблемът с мен е, че доста трудно се сприятелявам.

Тувон се усмихна.

— Мисля, че те разбирам напълно — кимна той. — Двамата с мама също не можем да се похвалим с многобройни приятели, макар аз често да прескачам до Сборището.

Вис изсумтя недоволно.

— Сбирките са едва на петдесет години.

— Тъкмо има какво да очакваш в промеждутъците — посочи Тувон.

Тримата се засмяхме, сетне решихме да си поръчаме още кафе. Постепенно разговорът се насочи към темата за човешките чувства и сравнението им с нашите. Омразата например ни е съвсем разбираема, но всички недоумяваме над понятието „любов“. Наистина ли съществува подобно нещо, или просто хората преувеличават естествената си склонност към взаимно привличане? Аз например нерядко се увличах по разни неща. Но да съм ги „обичал“? Нямаше никакъв начин да узная какво представлява „любовта“. Освен ако не съумея да се превърна в човек, поне за известно време, но не познавах демон, който да го е постигал.

— Едно от малките тайнства на живота — въздъхна Тувон.

— Глупости — завъртя глава Вис. — Кай Рен е обичал онзи стар ирландец като свой брат.

— Нима смяташ, че онова, което съм изпитвал, е било обич?

— Така смятам.

— Никога не съм го разглеждал по този начин.

Тя сви рамене.

— Уф... чака ме дълъг път.

— И мен също — отвърнах.

Надигнахме се. Платих сметката, излязохме навън и потънахме в нощта.

Отбих се в моята бутилка, за да почистя и да прибера меча на Тувон, както и да взема някои необходими неща. Наметнах се със сивия си плащ, нахлузих високи до бедрата сиви ботуши и се въоръжих с обикновен меч. Позволих си едно-единствено цветно петънце — червеното перо на шапката ми. След това кривнах кепето на челото си.

Доволен от крайния ефект, излязох отново в света на хората, преместих се за кратко в една пътешественическа плоскост и се

понесох в свистящ полет през искрящия сумрак, покрай призрачни палати и полуразрушени замъци. Никой не живееше в тях. Бяха нещо като миражи, създадени от близостта на земната плоскост.

След известно време се спуснах долу и намерих една малка сфера в хралупата на дърво край кръстопът. Извадих я и я разгледах напрегнато. Върху ѝ беше изобразена Земята и една мигаща линия през Атлантика сочеше, че приближавам Ирландия. Върнах сферата на мястото ѝ и литнах отново. Съвсем скоро ме завладя усещането, че съм над сушата. Набрах височина и дадох воля на сетивата си.

Ето там. Отпред. Нечий нечовешки ум се рееше над върха на хълма.

— Ехей! — повиках го аз и промених курса така, че да се срещнем.

Вместо отговор, той следеше внимателно приближаването ми.

Спрях, когато се озовах на почетно разстояние.

— И какво, значи, си намислил? — попита ме той.

— Една история, но ще я разкажа на онзи, за когото е предназначена.

— Какво пък, Ирландия е страна на историите. Една повече едва ли ще навреди. Приблужи се. Къде си се научил да говориш ирландски?

— Научи ме моят верен слуга — Оливър О'Кифи.

— Често срещана фамилия в Ирландия.

— Но този е бил роден в 1611 г., а го убиха снощи в Сан Франциско.

— Ела, седни до мен. Разказвай нататък.

Настаних се до него, той отпуши една прашна стъклена бутилка и ми я подаде.

— Пийни си.

Напитката наистина беше чудесна.

— Благодаря.

— Виждам, че си китайски мъдрец, значи нямаме много общо помежду си. Което също означава и че няма какво да делим.

— Право е, както го казваш.

— Може ли да попитам за името ти?

— Аз съм Кай Рен, стъкларят.

— Майчице мила! Господарят Демон, и то лично! Викай ми Ангъс от Хълмовете.

— Щом казваш. — Извадих копие от смъртния акт на Оли и му го подадох. — Всичко, което пише, е самата истина, освен датата на раждане. Но хората не са в състояние да разбират подобни неща. Попълних го въз основа на онова, което Оли ми е казвал през годините. Твърдеше, че е роден по тези места, в едно малко селце из хълмовете.

Ангъс кимна.

— Значи можеш да ме отведеш там?

— Ами да.

— Всъщност, ти ли си местният тартор на призраците? Необходимо ли е да търся някой по-висшестоящ, за да получа разрешение да се забъркам в хорските дела?

— Не... но какво всъщност си намислил?

Бръкнах в кесията и извадих три шлифовани изумруда, големи колкото нокът на палец.

— Подарък за теб, всемогъщи мъдрецо — произнесох тържествено. — За да се вслушаш в молбата ми.

Той ги прие почтително, вдигна ги един след друг към луната и надзърна през тях.

— Проклет да съм! Шлифовката им е безупречна!

— Разбира се. А сега, позволи ми да ти разкажа за О'Кифи.

Ангъс от Хълмовете отвори бутилката, отпи и ми я подаде. Бирата си я биваше.

— Хайде, започвай.

— И така, след като Оли се оженил, жена му родила близнаци — момче и момиче — подех аз. — Само дето умряла при раждането.

— Тъжно.

Кимнах.

— Та Оли оставил децата при снаха си и се запътил към Дъблин, за да продаде семейната си гъдулка, та да вземе малко парици, с които да захване някаква работа и да издържа семейството си. В неговото село изглежда нямало никакви перспективи. Запознахме се, помолих го да ми посвири, а след това му предложих да постъпи на работа при мен. Оттогава живеем заедно. Имаше кой да се грижи за децата, а и аз го пусках при тях винаги когато пожелаеше.

Ангъс кимна.

— Сигур наследниците му са се запилели нейде по света.

— Така е. Ето защо исках да подаря нещо на човек от неговото селце. Нещо, което да пази местните хорица от лоша поличба, или каквото е там в света на хората. Глад, детски болести, строшени трактори...

— Добро сърце имаш, китайски мъдрецо — рече той. — Сигурно си мислиш, че ще ти препоръчам селския свещеник или кмета като хора, които най-добре познават нуждите и болестите на съселяните си, но не е тъй. Джордж О'Кифи, съдържателят на тукашната пивница, се слави като отзивчив и честен човек, плюс това е и наследник на твоя приятел. Ела, ще те запозная с него. Мисля, че ще е най-добре, ако лично му разкажеш твоята история, така че си приготви няколко дребни вълшебства, за да бъдеш по-убедителен.

Ангъс, естествено, се оказа съвършено прав. Така или иначе, наложи се да покажа на какво съм способен — с цената на един излекуван артрит и няколко незначителни катаракти. Имах чувството, че осигурявам на своя нов приятел дълги години на почтително пребиваване в кръчмата и солидни количества безплатна бира.

Когато приключих, изправих се и обявих пред двамата.

— Сега е време да си вървя.

Излязох навън, а Ангъс ме последва, все още стиснал поредната халба бира.

— Лека ти вечер, господарю Демон.

— И на теб също, Ангъс — отвърнах и се понесох нагоре. Прибрах се късно вечерта и реших, че ще е най-добре да поспя.

Така и направих.

3.

И така...

И така, започнахме внимателни проучвания по линия на трети лица — като господаря Швейцледиц, който, оказа се, може да бъде наистина много отзивчив — относно Страстно цвете, Нощна булка, Снежния разбойник и Скитника, също както и за самия Девор.

Що се отнася до последния, изглежда наистина го бе подкарал през просото — затънал в дългове, преследван от настойчиви лихвари. Доста време живели заедно със Страстно цвете, докато късметът започнал да му изневерява. Снежния разбойник все още се навърташе край него — заради минали времена, а и Нощна булка го навестяваше понякога. Не зная каква роля играеше във всичко това Скитника — ако въобще имаше някакво участие — но по всичко изглежда, че се появяваше в живота на Девор с необяснимо постоянство.

Продължих да ги държа под око, но месеците се нижеха, а не се случваше нищо. Що се отнася до инцидента, описах го грижливо и го регистрирах в Службата по дуелите. Не беше необходимо, но все пак инструкциите трябва да се спазват.

Започнах все по-често да се срещам с Вис и Тувон. Дватама с Тувон провеждахме тренировъчни фехтовки, естествено, под вещото ръководство на Вис. Дори си наложих да излизам в света на хората. Обзе ме странното желание да посетя тазгодишното Сборище.

Само дето нямах сили отново да се захвана за работа.

Всичко започна като внезапен топъл вятър. Ако го почувствате и познаете на момента, имате шанс да оцелеете. Хиляда години са много време, но никога няма да забравя какво е да се разпада и разпилява собствената *ци*.

Гмурнах се през промеждутъчните плоскости и се издигнах над и отвъд Земята — колкото се може по-надалеч. Съвсем скоро щях да узная причината.

Още миг... да, все още съм жив. Всичко е наред.

Почаках още малко, след това се завъртях и литнах право към плоскостта, на която ме бяха атакували. Отвъд определена точка отново ме завладяха неприятните симптоми, ето защо поспрях и изчаках да се уталожат. Приблжих се още малко, като се прокрадвах между плоскостите. Преди да проникна в онази, към която се стремях, постарях се да стана напълно невидим. Наоколо все още витаеше онова страховито усещане, а Планината на Конската глава — от която бях зяпал наоколо само преди няколко минути — бе изчезнала.

На около трийсет мили северно Планината на Орловата глава изглеждаше непокътната, също и Ястребовото гнездо — на трийсет и пет мили в западна посока. Огледах ги внимателно, докато летях на изток, към къщи. Още един подобен удар и нямаше да ме има.

Преоблякох се с червено наметало, червени ботуши и шапка и се насочих към гробището, където Тувон и Вис държаха тяхната бутилка в един стар мавзолей.

— Чук! Чук! — или най-близкият възможен еквивалент на любезно предупреждение за появата ми, преди да стъпя вътре. Прислужникът, който ме познаваше, ме поздрави почтително и ме отведе при Вис, приела облика на осемгодишно китайско девойче. Косата ѝ беше разпусната, а златистата ѝ кожа направо сияеше от невинност.

— Кай Рен — произнесе тя с глас като сребърни звънчета. — Каква приятна изненада! Ще пиеш ли с мен чай?

— Да, с удоволствие.

Отпуснах се върху купчина меки възглавници.

— Но какво има? Изглеждаш ми разтревожен.

— Току-що стрелях по мен с теронична пушка — произнесох аз.

— Тероничните пушки са забранени от времето на Демоничните войни — отбеляза невъзмутимо Вис. — Употребата им се смята за престъпление, преследвано от закона. С подобно пушкало можеш да свалиш дори някой бог.

Кимнах.

— Във всеки случай, няма по-сигурен начин да се справиш със сериозен противник — бил той бог или демон.

— Я по-добре ми разкажи какво се случи.

— Получих съобщение от един млад демон. Снощи на Босоногата планина щяло да има голямо състезание по *маджонг*^[1] и Девор, който е доста добър играч, възнамерявал да опразни джобовите на Въжеиграча, за да изплати поне част от дълговете си.

Поднесоха чай. Взех чашата и отпих.

— Нали знаеш, че умът на Девор сече, стига да не е прекалил с *имбуйето*.

Тя кимна.

— Прекарала съм немалко приятни часове в наддаване с него. И какво стана после?

— Исках да гледам играта, а и да поразуча дали някой от присъстващите не е свързан със смъртта на О'Кифи. В началото смятах да поседя сред тях, невидим, разбира се, и да ги наблюдавам. Но някои от тях имат тънък усет за чуждо присъствие, така че реших да се установя на около трийсет мили от мястото — на Конската глава — и оттам да ги следя с помощта на магична тръба.

— И?

— Настаних се на Конската глава и започнах наблюдението. Някой, който навярно иска да ме отстрани от пътя си за постоянно, ме е забелязал и се е изкачил на Ястребово око. Въоръжен с теронична пушка. Предусетих заплахата и избягах, което не му попречи да отнесе половината от планината.

Тя неволно потрепери.

— Когато се върнах, играчите бяха напуснали местата си. Подпрях се на една отломка и погледнах назад, към разрушената планина. В този момент някой се отърка в мен — мисля, че беше Скитника. Появи се само за миг. Чукна лакът в моя и сетне изчезна. Дори дочух кискане.

— Показал ти е как ти е спасил живота — произнесе замислено тя.

— Какво?

— Очевидно точно това е направил с оногова, който е стрелял по теб. Тези оръжия притежават смъртоносна точност — ако някога си използвал подобно.

Кимнах.

— Въпросът е защо? Скитника не ми дължи нищо.

Тя повдигна рамене. Допих си чая и Вис ми наля още. Чайникът изглеждаше огромен в крехките ѝ ръце.

Естествено, не е необходимо със Скитника да имаме някакви сметки за уреждане, реших аз. Не е изключено просто да е искал по този начин да ме превърне в свой длъжник. Ако Вис е права, следователно той е наясно кой точно е дръпнал спусъка.

— Питам се, какво ли зная, че някой толкова държи да ме премахне?

— Всеки, който е живял толкова дълго, колкото теб, сигурно знае немалко интересни неща.

— Така е, но това не ни помага особено.

— Излишно е да го казваш. Имам чувството обаче, че по случайност си се натъкнал на нещо важно и сега засегнатата страна взима мерки.

— Но не биваше да използват теронична пушка. Сега вече мълвата ще се разпространи.

— Някой си е изпуснал нервите.

— И какво следва от това?

— О, нищо особено. Освен ако не повторят опита.

Ала времето минаваше и не се случваше нищо съществено — както в света на демоните, така и в този на хората.

В местния колеж имаше курс по управление на акробатични и бойни хвърчила и аз реших да се запиша в него. От доста години го водеше един възрастен човек на име Ли Пао и неведнъж ми се бе случвало да наблюдавам упражненията на неговия клас в околността на близките хълмове. Беше много добър учител. Останах изненадан, когато прегледах каталога и не открих вътре курса. Позвъних в канцеларията, откъдето ме уведомиха, че го прекратили, тъй като учителят получил мозъчен удар. По моя молба ми дадоха домашния му телефон и адрес. Позвъних, уговорихме си среща за идната сутрин и не следващия ден потеглих натам.

Къщата, пред която паркирах колата, беше малка, но добре поддържана. Но докато се приближавах по покритата с гранитни плочи алея, забелязах следи от наскорошното заболяване на стопанина — петуниите в цветната леха бяха поизсъхнали, по ъглите имаше

купчинки неизметени листа и една малка порцеланова саксия бе прекатурена от вятъра.

Старецът, който отвори вратата, бе върлинест китаец с осанка на мандарин, макар да се подпираше на бастун. Най-долните кичури на снежнобялата му брада опираха гърдите му, но космите ѝ не бяха достатъчно гъсти, за да скрият паралитично изкривената му уста. Ала въпреки това той ме посрещна с усмивка. Очевидно не смяташе да се предава толкова лесно на ударите на живота.

— Имам честта, надявам се, да разговарям с многоуважавания Ли Пао — подех любезно аз.

— Аз съм Ли Пао — отвърна той, — а вие навярно сте господин Кай. Моля, заповядайте.

Последвах го в просторния хол, откъдето през панорамния прозорец се разкриваше великолепна гледка към градината отзад. На ниската масичка, върху метална поставка вече димеше глинен, тумбест, гледжосан чайник. Край него бяха подредени две изящни порцеланови чашки и издължена чинийка с тънки като листа бадемови сладки.

След като ми посочи отреденото ми място на удобния, мек диван, Ли Пао се настани в плетено кресло с високи, черни подложки. Очевидно го бе избрал, за да може по-лесно да става и да се опира на бастуна си.

Докато го наблюдавах скришом, неусетно установих, че се възхищавам на мъжеството му. Ето един човек, който през целия си живот се е наслаждавал на безгрижния полет на хвърчилата, а сега е прикован към земята в своето парализирано тяло и въпреки това категорично отказва да признае поражението.

— Ще ви помоля вие да налеее чая — заговори той. — Това е чудесен зелен чай, внос от Тайван. А курабийките ги пригответи снаха ми. Много са вкусни и не са прекалено захаросани.

Налях чай, като се постарях да се придържам към изискванията на церемонията. Ли Пао пое чашата си с вежливо кимване. Положи я на поставката до здравата си ръка и сложи в чинийката две курабийки.

— И все пак, как се справяте? — попитах аз, като посочих чая.

Той се засмя и лицето му се озари от топла усмивка.

— Не е никак трудно. Просто сипах гореща вода върху готовата кесийка. Моят внук нагласи всичко снощи — той прескача често, за да

ми помага.

— Аха — въздъгнах аз и отпих от чая. Наистина беше добър, а курабийките — направо великолепни. — От доста време се любувам на вашите сутрешни занимания с хвърчилата.

— Аз също — отвърна той и долових в гласа му тъга.

— Чудех се, дали бихте ми разрешили да продължа заниманията вместо вас. Ще се наложи да започнем с неколкоседмично закъснение, но от канцеларията вече ме увериха, че ще извършат необходимите корекции в плановете си.

Реших да не споменавам пред Ли Пао, че служителката в канцеларията склони на последното едва след като ѝ заявих, че съм готов да водя курсовете напълно безплатно.

— О, нямам нищо против — произнесе учудено Ли Пао. — И как бих могъл? Не разполагам с монопол върху познанията за производството и употребата на хвърчила.

— Така е — признах. — Но се надявах да присъствате на упражненията и да споделяте с нас своите мъдри съвети. Вярно, че не притежавам нито вашия опит, нито знанията ви, но мога да бъда вашите ръце.

Не беше самата истина, но реших, че похвалата може да ми е от полза. А всъщност едничката ми цел бе да видя отново в небесата над парка онези прекрасни хартиени птици.

За миг старческите очи на Ли Пао засияха от удоволствие. Сетне той поклати тъжно глава.

— Бих искал, но не съм в състояние. Лекарите смятат, че ще мине доста време, преди отново да мога да се движа без чужда помощ. Не смея да се качвам в кола, дори и да ми разрешат.

— Какво пък, аз ще идвам да ви взема и после ще ви връщам обратно. Освен това ви предлагам и обяд — естествено на мои разноски, срещу онова, което ще науча от вас.

Ли Пао вероятно разполагаше със солидна пенсия, но на неговата възраст всяка помощ е добре дошла.

— Не мога да приема подобно нещо от вас! — възрази той.

— И все пак вие ще сте този, който обучава студентите — напомних му аз.

— Въпреки това! — отвърна той възмутено.

— Нима не е редно да ви се заплаща за времето, което отделяте?

Поспорихме още малко, но в края на краищата се споразумяхме. Мисля, че и двамата извлякохме удоволствие от това.

— Все още не сте ме питали с какво се занимавам — рекох накрая. — Някога бях прочут лечител, но винаги съм се придържал към традиционните методи. Бих могъл да ускоря процеса на вашето оздравяване.

Мисля, че сега вече приковах напълно вниманието му. Дори да не би го признал, заради наранената си гордост, вероятно вече усещаше, че е в тежест на близките си.

— Познавате ли тайните на акупунктурата? — попита ме той.

— Да, а също и на лечебните билки, както и на някои езотерични изкуства.

Пресегнах си и притиснах сгънатия, парализиран показалец на дясната му ръка. Поех си дъх и концентрирах малка порция от моята *ци* право към него. Усетих как нарушените нервни връзки започват да се пробуждат за живот. Не след дълго се отдръпнах.

— Приемам вашето предложение — произнесе той с нараснала увереност в гласа.

Уточнихме подробностите и аз му казах, че вероятно утре ще го потърсят от канцеларията.

Малко след това си тръгнах. Нямах желание да се надлъгвам със стареца. Нито имах намерение да го оставя на болестта. От краткия ни разговор ми стана ясно, че знае много повече от мен за хвърчилата.

Минавах да го взема за съботните и неделните следобедни часове. Настанях го в подножието на хълма, откъдето се любуваше на полета на хвърчилата.

— Някои от твоите хвърчила са много стари — отбелязах веднъж аз.

— Това е, защото произхождам от една изолирана част на древна страна.

— За някои модели само бях чувал, но не ги бях виждал.

— Вярвам ти. А ти навярно си бил много добър лечител, преди да се откажеш от тази работа. За първи път от доста време се възвърна усетът на засегнатата ми страна и дори вече мога да пристъпвам без чужда помощ.

— Идния месец бастунът вече няма да ти трябва.

В един слънчев ден, през следващия месец, когато бяхме вдигнали едновременно поне дузина разноцветни хвърчила (шарени квадрати и ромбове, защото денят бе посветен на традиционното изкуство), великолепното тай-пакпао никак не искаше да се подчинява. Дадох моето синьо-зелено хвърчило с форма на пеперуда на един от студентите и двамата с Ли Пао се наведохме над пакпаото, за да открием причината.

Проблемът, както очаквах, се криеше в направляващата примка. Ли Пао извърши някои корекции в дължината на кордата, после аз се отдалечих и издигнах пакпаото по вятъра. Тъй като не исках да рискувам да го оплета с някое от другите хвърчила, спуснах се надолу по склона. Само Ли беше с мен.

— Сега вече се държи чудесно — рекох аз. (Пакпаото е женско хвърчило, мъжките са по-големи и се наричат „чула“).

— Да, наистина — съгласи се Ли Пао, но по тона му можех да съдя, че мислите му са някъде другаде.

Откъснах поглед от пакпаото и погледнах на изток, откъдето вятърът пришпорваше насам малко облаче. Внезапно заваля. Усетих какво ще се случи, но вече беше късно.

Изведнъж, точно в мига, когато Ли Пао извика: „Кай“, в небето отекна гръмотевица.

Мълнията се понесе надолу по въжето и ме прониза през цялото тяло. Върнах я обратно в небето, пуснах примката и плеснах с ръце. Светкавицата се прибра там, откъдето бе дошла, и облакът се разпръсна.

— Кай Рен! Не аз го направих, приятелю! — извика Ли Пао, който накуцваше зад мен.

— Зная — успокоих го аз, макар да бях изненадан от думите му.

— В облака имаше скрит магьосник. Той се опита да те убие.

— Май разбираш малко от тези неща?

— На младини и аз изучавах Изкуството. Но не знаех, че удар с такава мощ може да бъде отразен.

— Магьосникът демон ли беше, или човек?

— Човек. Съжالياвам, че имаш подобни врагове.

Повдигнах рамене.

— Това прави живота по-интересен.

— Не се ли боиш?

Засмях се.

— Може ли да попитам — продължи той след малко — дали имаш някаква роднинска връзка със стъкларя?

— Да — отвърнах.

— Преди много години, в Кантон видях една от неговите бутилки. Никога няма да забравя красотата на оттенъците ѝ. Мислиш ли, че ще мога пак да зърна нещо подобно, преди да умра?

— Да. Уверен съм.

Той се приближи до мен и бавно се поклони. За щастие останалите студенти бяха твърде далеч и нямаше как да ни видят. А и най-много да сметнат, че старецът просто протяга изтръпналите си крайници.

— Кай Рен, който още е известен като господаря Демон — произнесе той.

— Откъде знаеш това?

— Както ти казах, на младини и аз изучавах Изкуството.

— Стани — подканих го, обезпокоен от това колко лесно мога да бъда разкрит. — Не съм искал от теб нищо повече от приятелство и няколко урока по управление на хвърчилата. А сега ме остави да поработя над здравето ти. После ще отидем да обядваме.

Приключих набързо урока, разпуснах студентите и отделих още няколко минути на стареца. Накрая го откарах у дома. Беше един от онези дни, в които О'Кифи наистина ми липсваше. Първият истински приятел от толкова години насам, а нямаше кой да ми помогне, за да проявя гостоприемство...

Ли Пао посрещна невъзмутимо както влизането в бутилката, така и появата на Ширики и Шамбала. Потупа ги по гърбовете и приглади настръхналата им козина.

— Виж, този — той посочи Ширики — е в цвета на имперски нефрит. Другият пък наподобява потъмнял кехлибар или червен халцедон. Винаги съм смятал, че скулптурите на кучетата *фу* са рожба на нечие развинтено въображение.

— Човек се учи, докато е жив — кимнах философски. Ли Пао се засмя. Кучетата помахаха доволно с опашки.

След като ги подминахме, отправихме се към моя дворец. За разлика от западните замъци, сградата му не доминира над пейзажа, а

хармонира с него. Бях вложил немалко усилия в изграждането му, слепвайки ръчно от мокра глина всяка една от пагодите, преди да отпусна на воля магьосническите си умения.

Когато я видях, изправена гордо на фона на вълнистите хълмове отзад, Ли Пао не каза нищо, ала очите му засияха с радостен блясък. Отведох го при широкото стълбище, изваяно от полиран ахат и му направих път да пристъпи през обкованата със злато порта.

Веднага щом влязохме, магнах на прислугата и се разпоредих, да подготвят вечеря.

А ние се настанихме удобно, слушахме музика и пиехме чай.

— Ли Пао — рекох аз, — изглеждаш ми щастлив човек.

— И наистина съм такъв, господарю Демон — съгласи се той. — Децата ми пораснаха и се справят добре в живота. На времето бях преуспял търговец на храни и съумях да им осигуря всичко, от което имат нужда. Оставаше ми малко време за моите изследвания, за приятели и, разбира се, за хвърчилата. Хубав живот беше.

— И все пак, имаш ли усещането, че животът ти не е пълноценен?

— Е, всички хора го имат. Това е неделима част от... човешкото. Съжалявам.

— Не бива да съжаляваш, че си се родил човек. Направи ми впечатление колко много те обичат твоите близки, макар да се налага да се откъсват от своите семейства. Питам се, чувствал ли си се някога самотен?

— О, естествено. Но в това няма нищо лошо. То ми дава възможност да оценя при други случаи щастието.

— Ясно. Защото възнамерявах да ти предложа да се преместиш да живееш при мен. Дори смятах да ти помогна в обучението ти по магьосничество.

Той се засмя.

— Твърде стар съм...

— Ще ти върна младостта.

Ли Пао поклати глава.

— Мисля, че не ме разбрахте, господарю Демон. Оценявам любезното ви предложение, но последните години от живота наистина ми донесоха търсения покой и щастие и бих предпочел да ги прекарам сред хората, които познавам и обичам.

Пресегнах се и го стиснах за ръката.

— Може би в предложението ми да е имало и доза егоизъм — признах аз. — Но аз харесвам твоята... човешка същност и най-вече благородството ти. Оставам твой вечен приятел. Няма да докосна дори твоите спомени за това гостуване, защото ми се иска отново да наминаваш насам — винаги, когато имаш желание.

— Неописуема чест за този скромен слуга.

— Ела. Стани и върви с мен. Искам да ти покажа нещо.

Той се изправи до мен. Поведох го на продължително, безвременно пътешествие из царството на чудесата — и докато вървахме, дадох воля на моята *ци* да го облива с жизнерадостната си сила. Някой ден ще узнае, че макар да не съм го обучавал, позволил съм си да усиля многократно уменията, останали му от някогашния му учител, превръщайки го може би в един от най-могъщите магьосници в този свят.

Когато се озовахме в моята изложбена зала, аз разперих ръце. Наоколо бяха изложени подноси, керамика и бутилки. Взех моята любима стъклена купа — зелена, с изваяни отгоре дракони, сякаш готови да защитават онова, което се съдържа вътре, и подсилена така, че да бъде практически нечуплива.

— Ето и моят подарък — произнесох и му я поднесох с поклон. — Храни се редовно от тази купа. Тя ще подобри значително здравето ти. И си спомняй за мен — за демона, с когото си разговарял като с равен. Ела! Ще ти покажа още, преди да те пусна да си вървиш.

Той пое плахо ръката ми, стиснал купата с другата, и двамата продължихме нататък, из двореца от светлина и сенки.

Когато дойде есента, събрах малко багаж в една раница и се преместих в едно от промеждутъчните пространства. Бях оставил Вис и Тувон да ме убедят, че трябва да присъствам на Великото сближение, което щеше да се състои едновременно в човешките и демонските планини на Северен Китай. Пътуването беше лесно, ако се изключат подобните на лабиринт тунели на входа, но и там се позабавлявахме, защото ги познавахме добре. Докато приближавахме изхода, почувствах, че някой ми слага нещо в джоба. До мен вървеше Вис, затова се наведох към нея и попитах шепнешком, като пъхах ръка в джоба си:

— Какво правиш?

— Не го изваждай нито при болка, нито при лош късмет, а само когато наистина си го загазил. Един малък талисман. Обещавах ли?

— Щом настояваш. Не мога да откажа на една дама.

— Именно.

Влязохме в двореца под планините. Подминахме няколко групички от перове в градините и по алеите. На три пъти чух да шепнат: „Богоубиеца идва!“

— Бях забравил — въздъхнах. — А и се надявах, че те също са забравили.

— Такива неща не се забравят лесно — рече ми Тувон. Всеки иска да е част от някоя легенда.

— Тогава просто извадих късмет. Инак онзи щеше да ме погуби — заобяснявах аз.

— И аз бях там — поклати той глава. — Не беше късмет.

— По дяволите! Та той беше полубог, а аз — един млад и наперен демон. Трябва да съм го заварил неподготвен.

— И въпреки това твоята победа беше повратна точка в сражение, което се оказа решително. Сигурно е доста приятно да знаеш, че си единственият демон, убил със собствените си ръце някое божество.

— Тези хлапета просто не знаят какво беше тогава — не се предавах аз.

— Нищо, нека имат своя герой.

Изпъшках, но вече бяхме близо до отредените ни покои.

Очаквах ме цял куп съобщения — повечето бяха покани за вечеря или за дискусии върху сложни и засукани теологични теми, в които навярно съм се прочул като специалист. Каквото всъщност не бях.

Същия ден вдигах чаши с Мелничаря на бури, Гълъбови очи, Ледена шапка и Кралицата на паяците — обядвах с Драконова кръв и Твореца на Сияйните кули и вечерях със Седмопръстия и Разпилени лунни лъчи. Надявах се да открия Скитника и да поговоря с него, но го нямаше никакъв. Нито пък Девор — отсъстваше цялата му група.

Със Седмопръстия си побъбрихме за коктейлите — мода, пренесена от Европа и Америка, — и за ползата от това да поживееш в емиграция, сред чужда култура, от която после да донесеш най-

полезното. Обсъдихме и декора на ресторанта, в който се бяхме отбили заедно с Разпилени лунни лъчи, но и тримата бяхме доста критични. Преобладаващият мотив датираше от епохата на династията Тан^[2], но имаше твърде много образци от по-късни култури, за да се наруши крайното впечатление. Метр д'отелът ни придружи до едно сепаре, скрито зад копринен параван с живописни рисунки на пауни и дракони.

За да поддържаме духа на Сборището, никой от нас не се придържаше към човешки облик. Седмопръстия се извисяваше почти до тавана, тялото му бе покрито с лъщящи зеленикави люспи, трите му очи сияеха като раздухани въглени (допълнителното бе нагласено точно в средата на челото), освен това носеше дълга черна роба, изпъстрена с хризантеми.

Дъщеря му (някои смятат, че му е племенница, а други подхвърлят далеч по-неприлични предположения) напълно хармонираше с лунните лъчи в своето име. За разлика от Седмопръстия, който притежава почти материално тяло, нейната естествена форма е съвсем ефирна. Представете си мастилена драскулка по снежнобял лист, наподобяваща женска фигура, нищо повече от няколко извивки и скрития в тях намек за добре изваяни форми. Добавете сребриста коса, спускаща се на вълни до земята, разпилейте над всичко това лунни лъчи и звезден прах и ще получите крайния резултат.

Тя е красива и недостъпна. Нищо чудно дето ревнивците сплетничат, че баща ѝ бил неин любовник.

Също така е сравнително млада, родена в самия край на Демоничните войни, малко преди майка ѝ, страховитата Крис Неописуемия гняв, да почине от раните си, причинени от закривената секира на бог Рр'грр. Като малка я отгледала Вис, която открай време мечтаела за свое дете, но все не ѝ се удавала възможност. Но сетне Седмопръстия, който е прочут със своята ревност, си я прибрал и оттогава не дава никой да припари до нея.

Всичко това, че и още, се пробуди в спомените ми, докато си разменях поздрави с моите гости. Но когато забелязах, че възпитаната в почит към традициите Разпилени лунни лъчи се готви да изпълни ритуала на трите реверанса и деветте поклона в моя чест, аз ѝ подадох ръка и я подканих да се изправи. В първия момент, когато пръстите ми

преминаха през тялото ѝ, останах изненадан, но бързо се овладях. В края на краищата, подобно нещо следваше да се очаква.

— Не ми се кланяй, мило дете — произнесох с категоричен тон. — Тук съм само гост и нищо повече.

Тя спусна тъмните си ресници над чифт искрящи очи, но така и не можах да разбера причината за чувствата, които — стори ми се — бушуваха в тях.

— Ти си Богоубиеца — рече тя с нежния си глас. — Ако не беше ти, сега нямаше да ме има. Исках само да ти изкажа благодарността си — така, както ме е учил татко.

Истина е, че ако не бях сполучил с оня късметлийски изстрел срещу Чахолдрудан, Разпилени лунни лъчи нямаше да се появи на бял свят. Крис Неописуемия гняв вече лежеше в прахта и Вис и Седмопръстия се опитваха да я измъкнат от полесражението.

В този ден не се справяхме особено добре. Много от най-добрите ни войни вече бяха ранени, бойният дух постоянно спадаше и почти клонеше към нулата. Малко трябваше, за да настъпи всеобща паника. Ала когато Чахолдрудан се строполи мъртъв, гибелта му вдъхна на демоничния народ нова надежда.

Не ми е в природата да лъжа, но не можех да позволя на това невинно дете да ме дарява с почести, по-подходящи за един император. Затова отново настоях да се изправи.

— Моята победа бе само една от многото в онази битка — уверих я аз. — Ставай. Ако не греша, струва ми се, че долавям уханието на хилядагодишни яйца, поръсени с джинджифил.

Седмопръстия наблюдаваше дъщеря си с нескрита гордост. По негов неуловим сигнал тя се подчини на молбата ми. След като се настанихме около масата, той вдигна покривката от подноса. И наистина, вътре, върху плоска чиния, беше подредена порция хилядагодишни яйца, подправени с джинджифил и ситно нарязан арпаджик. За всеки от нас имаше по чифт изящни клечки от слонова кост.

След първото блюдо поднесоха второ, после трето, всичките приготвени с подобаваща елегантност. В началото разговаряхме на общи теми: обсъждахме Сборището, сравнявахме настоящия организационен комитет с предишните, разказвахме си интересни

случки за стари приятели. Когато стигнахме четвъртото блюдо, Седмопръстия отбеляза:

— И тъй, Кай Рен, благодарение на Вис и Тувон ти най-сетне преодоля типичното за теб усамотение.

Макар думите да прозвучаха естествено, в забележката имаше едва прикрита горчивина. Спомних си, че Седмопръстия и Вис са стари съперници и реших да го отдам на това.

— Да, така стана — признах с най-невинното си изражение. — Някои скорошни събития ме отведоха в орбитата на едновременната ми учителка. И двамата сме натъжени от това, че напоследък демоните проявяват прекомерна склонност да живеят в изолация. Сетне тя и Димящия дух ми напомниха за приближаващото Сборище. Реших, че няма да е зле, ако прескоча насам и навестя някои стари приятели.

Седмопръстия се усмихна.

— И ние се радваме да те видим. От доста време не си се появявал в обществото.

Разпилени лунни лъчи промърмори няколко думи, които подкрепяха становището на баща й. Отвърнах с подobaваща любезност, но скоро ми стана ясно, че няма да се измъкна толкова лесно от нежеланата тема.

— Вис често е движена от толкова мъгляви мотиви, че очевидно единствено тя е наясно с крайната им цел — подметна Седмопръстия.

Отново тези горчиви нотки в гласа, но бързо си спомних за неуспелия опит на Вис да осинови отрано останалото без майка полусираче и ги отдадох на това. Колкото по-дълго живееш, толкова повече съперници и врагове имаш. В отговор просто се покашлях многозначително и съсредоточих вниманието си върху вкусните мариновани гъби.

— Казват, че когато Вис се интересува от нещо, тя го прави, защото така й диктува сърцето — продължаваше непреклонно той.

Кимнах, сръбнах от чая, попих ъгълчетата на устните си с белоснежната салфетка и направих опит да отместя темата.

— Не Вис беше причината за подновеното ни приятелство — рекох аз, като се питах колцина от присъстващите на сборището знаят за дуела ни с Тувон. Нищо чудно Ба Уа, недораслият демон от онази зловещна вечер, да е разпространил новината, за да спечели по-многолюдна публика. — Всичко стана случайно, но продължи по мое

настояване, за да изгладя някои противоречия, които възникнаха в хода на първата ни инцидентна среща. По-късно осъзнах, че ми е приятно да се виждам с нея и с Тувон.

Разпилени лунни лъчи вече помагаше в сервирането на следващото блюдо — този път патица, гарнирана с изящно подредени морски охлюви, Седмопръстия изчака мълчаливо да си сипя, докато очевидно подбираше думи за следващия си въпрос.

— Разбрах, че е имало дуел — между теб и Тувон.

— Истинско недоразумение — обясних аз. — Което вече е изгладено.

— Но ако не беше, ти сигурно щеше да убиеш Димящия дух.

Почти не се съмнявах, че наистина щях да изляза победител от нашия двубой, но скромността ми наложи да кимна неопределено.

— И тогава Вис щеше да бъде принудена да отмъсти за него — продължи моят събеседник.

— И тя така ми каза — признах аз.

— Нали знаеш, че твоят душегубец е у нея — подметна уж небрежно Седмопръстия, но очите му ме следяха проникателно.

Не го знаех и информацията премина през тялото ми като смразяващ вятър. След това тръпката отзвуча. Вис не бе предала меча на Тувон, когато двамата се дуелирахме, въпреки че аз бях взел неговия меч за срещата. Значи нямаше за какво да се безпокоя.

— Аз пък мислех, че моят меч-душегубец се е счупил непоправимо още по време на последната война.

— Наистина беше счупен — призна той, — но не непоправимо. Аз го поправих.

Преглътнах онова „защо“, което трептеше на устните ми. Никой от нас не обича душегубците, но много отдавна бяхме принудени да се съгласим, че те поощряват запазването на добрите маниери. Напомнят на всеки от нас, че съществува поне едно оръжие, което е в състояние да ни причини смъртоносна рана и срещу което не съществува непробиваема броня. Седмопръстия беше изковал значителен брой подобни мечове в периода след първото Изгнание, когато всяка вражда между демоните можеше да доведе до катастрофа. Почти всички бяха оставени на съхранение в Арсенала.

С течение на времето някои от мечовете се бяха повредили, други се озоваха у различни колекционери — като моя милост.

Тувоновият попадна у мен след една успешна сделка с Гълъбови очи, която получи в замяна разкошна ваза. Не смятах, че някога може да ми потрябва. Гледах на меча най-вече като на израз на оказаната ми чест и доверие от семейството на Вис.

— Та казваш, значи, моят душегубец е у Вис — промърморих аз.
— Щом ме предупреждаваш за това, защо си й го поправил?

Седмопръстия свъси вежди.

— Не съм. Поправих го по молба на Нощна булка, която твърдеше, че ще го върне обратно в Арсенала. Зная, че известно време наистина е бил там, но сетне по някакъв начин се е озовал у Вис.

Различни предположения започнаха да се гонят из главата ми. Дали този, който е организирал убийството на Оли, го е знаел? И дали на Вис й е било известно, че мечът на Тувон е у мен? Ако е така, защо досега не ми е предлагала размяна? Имаше ли нещо повече отвъд неясните намеци, които ми правеше Седмопръстия? И защо въобще ги правеше? Може би той имаше собствени причини, за да пробужда отново недоверието между мен и Вис?

— Тази патица — рекох, докато сипвах една порция в чинията на Разпилени лунни лъчи, — е подправена с джинджифил и поръсена с великолепен сос от ароматично масло.

Бащата и дъщерята доловиха почти недвусмисления ми намек. От този момент до края на вечерта разговаряхме само на общи теми.

По-късно, след като поднесоха и последното блюдо, Седмопръстия изпрати дъщеря си в залата.

— Господарю Демон — произнесе той с притеснение, каквото не беше проявявал до момента, — какво мислиш за моята дъщеря?

— Тя е една от най-красивите демоници, които някога съм срещал — отвърнах чистосърдечно. — Образована, интелигентна и покорна. И всичко това в немалка степен се дължи на възпитанието, което си й дал.

— След като Крис умря, наложи се да й бъда и майка, и баща — произнесе развълнувано той. — И сега се гордея с дъщеря си.

Кимнах, очаквайки да продължи.

— Би ли взел Разпилени лунни лъчи за своя жена?

Облещих се. От клюките, които бях дочул през последните месеци, останах с впечатлението, че Седмопръстия никога няма да се раздели с дъщеря си.

— Не съм очаквал подобна чест — отвърнах предпазливо.

— И сега, когато ти се предлага?

— Поласкан съм — признах. — Но не бих искал да се обвързвам с брачна връзка, поне докато не узная истината за смъртта на Оливър О'Кифи и скорошния опит за покушение срещу мен.

Седмопръстия имаше нещастен вид. Побързах да добавя:

— Нямаше да е никак почтено от моя страна да изложа на опасност от отмъщение моята съпруга и семейството ѝ.

Лицето му се проясни.

— Благородно решение. А след това?

— След това ще обмисля предложението с цялата подobaваща сериозност.

— Значи тогава ще поговорим за зестрата — обеща доволно той.
— Тя е наследничка на богатства, които съм събирал в продължение на хиляди години.

— И струва колкото всеки грам от тях — добавих любезно.

Разделихме се доволни от края на разговора. Докато обмислях евентуалните последствия от съгласието и отказа си, слязох долу и взех да се разхождам из катакомбите. Гледката беше наистина великолепа, подземната река се разстилаше върху плитко легло от полирани камъни и водата ѝ искреше като колиета и диадеми от замръзнали мехури.

— Ей, Богоубиецо! — извика някой зад мен. — Почакай!

Почувствах нарастваща тревога. Не бях усетил, че някой върви подире ми.

Спрях и изчаках многоръката фигура на Огнена треска да се изравни с мен. Бях го срещнал на излизане от бара.

— Да? — попитах, докато се приближаваше към мен като призрак. Имаше ли всъщност някой там?

Той спря пред мен и двамата си разменихме поклони.

— Говорят, че си бил най-добрият — подхвърли той.

— Едва ли — отвърнах и понечих да се извърна. Почувствах на рамото си груба, арогантна ръка, която ме задържа и обърна.

Завладян от гняв, аз се смалих до размерите на речно камъче, претърколих се зад него и пораснах отново, а през това време от ръцете му към мястото, където стоях допреди миг, бликна странно зеленикаво сияние. Свих пестници, обрулих ушите му, ударих го от

двете страни на врата, внуших му кошмари за прииждащи змии, отново се смалих и се върнах на затъмнения бряг.

Внезапно зеленото сияние засия от цялата повърхност на тялото му, озарявайки с отблясъците си околните стени. Едва няколко пръски от него докоснаха ръката ми, но аз почувствах агония, каквато досега не бях изпитвал.

— Това ли е най-доброто, на което си способен, Богоубиецо? — попита ме той. — Защото съвсем скоро ще изям душата ти.

Нещо прещрака в мозъка ми, докато отстъпвах назад. „Ще ти изям душата“ е едно от най-древните демонски проклетия, защото в действителност наистина можем да го правим.

Съсредоточих сили и енергия и атакувах с първата гръмотевична буря, която вероятно познава това подземно царство. Огнена треска се разсмя диво, с маниакален оттенък в гласа.

— А може би сега бе най-добрият ти изстрел, а, Богоубиецо? — извика той. — Май са преувеличили в хвалебствията за теб.

Спуснах се стремглаво върху него и двамата се счепкахме. Многобройните му ръце не му осигуряваха предимството, което очаквах, но затова пък усещах някаква странна слабост в тялото си, пораждана от мястото, където зеленият огън ме бе облизал. Жизненонеобходимите ми резерви от ци бързо се топяха. Ударих го с магия, сродна на онази, с която бях превърнал недораслите демони в камък. С неочаквана пъргавина моят противник отскочи назад, така че само камъните се превърнаха в камъни и хлъзгавата повърхност на пещерата стана на грапав, сивкав гранит.

— Хубав номер — призна той. — Сега обаче ще те смачкам, ще те изгоря и сетне ще те изям.

Метна се върху мен с лапи като железни менгемета. И тогава случайно докоснах с ръка малката издуптина в левия си джоб. Спомних си за талисмана, който Вис бе пъхнала там.

Бръкнах вътре и когато извадих ръка, държах между пръстите си миниатюрен пищов с разширено като фуния дуло.

Насочих го към него и дръпнах спусъка. Тялото му стана прозрачно, раздирано от насрещни вълни.

— Не! — изкрещя той.

Вътрешността на подземната галерия се разтърси, стените затрептяха и отгоре се посипаха камъни. Опрях пищова в челото му и

изстрелях последния заряд. Стената зад него се разпадна, а тялото му се стопи в ръцете ми. Успях да погълна част от енергията му, а сетне вихрушката го отнесе.

Това не беше демон...

— Богоубиецо! Ето че пак го направи! — извика някой в посока откъм близкия тунел.

Изведнъж от всички ръкави наизлязоха множество демони.

— Поздравления! — чух високия глас на Вис. — Вторият ти полубог, при това беше въоръжен с теронична пушка!

— Не! Да! — поправих се аз. — Не зная. Енергията му ме обърка. Трябва да си почина.

— Ела насам.

Макар все още да таях опасения заради намеците на Седмопръстия, позволих на Вис да ме отведе в моите покои.

— Ще ти помогна да заспиш — увери ме тя — и ще бдя над съня ти, докато почиваш.

— Благодаря ти.

В началото ми се присъниха всички мои жертви, кънтяха закани и проклетия. След тях дойдоха кошмарите. Но все пак спях продължително и дълбоко.

[1] Маджонг — китайска игра, прилична на домино. — Б.пр. ↑

[2] Династията Тан владее Китай от 618 до 907 г. — Б.ред. ↑

4.

На следващия ден нямах желание да остана за банкета, който бяха организирали в моя чест — да не говорим кой можеше да се появи там — но Вис настояваше, че съм щял да обидя всички и накрая склоних. В замяна поисках да ѝ кавалерствам и тя се съгласи.

— Струва ми се, че знаеш далеч повече, отколкото казваш — рекох ѝ веднага щом останахме сами и можехме да разговаряме за подобни неща.

Тя ме дари с прекрасната си усмивка.

— Няма да се задоволя само с усмивки.

— Подозирах, че някой от полубоговете ти е вдигнал мерника — призна тя.

— Защо?

— Сред младоците често се срещат такива, които искат лесно да се прочуят.

— Но защо? Кой би го направил?

— Подочух, че неколцина демони и един човешки магьосник също ти имали зъб. Но не зная каква е причината.

— Затова значи ми пъкна онова пищовче и ми пожела успех?

— Не се прави на ударен. Ти си по-добре въоръжен от всеки от нас, щом можеш да се справиш с един бог. Нищо чудно да си единственият демон, способен на подобно нещо.

— О, стига вече. Вярвам ти за всичко. Питам се обаче, какво ли още знаеш?

— Нищо повече — въздъхна тя, — а това ме кара да се чувствам неспокойна. Трябва час по-скоро да узнаем истината. Съгласен си, нали?

Кимнах.

— Разбира се. Това, че съм особняк и самотник съвсем не значи, че не мислея за останалите.

— Обещавах ли да ни помогнеш?

— И още как.

Но през следващите месеци не ми се удаде по никакъв начин да изпълня обещанието си. После, един ден Ли Пао дойде при мен, следван от Ширики и Шамбала. Изглежда кучетата обичаха да придружават хора, макар да знаеха, че и без тях са добре дошли.

— Господарю Кай, твоят приятел е напълно здрав — докладва Ширики.

— Както винаги, справихте се чудесно — похвалих ги аз. — Някой ден трябва да се погрижите за свое поколение, за да продължите добрите традиции.

— Наистина ли?

— Да, искам да кажа, че ще ми бъде приятно. Сигурно не са останали много като вас.

Ширики и Шамбала се спогледаха, сетне извърнаха глави.

Какво направих? Нещастните създания не са надарени чак с такова въображение, а аз едва ли не им наредих да се кръстосват.

— Вървете в кухнята, има чудесна храна — рекох им аз.

Те се поклониха и излязоха.

— Изумително — поклати глава Ли Пао, — че тази двойка е оцеляла. Те са толкова едри и поглъщат неимоверни количества храна.

— Така е.

— Открих нещо интересно. Може би вече знаеш за него. Не бях сигурен.

Плеснах с ръце и повиках слугите.

— Шербет, чай и музика — наредих аз. — Сядай, приятелю, и ще обсъдим онова, което те безпокои, докато пием чай.

— С удоволствие. Пропусна да ми кажеш, че купата, която ми подари, може да се употребява за гадаене.

Усмихнах се загадъчно.

— Предпочитам хората сами да откриват онова, което съм вложил в произведенията си.

— И тъй като заниманието се оказа завладяващо, реших да опитам отново и отново.

— Ясно. И после?...

— Драконът ми разказа странни неща.

— Например?

— Рабла-ю е името на бога, когото ти уби преди няколко месеца. Пристигнал е на Земята през Монголската врата, бил повикан и подпомаган от един магьосник на име Фу Ксиан. Последният е родом от Северен Китай, но в момента живее в Атланта.

— Брей?

— Фу Ксиан е бил магьосникът от облака. Той те е изпитал със светкавицата. Искал да провери готовността ти за бой, преди Рабла-ю да те нападне.

— Както те слушам, изглежда този Рабла-ю здравата го е било страх!

— Той е само един неопитен, млад полубог, горящ от желание да премери сили с Богоубиеца. Фу Ксиан се свързал с него от разстояние, докато търсел някой със склонност към героични дела. Изглежда съществува таен заговор, чието крайно предназначение е демоните да бъдат поставени в подчинение. Използвали са Рабла-ю като лакмусова хартия.

Допихме чая и минахме към розовия шербет.

— Значи Рабла-ю проникнал през Монголската врата, така ли? Това е една от първите врати, изградени от древните демони, за да имат достъп до Земята. Интересно защо не е използвал някоя от вратите на боговете?

— Да, драконът ми каза, че е дошъл през тази врата.

— Мисля, че трябва да бъдат уведомени някои от предводителите на боговете. В края на краищата, това си беше чисто нарушение на договора.

— Съществуват ли канали за връзка със старейшините?

— О, разбира се. Ще се погрижа посланието ми да достигне целта си.

Донесоха ни още един чайник.

— Искаш ли да поиграем на го^[1]? С един мой приятел често играехме...

— С удоволствие. На мен също ми липсваше. В нашето трескаво всекидневие просто не остава време за спокойни развлечения. За мен ще бъде истинска наслада.

Наредих на един от слугите да донесе масата и фигурите. След което бяхме погълнати от играта.

Добре, че ми хрумна да предложи на Ли Пао да поиграем на го. Започнахме да го правим често, така не само убивахме времето, но и имах възможност да размишлявам на спокойствие върху различни теми.

Девор също беше добър играч, стига да не е прекалил с алкохола. Помолих господаря Швейцледиц да разпространи слуха, че обичам да играя от време на време срещу известни суми и че доста често ги губя. Исках да проверя дали Девор ще посмее да се появи наоколо и дали ще захапне хвърлената въдица. Всичко зависеше от това колко пари са му нужни.

Нищо не се случи през следващите няколко седмици, докато една нощ Девор пристигна в кафенето, където се бяхме отбили с Вис. Изглеждаше във форма. Кожата му лъщеше като позлатена, крилата му приличаха на лебедови, но бяха покрити със зелени пера и се спускаха по гърба му чак до долу. Скосените му очи срещнаха равнодушно моите, бяха сребристи на цвят и напълно неразгадаеми.

— Добър вечер. Мога ли да седна при вас?

— Разбира се. Заповядай.

Известно време сърбахме кафе и си разменяхме любезности. Бях забравил колко забавен може да бъде.

— Наскоро дочух — подхвърли той с невинна усмивка, — че от време на време вземаш участие в срещи на го или *маджонг*, но само когато залозите са високи и се играе бързо.

Кимнах.

— Така е. Но от онова, което аз дочух, струва ми се, че двамата сме в различни категории. Ти си професионалист, докато аз играя за удоволствие.

— Е, не играем ли за удоволствие всички?

— Истина е. И все пак не мога да се причисля към професионалистите.

Той сви рамене.

— Границата е толкова тънка — произнесе философски. — Важното е да се забавляваш, а другото...

Кимнах отново.

— Трябва някой път да поиграем — предложи той.

— Защо не?

— Какво ще кажеш за идния четвъртък вечер? Ще бъде свободен.

— Хубаво. У вас или у нас?

— У вас. Обожавам тази бутилка.

— И твоята е много красива.

— Наложих се да я продам — призна свъсен той. — Преди известно време го бях закъсал.

— О! Съжалявам.

Той повдигна рамене.

— Подобни случки те учат да цениш и малкото, което притежаваш. Веднага щом си стъпя на краката, ще си взема друга.

Господи! Трябва да бе получил цяло съкровище за онази бутилка — дори и препродадена.

— И на кого я продаде?

— На един музей, отвъд границата, която някога наричаха Желязната завеса. Имали си богат спонсор, който бил готов на всякакви сделки. Увериха ме, че щял да се грижи добре за нея.

— Май наистина здравата си го бил закъсал.

Той кимна натъжено.

— На всеки се случва, предполагам, от време на време. Е, ще се срещнем ли отново идния четвъртък?

— Ами да. В началото на часа на Кучето^[2]?

— Ммм. Добра идея.

Двамата с Вис го изпроводихме с погледи. Докато си посърбвахме от кафето, мина ми през ума, че се очертава интересна игра.

В началото Девор ме оставяше да го надвивам без особено усилие. Сетне започна да ме побеждава — постепенно, все по-често. Колкото и да внимавах, не можах да забележа нищо нередно в действията му. И да мамеше, правеше го невероятно професионално.

Първия месец се срещаме всеки четвъртък. В последната нощ той спечели най-значителната си сума и отново всичко изглеждаше съвсем естествено. Когато приключихме и след като му платих, аз се пресегнах и го потупах по рамото.

— Трябва да призная, че забавлението си струваше парите. Надявам се, че пак ще се срещнем следващия четвъртък. Лично на мен започва да ми харесва.

Той се усмихна.

— Ще излъжа, ако кажа обратното за себе си. Наистина ми е приятно да играя с теб. Може ли да помоля за една услуга?

— Заповядай.

— Винаги съм искал да разгледам твоята лична колекция от стъкларски произведения, но доскоро не се познавахме достатъчно добре, за да събера кураж да те помоля. Ще ти бъда ужасно задължен — стига да разполагаш с време и желание.

Кимнах.

— Последвай ме.

Когато спряхме наскоро всичкото това великолепие, той зяпна учудено и изгуби способността си да говори в продължение на няколко минути.

— Уф... и представа си нямах... — бяха първите му думи. — Рядко можеш да зърнеш подобно богатство — а това тук аз наричам богатство. Каквото и да те сполети, винаги можеш да продадеш някоя бутилка и пак си сред силните на деня.

— Има нещо такова — потвърдих аз.

— Колко време ти беше нужно за онова шишенце за парфюм?

— Седемдесет и осем години.

— Изчакал си да се подреди нужната астрономическа конфигурация и си продължил стъпка по стъпка съобразно последвалите промени?

— Виж ти, значи знаеш. Е, трябва само да добавя, че работя едновременно върху няколко произведения.

— Изумително.

Продължихме да крачим, обгърнати от блясък и тиха музика.

— Сигурно си дочул клюките, според които съм бил замесен в смъртта на твоя слуга?

Кимнах.

— Както сам го нарече, клюки и нищо повече. Не им обърнах внимание. Извинявам се, ако съм те оставил с друго впечатление.

— Не е нужно да се извиняваш. И аз щях да се чувствам така, ако бях имал такъв предан и добър слуга като О'Кифи. Всъщност, аз съм

този, който ти дължи извинение. Трябваше по-рано да ти кажа колко бях натъжен, когато узнах за смъртта му.

— Разбирам. Просто тогава не сме били толкова близки.

Над нас се издигаха вълшебните планини, върховете им бяха забулени в мъгли.

От хълмовете долетя кучешки лай.

— Добре дошъл, господарю Кай — посрещна ме Ширики. — Тук всичко е спокойно.

— И нищо не се е случило — добави Шамбала.

— Наистина ли можете да ставате невидими? — попита ги Девор.

Те ме погледнаха въпросително и аз кимнах.

— Стига само да поискаме — бе дружният им отговор.

— Като си помисля — добави Девор, — ти сигурно притежаваш последната оцеляла двойка в целия свят. Защо не ги кръстосаш? Би могъл да спечелиш ужасно много от продажба на потомството.

— Всъщност те са разумни същества и решението трябва да е само тяхно.

— Готов съм да се обзаложа, че ще се почувстват горди да заченат нова раса от техния изчезнал вид и да съживят една древна, отмираща традиция.

— Това е идея. Трябва да обсъдя някой път с тях този въпрос.

— С удоволствие бих се сдобил със собствена двойка.

Сбърчих вежди.

— Защо ти е? Сигурно знаеш, че кучетата *фу* са били създадени да нападат и разкъсват демони?

— Но тези не го правят — посочи Девор. — А предполагам, че с децата им ще е същото. Вероятно са се опитомили.

— Хъм.

— Спомни си за предложението ми.

— Те не са моя собственост. Само работят за мен.

— Ах... разбирам. Все пак, имай ме предвид, ако възникне нещо. Обещавам ти да гледам добре поколението.

— Ще видим. Може и да се получи.

Изведох Девор от моя свят и го върнах в неговия, като през цялото време се чудех дали да се гневя заради наглото му предложение, или да изпитвам съжаление към него.

— До четвъртък — напомни ми той.
— До четвъртък — потвърдих аз.

На следващата вечер двамата с Ли Пао се наслаждавахме на чудесна вечеря в моя дворец. След като приключихме и преди да започнем поредната игра, той се усмихна и ме заговори:

— От известно време наблюдавам Фу Ксиан. За теб той може да е дребна риба, затова пък е напълно от моя калибър.

— О, аз също се разрових тук-там — възразих аз. — И какво научи?

— Че има приятели на същото поприще.

— Аха?

— Двама са. Кен Жао — нисък, пълен мъж, който е воден магьосник, и По Шиан — висок и слаб. Не съм съвсем сигурен за неговата специалност. Тримата са почти неразделни и изглежда се занимават с обща работа.

— Знаех, че Фу Ксиан има сподвижници — кимнах аз. — Но не знаех кои са. Ще ти поискам една услуга. Винаги е опасно да се забъркваш в игра с непознати, а ти очевидно обичаш да го правиш. Но искам да оставиш тези тримата на спокойствие. Направи го заради мен. Колкото и да си опитен, неизменно съществува опасност да те забележат. А не желая да знаят, че ме интересуват.

Той склони глава.

— Ще бъде сторено.

— Ще дойде време да ги следим изкъсо и тогава отново ще ми потрѣбваш.

— Разбирам, опасно е. А и не бих искал да попреча на стратегията ти.

— Благодаря ти — произнесох с чувство.

— Ще играем ли?

— И още как, с удоволствие, приятелю. Далеч по-приятна игра, отколкото да следя Деворър^[3].

— Деворър?

— Малка шега.

— Ще ми разкажеш ли за нея?

— Защо не?

Облегнах се назад и му разказах обстоятелствата около сближаването ми с Девор. Не след дълго Ли Пао бе в течение на всички по-важни събития от живота ми в последно време.

Останах изненадан, че вече се беше досетил за повечето от нещата. Няма съмнение, кантонските му учители са се постарали добре.

Когато свърших, известно време двамата потънахме в мълчание.

— Искрено ценя доверието, което ми оказа — бяха думите, с които той наруши тишината.

— Имах нужда да го споделя с някого — отвърнах аз. Чувствах се странно, задето бях избрал човек, пред когото да излея душата си.

— Понякога помага.

— Не съм от тези, които го правят често.

— Известно ми е. Това е защото ти липсва О'Кифи. Преди той ти е бил отдушникът, но едва ли си го осъзнавал.

Засмях се.

— Мисля, че си прав.

— Хайде да играем го — махна той с ръка.

Така и направихме.

Същата вечер настъпи смут. Бях изпратил един особено свиреп великан да придружи Ли Пао до вкъщи. Из въздуха се носеше нещо, което ме караше да се чувствам неспокоен. Не исках да го загубя, както бях изгубил О'Кифи и въздъхнах облекчено, когато великанът се прибра и докладва, че всичко е наред.

Наредих на прислугата да ми поднесат пролетни рулца с рачешки крачета и жасминов чай, а когато си похапнах, позвъних да ми оправят леглото. Дори бях задрямал.

Но бях пробуден от вой.

Превърнах се във вятър и се понесох из планинските каньони. Докато минавах покрай леговището му, пробудих и Лун Шан, страховития горски дракон.

— Някой преследва кучетата — подхвърлих му аз.

Това го засегна. Живееха наблизко и изглежда се бяха сприятелили.

— Води ме — изхриптя той и се заизмъква от сребристия си пашкул. Продължих нататък, придружен от свистенето на крилата му. И тогава чух последния вопъл.

— Остани тук — наредих на Лун Шан, когато стигнахме гърлото на бутилката.

На изхода подуших хлороформ. Отвън дочух шум на отдалечаващ се камион, но не успях да определя посоката. Какво можех да сторя?

Ли Пао. Току-що бе настъпил часът на Тигъра, един от първите предутринни часове. Дали да не използвам гадателските му умения, преди да продължа преследването?

Върнах се при колата, която държах в един гараж недалеч от къщата с бутилката, метнах се на седалката и подкарах по пустите улици. Когато спрях пред къщата, Ли Пао вече ме очакваше отпред.

— Виждам, че нямаш търпение да почнем следващата партия... — поде усмихнато той, но после забеляза, че не ми е до шеги. — Извинявай. Какво се е случило?

— Някой току-що открадна Ширики и Шамбала. Искам от теб да разбереш кой точно. Имам някои подозрения, но няма да ти ги съобщя, за да не те подведа.

Той кимна.

— Последвай ме.

Влязохме в къщата, пресякохме гостната и се озовахме в кухнята. Миришеше на сварен на пара ориз и джинджифил. На стената висеше изображение на Кухненското божество, в нишата под него премигваше пламтящо кандило.

Ли Пао извади драконовата купа, разви от нея няколко ката копринени обвивки и я постави в средата на кръгла маса от тъмно, лакирано дърво. След като я напълни до половината с вода, той добави няколко капки олио. Накрая донесе едно махало и го разклати над купата.

Изминаха пет минути, после още толкова. Повече не можех да се сдържам.

— Девор е бил, нали? — попитах. — Онази вечер, след като ме обра на карти, ми разправяше колко много пари можели да се изкарат от продажбата на кучета фу.

Той поклати глава.

— Не е бил Девор. Моля те, остави ме да се съсредоточа.

Бях изненадан, но кимнах и зачаках.

— Фу Ксиан ги е отвел на изток — обяви накрая той. — С помощта на Кен Жао и По Шиан.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Ставам все по-добър в това.

— Дано си прав, защото е лошо да обвиниш невинен. Дай ми адреса им в Атланта.

Той извади лист и молив и написа адреса.

— Никак не ми харесва идеята да се захващаш с онзи магьосник — рече тогава.

— Той е само човек.

— Но има съюзници. Както и ти, впрочем. Нали ми разказа за някои от тях.

— Щях да ги забравя. Май ще е добре да повикам Вис. И Тувон също. Защо ли позволявам на един човек да ми дава съвети?

— Защото се вслушвам в гласа на здравия разум.

— Ще можеш ли да дойдеш с мен?

— Да.

Вис и Тувон ни посрещнаха изненадано, когато се промуших през гърлото на тяхната бутилка.

— Господарят Демон — произнесе смутено Вис. — А този господин ми прилича на човек.

— Защото е такъв — отвърнах. — И току-що ме спаси да се спусна през глава в едно много опасно начинание, като настоя първо да дойда тук и да ви разкажа за моите кучета.

— Изцяло сме на твое разположение. Ще наредя да сварят чай.

Разказах им какво се е случило.

— О, разбира се, че ще те придружа до жилището на магьосника — обяви накрая Вис. — Тувон, а ти?

— Аз също.

Ли Пао кимна доволно, ала изражението на лицето му си оставаше загадка.

Излязохме от бутилката, литнахме с ветровете и прекосихме няколко равнини. Аз ги водех, право на изток. След известно време се приземихме на открит участък, до каменна купчина, от която извадих

малка сфера, за да проверя пътя за Атланта. Погледнах картата и вече знаех откъде да продължим.

Още няколко минути полет и вече бяхме съвсем близо.

Пристъпихме към вратата на Фу Ксиан и аз почуках.

— Момент, моля — разнесе се глас отвътре.

Дадох знак на другите. Вис и Тувон се притаиха в сенките, охранявайки гърба ми. Ли Пао остана до мен, но се подпираше на бастуна си с далеч по-изразена немощ, отколкото му прилягаше.

Вратата отвори нисък, пълен мъж. Имаше светломургава, почти златиста кожа и съвсем леко издължени очи, не както при етнически чистите китайци.

— Кен Жао? — попитах любезно, макар да знаех отговора. — Дойдох да разговарям с вас и приятелите ви по един въпрос от взаимен интерес.

— От взаимен интерес? — повтори намръщено той. — Това тук е философска школа, а не пазар. Не ни интересуват вашите предложения.

— Става дума за неправомерно придобита собственост настоявах аз. — Позволете ми да разговарям с вашия господар Фу Ксиан, щом вие самият не сте в течение на нещата.

Този път наистина го засегнах. В продължение на няколко секунди на лицето му се четеше борба между възможностите да хлопне вратата в лицето ми или да извика Фу Ксиан и да остави решението на него. В крайна сметка избра нещо като компромис между двете.

— Почакайте тук — нареди неприветливо той.

Хич не ми се нравеше да бъда зарязан на прага като амбулантен търговец, но преди да реагирам, един глас прошепна в ухото ми:

— Сградата се охранява строго — предупреди ме Вис. Чувах я съвсем ясно, но когато погледнах към мястото, където се криеше, не видях нищо. — Ако влезеш вътре, а ние останем тук, няма да сме в състояние да ти помагаме.

— Тогава и вие ще влезете с нас — бе светкавичното ми решение. — Можете ли да го направите така, че да не ви забележат?

— Ще се опитаме — обеща Вис.

В този момент се върна и Кен Жао. Той ни махна пренебрежително с ръка да го последваме. Преглътнах и реших, че

сега не е моментът да се заяждам. Озовахме се в просторно преддверие. Стените бяха боядисани в ярки цветове, от паната и гоблените ни гледаха изцъклени митични чудовища.

Още двама мъже ни очакваха вътре. Познах ги по описанията на Ли Пао. Високият бе По Шиан, издокаран с лъскава наметка на мандарин. Усъмних се, че заслужава всичките отличителни копчета върху миниатюрната шапчица, но сега не бе подходящото време за дърлене.

Фу Ксиан дори не се надигна от креслото, сякаш бе монарх, пред когото се явяваха смирени пратеници. Трудно бих го нарекъл красавец, имаше нещо жабешко в издутите му устни. В черните му очи се таеше зловна закана.

Този беше изпратил от облака светкавицата срещу мен. Той поне знаеше кой съм и арогантното му поведение не търпеше никакви извинения. Но трябваше да се въздържа, ако исках да си върна кучетата. Обещах си, че някой ден ще го науча на уважение.

— Имаме да обсъдим някои неща — произнесох с привидно спокойствие, загледан над главата на Фу Ксиан, където стояха пажовете му. — Ще ви оставя живи, ако не ми се пречкате.

Те се изсмяха презрително.

— Да не говориш сериозно? — подметна По Шиан.

— И още как. До момента нито един от двама ви не ме е оскърбил повече, отколкото бих могъл да преглътна. Тъй че, ако имам сметки за уреждане, те са с Фу Ксиан.

— Оставете го да си каже каквото му е на душата — прекъсна разговора ни Фу Ксиан, недоволен, че е бил пренебрегнат.

Двамата се обърнаха и втренчиха очи в него. Изглежда не бяха готови толкова лесно да преглътнат властното му поведение.

— Искам да ми върнете кучетата — продължих аз. — Незабавно. И ако само сте им направили нещо...

— Уверявам те, че никога не бих постъпил така с кучета като твоите — вдигна ръка да ме спре Фу Ксиан. — Те струват цяло състояние.

Последното накара чашата да прелее. Долепих длани и сетне докоснах раменете му.

Той се плъзна от креслото, плъсна се на пода и започна да се гърчи.

— Имах да ти връщам заради онова, което ми причини от облака — прецедих през зъби.

— Аз... — Фу Ксиан преглътна продължението, което вероятно бе някаква обида, но аз не бързах да приключа с него, както бях постъпил с недораслите дракони. Имаше неща, които исках да узная преди това.

— Искам си кучетата — повторих.

По Шиан вдигна Фу Ксиан в креслото и ме огледа през присвитите си клепачи.

— Не са твои тези кучета, демоне. И как биха могли, след като са били създадени от боговете да гонят създания като теб?

— Нищо. Живяхме си щастливо и доволно заедно. Искам да ми ги върнете.

— Забрави — махна с ръка Кен Жао, ободрен от факта, че не бях предприел нищо повече. — Те са далеч оттук. Някой ден ще ги видиш отново, но няма да ти хареса онова, в което са се превърнали.

Гневът ми отново започна да се разпалва и аз се поддадох на импулсивното желание да си възвърна моята демонична форма. Когато се надвесих над тях, главата ми опираше във високия таван, кожата ми пламтеше с цвета на летен небосвод, а очите ми горяха в орбитите като разпалени въглини. Когато отново им заговорих, придружих думите си със зловещо потракване на закривените си нокти.

— Тази игра взе да ми омръзва. Да ви убия, ще противоречи на нуждите ми, но виж, малко мъчения може да са ви от полза.

Вдигнах Кен Жао за крака и го оставих да увисне с главата надолу и с развети поли на наметалото. Сгънах показалец и изрисувах с върха на нокътя пиктограмата „истина“ върху бялата кожа на корема му. Подредих съвсем точно седемте чертички, макар общата картина да се опорочаваше от стичащата се кръв.

— Искам си кучетата — повторих търпеливо. — Веднага.

Фу Ксиан все още се възстановяваше от одевешната атака, но По Шиан си бе възвърнал част от смачканото самочувствие.

— Не са тук и каквото и да направиш с този глупак, няма да узнаеш къде са.

— А какво ще кажеш — подхвърлих аз и пуснах Кен Жао с главата надолу върху каменния под, — ако си поиграя с теб?

По Шиан завъртя ръце и около него изникна огнен кръг. При други обстоятелства пламъците не биха ме спрели, но този път забелязах, че са примесени със зеленикавото сияние, което Огнена треска бе използвал при атаката срещу мен. Дори от разстояние усещах, че започвам да губя от своята *ци*.

Изрисувах набързо във въздуха заклинание, което да пази мен и Ли Пао. То изникна под формата на охлаждаща мъгла и потуши сърцето на огъня.

— По Шиан, ти не си човешки магьосник.

Той се изкиска.

— Не възнамерявах да се издавам толкова бързо, но така или иначе щеше да го узнаеш, веднага щом се опиташ да ме проследиш. По-добре да се разкрия отрано, вместо да рискувам върху ми да се стовари цялата мощ на Богоубиеца.

За първи път почувствах, че репутацията може да ми е от полза. Да си призная, зеленият пламък наистина ме плашеше. Боговете не разполагаха с нищо подобно по време на Демоничните войни. Ако го имаха, неминуемо щяхме да ги загубим. А ето че сега едва ли не всеки срещнат използваше този пламък.

В този момент се материализира Вис.

— Или ще върнеш кучетата незабавно — произнесе тя и насочи към него пушка с дебела цев, далеч по-застрашителна от пистолетчето, което ми бе дала, — или още сега ще ти видя сметката с тероничната пушка.

По Шиан я огледа замислено. На външен вид си беше същото осемгодишно момиченце, но в погледа ѝ се четеше недвусмислена заплаха. Сигурен съм, че всеки, който можеше да вижда аурата ѝ, би разпознал истинската ѝ същност.

— Един древен мъдрец — Сун Дзъ^[4] — обичал да казва, че когато и последният номер не успее, лисицата ляга на земята, моли противника за милост и чака друг, по-щастлив ден — произнесе По Шиан.

— Не съм сигурна, че Сун Дзъ го е казал точно така — възрази любезно Вис.

— Е, важното е да се запази смисълът — отвърна По Шиан. Той долепи изящните си ръце (къде ли бях виждал вече тези издължени

пръсти?) и плесна два пъти. Въздухът се изпълни с ухание на рози и за кратко бях заслепен от розова светлина.

Когато зрението ми се проясни, По Шиан бе изчезнал, оставяйки след себе си разпръснати по земята розови листенца.

Ли Пао се наведе и събра шепа от тях.

— Дива роза — обяви замислено той. — Символът на несъгласието. Опасявам се, че това не беше последната ни среща с По Шиан.

— Хубаво — отвърнах и свих рамене. След това насочих вниманието си към останалите двама.

Кен Жао седеше на пода и търкаше удареното си чело. Той вдигна глава и ме погледна с наглост, която намерих за възхитителна.

— Спукана ни е работата, а, приятелче? — подметна той на Фу Ксиан.

— Май си прав — отвърна другият.

— Все още не — успокоих ги аз. — Има надежда да извоювате пътя към свободата.

— И как ще стане? — попита Фу Ксиан.

— Вашият господар ви използва и захвърли. Служили сте му, без да знаете какви са крайните му намерения.

— Той не ни беше господар — заинати се Фу Ксиан. Може и да беше по-глупав, отколкото си мислех. Виж, Кен Жао се ориентираше бързо в обстановката.

— Така е, само Фу Ксиан и аз сме приятели — заговори той. — Случайно се срещнахме с По Шиан. Както е казал Конфуций: „Дъбът не избира дали да приюти имела.“

— Не мисля, че Конфуций е казвал подобно нещо — изсумтя Тувон.

— Ха, осъди ме сега — озъби се Кен Жао.

— Мир — обях аз. Приблжих креслото, в което доскоро се разполагаше Фу Ксиан и се отпуснах в него. Беше ми омръзнало да си удрям главата в тавана.

Вис се приближи и приседна в краката ми. Тувон се разхождаше наперено пред вратата. Ли Пао се бе натъкнал на сандък с документи в дъното на стаята и сега ги прелистваше с привиден интерес.

— И така — обърнах се към двамата човешки магьосници. — Склонен съм да ви пожаля, ако се съгласите да ми сътрудничите.

— Но това не е честно! — възмути се Фу Ксиан. — Каква вина имаме, след като По Шиан изостави и нас. Помогнахме му да отвлече кучетата, а сега ни зарязва!

— Каквото станало — станало. Готов съм да простя на тези, които ми служат.

— Хайде мислете по-бързо — подкани ги Тувон. — Господарят Демон изложи пределно ясно предложението си. Решавайте — или ще работите с нас, или да приготвяме скарата.

Той облиза устни — театрален жест според мен, но изглежда свърши работа с Фу Ксиан. Двамата с Кен Жао се спогледаха и Фу Ксиан се зае да разказва.

Първо подкупили Девор да им покаже как да влязат в бутилката. Солидно количество *имбуйе* — достатъчно да го дрогира за месец, че и повече, ако го използва разумно — се оказало решаващо за разрушаването на крехкото приятелство, което бяхме изградили помежду си по време на нашите редовни срещи.

— И кой ви даде *имбуйето*? — попита Вис, като се наведе напред.

— По Шиан го дестилира в алхимичната си лаборатория — обясни Кен Жао. — Поне така ни каза. Нямахте причини да не му вярваме.

— Показа ни някакъв дървен свитък — добави Фу Ксиан, — от който бил взел формулата. Беше написан на непознат език, но изглежда ставаше въпрос точно за това.

— Този свитък у вас ли е?

— Не, господарю Демон — рече Фу Ксиан. — Той си беше негов.

— А кой — намеси се отново Вис — ви каза, че най-лесно ще примамите Девор с *имбуйе*?

— Хвърлихме идзинови^[5] пръчици и изпълнихме онова, което се падна — отговори Фу Ксиан.

— Само че По Шиан направи тълкуванията — добави мрачно Кен Жао.

— С други думи, замисълът за кражбата принадлежи изцяло на По Шиан — обобщих аз. — Щом е знаел толкова много и е така могъщ, за какво сте му били вие двамата?

Кен Жао избухна в истеричен смях.

— Защото така и не посмя да влезе в твоята бутилка, господарю Демон, Моят приятел Ксиан изрази желание да го направи, а По Шиан обеща, че ще ни пази гърбовете. И тъй като аз съм само един воден магьосник и не ме бива за прикритие, моята кандидатура бе втората за посещението в бутилката.

— Явно се е опасявал да не остави следи — промърмори Вис.

— Но се провали тук — добави Тувон.

— Така ли мислиш? — попитах го аз. — Измъкна се, а аз останах без кучета.

Време беше да взема решение.

— Тувон — рекох, — можеш ли да отведеш тези двама глупаци някъде, където ще бъдат скрити добре?

— Живи или мъртви? — попита той.

— Живи — бе отговорът. — Не искам По Шиан да ги измъкне или да ги убие, а с времето може да възникнат и други въпроси.

— Добра идея — кимна Тувон. — Зная едно местенце. — Той ги подкара пред себе си.

— Вис — продължих аз, — струва ми се, че дойде моментът да си поговоря с Девор. Можеш ли да го откриеш?

— Ще опитам — обеща тя. — Къде да го доведеа?

— В моята бутилка. Смятам да сменя бравите, но ще кажа на Лун Шао, че може да те пусне.

— Чудесно. — Тя се изправи, но спря и ме погледна. В детските ѝ очи се четеше мъдростта на зряла и опитна жена. — До скоро, Кай.

После изчезна.

— А аз, господарю Демон? — попита Ли Пао.

Обърнах се към него.

— Откри ли нещо интересно там?

— Има интригуващи свитъци, повечето са посветени на различни магии. Калиграфията е в ужасно състояние, но с времето ще успее да ги разчета.

— Защо не ги вземеш със себе си?

— Великолепна мисъл.

— Хайде тогава да ги отнесем у вас. След това ще те помоля да ме придружиш до моята бутилка. Има нещо в тази история, което, струва ми се, пропускам. Искам да премисля събитията от момента на

убийството на Оли. Вероятно ще можем двамата да разберем какво не съм догледал, докато съм бил в плен на чувствата си.

— За мен ще бъде голяма чест, господарю — кимна усмихнато старецът.

И така, след като събрахме по-интересните свитъци, двамата напуснахме къщата. Тъкмо влизахме у Ли Пао, когато съобщиха по новините, че школата на Фу Ксиан била разрушена от чудновата зелена светкавица, паднала от съвсем ясно небе и подпалила целия квартал.

[1] Китайски шахмат. — Б.пр. ↑

[2] Между 20 и 22 часа. — Б.ред. ↑

[3] Разкъсвач (игра на думи с името на Девор). — Б.пр. ↑

[4] Сун Дзъ — древнокитайски философ, автор на трактата „Изкуството на войната“. — Б.пр. ↑

[5] И Дзин или „Книга на промените“ — древнокитайска гадателска система (кит.). — Б.пр. ↑

5.

И тъй, след като пътят ни бе озарен от тази новина, ние се оттеглихме в моята бутилка. Мъгливите планини изглеждаха самотни без протяжния вой на кучетата, с който бяха привикнали да ми съобщават, че всичко е наред. Единствено Лун Шао долетя на гребена на ветровете, за да ми докладва за положението.

— Господарю Кай — поде той, превил издължения си врат в знак на почит, — нищо не се е случило по време на твоето отсъствие...

— Благодаря ти... — понечих да отвърна, но драконът не беше свършил.

— ... защото аз попречих да се случи.

— Така ли?

С един жест спрях полета на Ли Пао и двамата увиснахме във въздуха. Старецът не проявяваше нито капчица боязън, въпреки че под нас имаше бездънни пропасти, а Лун Шао се извиваше пред нас като гигантска въздушна змия. Всъщност, едва сега си спомних, че беше изучавал продължително време движението на телата във въздуха и вероятно изпитваше нещо като професионален интерес.

— Продължавай разказа си, Лун Шан.

— Преди няколко часа откъм гърлото на бутилката отекнаха тежки удари, сякаш някой хлопаше по вратата. Не отговорих, тъй като знаех, че имаш ключ. Казах също на великаните и останалите обитатели на планините да не предприемат нищо.

— Правилно.

— След време тропането се преустанови. То обаче бе заместено от звук, наподобяващ съскане на газова горелка.

— Наистина?

— Това ме учуди и аз доближих един от прозрачните участъци в стената, за да надзърна.

— И?

— Там отвън съгледах човекоподобно същество, но не смятам, че беше човек, защото от един от дългите нокти на ръката му струеше

пламък, толкова нагорещен, че беше почти бял. Съществото се опитваше да си пробие път в бутилката. След като не успя, то си тръгна.

— И повече не се върна?

— О, не. Върна се съвсем скоро и носеше със себе си грозд теронични гранати.

— Какво?

— Кълна се, господарю. Досетих се, че от това може да пострада сериозно вътрешността на бутилката и незабавно излязох, за да прогоня досадника.

— Успя ли да го убиеш?

— Не, за съжаление, но го принудих да избяга. Изглежда съм го уплашил доста, защото в бързината забрави патрондаша с гранатите. Прибрах ги и се върнах обратно.

Лун Шан протегна издължения си пръст, върху който се полюшваха пет тумбести, покрити с олово теронични гранати. Взех ги, като им отдадох дължимото внимание.

— Добре си се справил, храбри драконе. Имаш ли още нещо да докладваш?

— Това е всичко, господарю Кай.

— Благодаря ти за помощта. Искаш ли някой да те смени от поста?

— Не, господарю. — Драконът показва нокти като ятагани от слонова кост. — От векове не се бях забавлявал така. Оставих неколцина великани при задната врата и разпратих ята от Искрящи Небесни тигри да следят за реда из останалите райони. Прислугата от твоя замък е получила оръжие от оръжейната.

— Наистина си се справил великолепно.

— Благодаря, господарю. Липсват ми кучетата.

— И на мен. — Посочих Ли Пао. — Този човек има разрешение да влиза тук. Огледай и запомни аурата му, за да не го сбъркаш с друг, възприел неговата форма.

Издълженият език на дракона облиза въздуха около Ли Пао. Старецът трепна, но само веднъж.

— Ще го позная винаги, господарю Кай.

— Още двама можеш да допускаш вътре, Лун Шан: Вис Ужасния език и Тувон Димящия дух. Но тъй като трябва да сме максимално

предпазливи, първо ми пращай съобщение, а аз ще потвърждавам, че те са онези, за които се представят.

— Разбрано, господарю.

Ли Пао избра този момент и се покашля многозначително. Погледнах го с вдигнати вежди.

— Всемогъщи Лун Шан, а случайно не ти ли хрумна да съхраниш изображение на човекоподобното същество, което се опитваше да влезе?

Лун Шан въздъхна.

— За съжаление го пропуснах. Бях погълнат от наблюдението. Но мога да ви го опиша.

— Направи го, ако обичаш.

— Човешката обвивка, която носеше, беше издължена и стройна. Беше облечен в наметало на мандарин и се държеше арогантно.

— По Шиан? — погледна ме Ли Пао.

— Вярно, че прилича на него — съгласих се аз. — Ела, ще те отведа в моя дворец, където ще си починем и освежим. След това ще помислим как най-добре да се справим с този проблем.

Разделихме се с Лун Шан и се спуснахме надолу към моя дворец. Докато летяхме, посочих на Ли Пао почти невидимите очертания на Небесните тигри и танцуващите по поляните млечнобели феи. Вече беше виждал великани, но не такива въоръжени и свирепи като моите.

— Наистина ли си снабдил това място със задна врата? — попита той, докато се снижавахме към главното стълбище пред двореца.

— Дори мишката знае, че винаги трябва да разполага с резервен изход — отвърнах аз, с леко засегнато достойнство.

— Вярно е — съгласи се той.

Настанихме се в моя любим салон и аз се разпоредих да ни донесат храна и напитки. Ли Пао изгледа с учудване слугите — бяха като неясно блещукане във въздуха, телата им почти напълно бяха лишени от форма.

— Имаш ли много такива?

— Толкова, колкото са ми необходими. Те са неразделна част от двореца. Спестява ми проблеми с живата прислуга.

— Но какви са те?

— Наречи ги еманации на моята воля, дарени с временна материална обвивка. Способни са да изпълняват много и различни задачи, а когато станат излишни, просто се сливат с материята на бутилката.

— И никога не изпитват досада?

— Точно така.

— Но могат да се бият?

— Ако им заповядам. Като демон със значителен военен опит от миналото, сметнах, че ще е по-добре, ако слугите ми могат да защитават моя дом.

— Мъдро — одобри той и добави след кратка пауза: — Но откъде се взема всичката тази храна?

— Храна?

— Да, храната, която приготвя прислугата.

— Ах, това ли? Когато конструирах бутилката, оставих няколко зони с неопределена материя. От там слугите черпят субстанция и я превръщат в храна. Използвам тези запаси и за някои мои изследвания, но предпочитам да се снабдявам с материали отвън. Природните материали притежават неподражаеми характеристики, които никога не се появяват в техните изкуствени копия.

— Чудя се, защо ли е така?

— Не мога да отговоря със сигурност, но ако искаш подходящ пример, да се спрем на изкуствено създадените диаманти. Макар да са химически идентични с истинските, неизменно им липсват онези фини свойства, така характерни за природния продукт.

— Така е.

Ли Пао се замисли и потъна в мълчание, а аз използвах този момент да се върна към спомените си за преживяното след смъртта на Оли. Поднесоха ни чай, после оризови пръчици със сусам и варени зеленчуци. Ядохме мълчаливо, всеки зает от мислите си.

Когато пръчиците привършиха, донесоха голямо плато с хрускави патладжанови резенчета, придружени от свинско в сладко-кисел сос. Ли Пао ме попита:

— Кай, спомни ли си нещо?

— Не. Продължава да ми убягва.

— От опит знам, че ако търсиш отговор в ума си, трябва да престанеш да упорстваш, и подсъзнанието ще ти го поднесе.

— И аз съм го установявал.

— Ще ми позволиш ли да поразвлека мислите ти в друга посока?

— Но как? Сега не ми е до *маджонг* или *го*.

Ли Пао втренчи поглед в мен. Все още се придържах към демоничната си форма и това, което виждаше, бе само мастиленочерен мрак, заобиколен от тънък белезникав сърп.

— Господарю Демон, имам много въпроси, които се отнасят до природата на демоничния народ. Ако искаш да ти помогна, ще трябва първо да разшириш познанията ми.

Прав беше, длъжен бях да го призная. Пък и не беше необходимо да му разкривам факти, които би трябвало да запазя в тайна.

— Добре. Задавай въпросите си.

Ли Пао облиза нервно устни.

— Всъщност демоните не са точно демони, нали? Те са нещо друго.

Вдигнах учудено вежди.

— Какво искаш да кажеш?

— Твърде много неща нямат обяснение. Ето например тероничните оръжия, за които ти сам ми разказа. В началото сметнах, че са някакви съвременни оръжейни системи — имитации или подобрения на човешки оръжия. Но колкото повече слушам, толкова повече се изпълвам с убеждението, че ги имате от много време — далеч преди хората да са познавали стрелковите оръжия и бомбите.

Кимнах окуражаващо, но не бързах да заговоря.

— После, да вземем имената и деянията на твоите сънародници — поне тези, с които се запознах. Нямат нищо общо с китайската история нито те, нито войните, за които се говори... тези ваши „Демонични войни“ и „боговете“, които били ваши врагове.

— Може би — подех предпазливо — използваме различни названия за общи неща и събития. Или пък хората познават твърде слабо историята на свръхестествените царства.

— Извинявай. Не мога да се съглася с теб — бе отговорът на Ли Пао.

Погледнах го внимателно. Дългобрад старец с издължено, интелигентно лице. Колко близки бяхме станали? Имах ли право да му разкривам неща, за които хората не биваше да знаят?

— Ножът — произнесе той — е полезен, когато е остър.

— А работникът, когато му се плаща — допълних аз. — Добре. Ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш. Достатъчно си умен, за да се досетиш за останалото.

Плеснах с ръце да поднесат още чай, заедно с любимите ми захаросани бадеми. Налях си пълна чаша и започнах разказа.

— Преди около пет хиляди години в една космическа равнина, не много различна от нашата, избухнала война между две сили. За полесно нека ги наречем „боговете“ и „демоните“. Конкретните причини за войната отдавна са забравени, но по-важното е, че в края на краищата победили боговете. Те прогонили останалите оцелели демони в Друга плоскост. Наричали я Кон Ши Дзи.

— Пустият свят? — попита Ли Пао.

— Нещо подобно. Демоните се озовали в сива, еднообразна равнина. Небето над тях било бледосиво, повърхността, върху която стояли — тъмносива. За да оцелеят, в началото прибягнали до резервите от тяхната собствена *ци*, но разбирали, че без храна от какъвто и да било вид са напълно обречени. И когато положението им изглеждало безизходно, един от демоните, известен в наше време под името Твореца на Сияйните кули, открил проход към друга плоскост — тази, в която сега се помещава вашият свят.

— Ах!

— Във вашия свят проходът излизал в монголските равнини. През него демоните започнали да черпят *ци*, с която се храни. По същия път прекарвали дървета, животни и с течение на времето дори културни ценности.

— Уф. Май започвам да разбирам.

— Нещо повече, някои от моите сънародници започнали да общуват с хората. По такъв начин ние сме допринесли за развитието на вашата култура също както вие — за нашата.

— Никога не съм се съмнявал в това — кимна замислено Ли Пао. — Но все пак, защо точно Китай, когато сте разполагали с възможност да избирате от целия свят?

— Донякъде заради близостта до първоначалния проход. Но също така, защото китайската цивилизация, дори по времето на управлението на митичните императори, била далеч по-изтънчена от останалите държави в онази епоха. Тенденцията към дълговременно

династично управление предполагала приемственост и ред, които ни допадали.

Спрях, потънал в спомени, и сръбнах от чая.

— Продължавай, моля те — рече Ли Пао. — Много е интересно.

— През следващите няколко хиляди години Пустият свят постепенно се „напълнил“. Живите същества, които демоните прекарвали от вашия свят, и нашите собствени способности генерирали постоянно нарастващ естествен резервоар от *ци*. Кое то на свой ред се използвало за създаване на такава околна среда, която да поражда нови източници на *ци*.

Ли Пао се усмихна.

— Прилича ми на нашето *фен шуй*.

Сръбнах си от чая.

— Че откъде според теб са взели идеята китайците? Накрая, след още няколко хиляди години усилено култивиране, демоните се научили да източват дори субстратната *ци* на Пустия свят. Числеността на демоничния народ нараснала неимоверно. Идвали нови поколения, но по-възрастните все тъй таяли желание за мъст спрямо боговете. И тогава избухнала първата от поредицата войни след Изгнанието.

Замълчах, но Ли Пао веднага се наклони нетърпеливо напред.

— И?

— И демоните я загубили.

— О!

— Кое то съвсем не породило пацифистки настроения. Напротив, бил утвърден определен стереотип на поведение. Известно време всички демони трупали резерви от *ци* и спомагателни ресурси. След това прекосявали бездната, появявали се в нашата Първородна равнина, нападали, били отблъсквани и се връщали обратно. Ако има някоя черта, с която можем да бъдем охарактеризирани, то тя е постоянството. Междувременно избухнали и вътрешни междуособици. Боричкания между демонични кланове, които поддържали постоянно напрежение и висок боен дух. После, след още хиляда години, започнала Демоничната война.

Ли Пао вдигна ръка в знак, че иска да говори. Кимнах и използвах възможността да наквася устни.

— Господарю Кай, признавам, че съм доста объркан. На колко си години?

Трябваше да помисля, преди да отговоря. Както е прието и в старата китайска култура, демоните не празнуват рождени дни след първия, докато не заемат подобаващо място в обществото.

— Приблизително на хиляда и петстотин — отвърнах накрая.

Ли Пао едва успя да прикрие изумлението си.

— Значи си бил роден в Кон Ши Дзи?

— Да, но за мен той никога не е бил пуст свят. Отдавна бяха отминали дните на колонизацията и на войните. Единствената голяма война, в която съм участвал, е Демоничната.

— В която си спечелил титлата *Господарят Демон*.

— Точно така.

Продължих разказа си, спомних си за детството, за ранния ми интерес към поезията и изработването на стъклени предмети, за обучението по магия и бойно изкуство, за смъртта на моите родители и сестра ми в Демоничната война. Разказах му за примирието, последвало военните действия, за построяването на Арсенала, в който бяха складирани всички по-могъщи оръжия.

— Кай, не разбирам защо твоят народ се е ограничавал само в споменатите две плоскости на Кон Ши Дзи и Земята. Не сте ли разполагали с достъп до други равнини?

Кимнах.

— До още няколко, но всичките са безплодни. Нали разгледа равнината, която прекосихме, за да стигнем дотук?

— Да.

— Повечето са като нея. Други са опасни, трети — странни. Реконструкцията им би отнела неимоверни усилия и енергия. Достатъчно беше, че успяхме да преустроим Пустия свят по свой вкус.

— Но защо не сте отишли в равнините отвъд Земята? Навярно в тази посока съществуват и други места, където се събират светове? Помислете си за ресурсите, които се съдържат в нашата Слънчева система — ами в галактиката! В цялата вселена!

Поклатих глава.

— За съжаление, единственият проход, който открихме, води от нашата равнина до Земята. Изглежда, за да съществува проход между светове, трябва и от двете страни да има по някой.

— Като кухня, в която да отеква ехото.

— Точно така. Тъй че, ние сме ограничени в това пространство, освен ако хората не успеят да достигнат други планети, където да ни повикат.

— Това, предполагам, усилва още повече желанието да се завърнете в Първородната равнина.

— Да. Но трябва да призная, че лично аз не изпитвам подобно желание. Моят дом е тук. А и наблизо е вечно променящата се Земя. През последните няколко века се случиха изумителни неща. Абониран съм за цял куп научни списания.

— Но...

Ли Пао не довърши изречението си. Отекнаха камбанки и в стаята се появи един от слугите — с голяма кристална сфера, от която ни гледаше Лун Шан.

— Господарю Кай — заговори той, — един от тези, за които ми разказа, иска да влезе.

— Кой?

— Вис Ужасния език.

— Покажи ми я.

Драконът го изпълни и аз проверих внимателно както материалната, така и субстратната идентичност.

— Наистина е Вис.

— С нея има още един, когото тя нарече Девор.

Спомних си, че я бях помолил да ми го доведе.

— Пусни ги и двамата, всемогъщи драконе — наредих аз, — но не позволявай на Девор да си тръгне, освен ако не получиш изричните ми указания.

— Разбрано.

Изображението в сферата угасна и аз се обърнах към Ли Пао.

— Както разбра, чакаме гости. Ще останеш ли?

— Разбира се, господарю Кай.

Влязоха Вис и Девор, придружени от прислугата. Девор изглеждаше ужасно — като на четиринайсетия ден след двуседмично пиянство. Вис бе приела облика, който имаше, когато бе моя учителка — женствена, елегантна и силна. Нещо във вида ѝ накара душата ми да трепне.

Надигнах се, Ли Пао също.

— Госпожо... — произнесох. — Благодаря ви, че дойдохте и доведохте това... същество.

— А за какво иначе са приятелите, Кай Рен? — отвърна тя със загадъчна усмивка.

Плеснах с ръце и слугите поднесоха чай. Не налях на Девор, Вис вдигна своята купичка и я задържа в шепи.

— Е, узна ли нещо ново? — подкани ме тя.

— Боговете са станали амбициозни — отвърнах аз. — По Шиан несъмнено е намислил да разруши примирието, както беше и с оня полубог, когото убих на Сборището.

Ли Пао се покашля и заговори:

— Господарю Кай, ако не ме лъже паметта, в историята между демоните и боговете, която ти ми разказа, войните винаги са били започвани от демоните.

— Така е — кимнах аз.

— Не съм съгласна — намеси се Вис. — Аз съм по-възрастна от теб, Кай Рен. Опирайки се на опита и спомените си, както и на чутото от моите родители, единственото, което искат демоните, е да си възвърнат изгубената плоскост. Ала откакто превърнахме този свят в уютно и приятно местенце, апетитът на боговете се изостри.

Ли Пао ме погледна въпросително. Вдигнах рамене.

— Може и да е истина. Аз не съм историк. Работя с глина и стъкло.

Вис се засмя.

— Но също толкова добре с меча.

— Когато се наложи — отвърнах скромно.

Ли Пао се изхили тихичко, но когато го погледнах, се направи, че разглежда нещо в купичката с чая.

— Сега вече знаем със сигурност — продължи Вис, — че твоите кучета са били обект на нечий определен интерес.

Надигнах се и сригах Девор в хълбока. Дори не трепна, изглеждаше изцяло обсебен от агонията си.

— Трябваше да видиш какво представляваше, преди да изтрезнее — обясни Вис. — Всъщност, съществува ли някакъв антидот на *имбуйето*? Или поне магия за изтрезняване?

— Не точно. Но имам нещо, което може да помогне. Почакайте ме тук.

Излязох и не след дълго се върнах с миниатюрна купа, издълбана във вътрешността на голяма перла. Вис се приближи и я разгледа с възхищение. Ли Пао продължаваше да се подсмива.

— Никога не съм бил пристрастен към *имбуйето* — поясних аз. — Но тази купа пречиства всичко, което бъде поставено вътре.

Изправих се над приведения гръб на Девор и произнесох няколко думи. В началото подсъзнанието му се съпротивляваше, но аз бях по-силният. След три-четири секунди цялото му тяло бе окъпано от бледа, сребриста светлина. После започна да се смаява, докато заприлича на мъничка кукла, която вдигнах и поставих в перлената купа.

Първо му смъкнах дрехите с нетърпеливо движение. След това го нагласих така, че главата му да е над повърхността и едва тогава напълних купата до средата с топла вода. Поставих я на лавица и наредих на един слуга да пази Девор от удавяне.

— Така — обърнах се към останалите. — Да видим дали ще помогне. А междувременно да продължим нашата малка дискусия. Нека ви разкрия целите си. Естествено — искам си кучетата обратно. Но освен това смятам да накажа тези, които дръзнаха да ме предизвикат, и другите, които бяха причината за смъртта на Оливър. Не на последно място, решил съм да узная дали двете събития не са свързани по някакъв начин, или са част от по-голям замисъл.

Вис кимна.

— Съвършено вярно. И аз имам цел, но тя е съвсем лична. Интересува ме кой стои зад несправедливото обвинение, че Тувон бил виновен за смъртта на твоя слуга. Що се отнася до останалите събития — аз също съм обезпокоена от странната и необяснима активност на боговете. Трябва да пробудим бдителността на демоните. Дългият мирен период ни е направил лениви.

— Но не и слаби — припомних ѝ аз.

— Не чак дотам.

— Господарю Кай — намеси се Ли Пао, — ти ми каза, че съществувал съвет на боговете, който отговарял за преговорите с демоните. Смяташе да се обърнеш към него след нападението на Рабла-ю. Получи ли някакъв отговор?

— Незадоволителен — отвърнах аз.

— Нищо чудно — побърза да вметне Вис. — Да не искаш да признаят доброволно, че са имали намерение да нарушат

споразумението?

— Така е — съгласи се Ли Пао. — Но все пак, мисля, че трябва да продължиш с усилията в тази насока.

И аз бях на същото мнение. Малко по-късно преминахме към други теми и неусетно настъпи часът на Коня^[1], в който небето над моите планини блести като полиран кехлибар.

Вис първа показва признаци на умора. Предложих ѝ някоя от стаите в двореца, но тя отказа, под предлог, че би искала да се върна при Тувон и неговите затворници. Ли Пао се съгласи да остане, след като позвъни на близките си, за да ги успокои, че с него всичко е наред.

Изпратих Вис до входа, край който се навъртаха няколко от моите верни великани. През цялото време тя се държеше с мен съвсем официално и говореше само за работа, но въпреки това усещах, че между нас припламва нещо.

Когато се прибрах в спалнята, вече изтичаше часът на Маймуната^[2] и в небето се виждаха розови отблясъци. Заспах почти веднага, но се събудих от сън, в който разговарях с Ба Уа. Тъкмо го запитах дали знае защо Тувон би организирал убийството на Оли. Гласът на демона бе тих и дрезгав, но въпреки това го чувах съвсем ясно:

„Един непознат демон ни откри, докато се навъртахме наоколо, и той ни нае да свършим тази работа. Това беше още вчера. Каза, че човекът щял да мине оттук тази вечер, защото имал навика да отскача наблизо в събота. Та този демон ни предложи един *шен*, а когато взехме да се двоумим, прибави още няколко. Спомена също, че след два дни Тувон щял да пристигне в града. Очаквахме значи да получим остатъка утре.“

Един непознат демон! Седнах в леглото и се плеснах по челото. Ето какво се опитвах да си спомня! Ба Уа въобще не бе твърдял, че Тувон стои зад убийството на Оли. Нито пък Девор. Всъщност, тъкмо Тувон пръв бе въвел Девор в събитията. Кой тогава е този „непознат демон“, наел дребосъците за мръсната работа?

Станах, отидох при писалището и потопих четка в мастилницата. С няколко решителни щрихи наредих на Ба Уа да се яви при мен на доклад и да вземе със себе си Уон Пан, втория демон, чийто живот бях пощадил в онази зловеща вечер. След това уведомих Лун Шан да очаква посетители и да ми съобщи, щом пристигнат.

Докато закусвахме с Ли Пао и аз му разказвах за хрумването си, Лун Шан обяви за пристигането на двамата демони. Проверих внимателно аурата на всеки от тях с помощта на кристалната купа, преди да разреши да бъдат допуснати в бутилката. След това се обърнах към Ли Пао, изрисувах няколко знака във въздуха и по такъв начин му придадох облика на могъщ демон с тъмнозелена кожа, големи закривени зъби и фасетъчни очи на домашна муха. Тъкмо когато приключих, слугите въведоха Ба Уа и аверчето му.

Двамата недорасли демони направо трепереха от ужас. Жълтеникавата кожа на Ба Уа беше бяла като платно, а Уон Пан изглеждаше съвсем посивял. Като ме видяха, издокаран в дълго бяло наметало, вещаещо смърт и мъчения, те се хвърлиха на пода и започнаха да удрят чела в плочите.

— Престанете, жалки отрепки! — прогърмях аз.

Те застинаха с бързината, с която магията превръща в камък.

— Станете и ме погледнете!

Изправиха се, но не посмяха да вдигнат глави.

Известно време ги разглеждах с присвити като цепки очи. Стоях неподвижно, само пръстите ми нервно потрепваха по дръжката на сабята.

— Сега ще ви попитам нещо, пълзящи гадини. Отговорете ми честно и ще живеете.

— Слушаме те, всемогъщи — отвърна припряно Ба Уа.

— Когато Ба Уа ми разказваше за събитията, довели до смъртта на моя слуга, той спомена някакъв демон, който се явил пред вас и ви разказал за навиците на Оли — така че да изпълните по-лесно задачата си.

Ба Уа забеляза, че очаквам отговор.

— Така беше, господарю Демон, кълна се, че ти казах истината.

— И този демон е същият, който ви обеща да ви бъде заплатено *в шенове*.

И двамата кимнаха едновременно.

— Кой е той?

Ба Уа и Уон Пан заговориха в един глас:

— Ами... беше Твореца на Сияйните кули, господарю Демон.

Намръщих се, неспособен да повярвам на чутото.

— Той беше! Той! — увери ме пискливо Ба Уа.

— Наистина! Кълнем се! — добави Уон Пан. — Твореца на Сияйните кули — великият водач на демоните! Виждали сме го на много сборища и празненства. Няма грешка.

— Тишина! — изревах аз и те се проснаха отново на пода.

Докато се гърчеха в краката ми, обмислих чутото. Твореца на Сияйните кули е демон, който се радва на всеобщо уважение. Един от първите изгнаници, тъкмо той открил прохода към плоскостта на Земята, а по-късно, по време на династията Шан^[3], предвождал нашата армия и организираше както военни походи, така и търговски контакти със Земята.

По онова време демоните живеели в Китай и тъкмо този период стои в основата на безброй китайски легенди и предания. Естествено, тогава намесата в земните дела се е смятала за нещо нормално, а и демоните все още са се нуждаели от солидни количества *ци* за застрояването на Кон Ши Дзи.

Нима демон от такъв ранг би се занимавал с недорасли демони?

По време на тържествения обяд на Сборището ми бяха разказали, че Твореца се оттеглил и живеел като отшелник в една територия на Демонското царство, която създал по свой вкус. Малцината, допускани там, разправяха, че било красиво като в Първородната земя на демоните.

— Вие, мънички фъшкии, сигурни ли сте, че беше точно Твореца на Сияйните кули? — повторих аз.

— Да! — подскочи Уон Пан. — Сигурни като фъшкии, господарю!

Ба Уа беше по-предпазлив.

— Наистина приличаше на него, господарю. Но все пак, демоните могат да възприемат различен облик, нали?

Кимнах, обмисляйки следващия си въпрос.

— И значи, този демон ви даде *шенове* като предплата за вашите услуги. Пазите ли още някоя от тези монети?

Уон Пан проплака отчаяно. Ба Уа поклати тъжно глава.

— Моята я профуках, господарю. Животът непрестанно поскъпва.

— Вярно е. Пък и от тогава изминаха много месеци. Прекалено е да искам подобно нещо от вас — довърших и Уон Пан престана да

хленчи. — Но все пак бих желал да погледна една от тези монети. Ако можете да си ги върнете, донесете ми ги.

И двамата занимаха енергично.

— Но — добавих с вдигнат пръст — не бих искал да ми поднасяте друга монета, с твърдението, че това е търсената от мен. Не бива да има и капчица съмнение.

— Разбрано, шефе! — увериха ме те.

— Освен това, този разговор и задачата, която ви поставих, си остават между нас. Ако се справите успешно, може и да ви възнаградя.

На лицето на Ба Уа се появи нещо като усмивка.

— За тези нещастни гадини е радост да ти служат, пресветли господарю! Отиваме да търсим монетите.

— И ще си държим езиците зад зъбите — обеща Уон Пан.

— Хубаво.

Отпратих ги. Ли Пао ме погледна.

— Какво всъщност представляват тези *шенове*?

Махнах с ръка, за да го освободя от облика на демон. Не му отиваше.

— *Шен*-монетата е... Помниш ли какво ти разказвах за първите демони изгнаници, които се опитвали да възстановят както собствените си резерви от *ци*, така и естествената *ци* на новия свят?

— Разбира се.

— Е, в онези времена *шеновете* се оказали особено полезни. Приличат на обикновени китайски монети — кръгли, с дупка в средата, но за разлика от тях всяка *шен*-монета носи определен заряд от *ци*. Понякога той е частица от заряда на създателя ѝ, друг път е получен от допълнителен източник. Но по-важното е, че зарядът от *ци* може да бъде извлечан и ползван според нуждите.

— За добро или лошо — кимна с разбиране Ли Пао. — Значи ако ти попадне някоя от монетите, с които е било заплатено на малките демони, ще бъдеш в състояние да определиш със сигурност от чии ръце идва.

— Не зная дали това ще ми помогне особено — признах аз. — Но все пак, трудно ми е да повярвам, че Твореца на Сияйните кули би прибягнал до услугите на подобни жалки същества.

— Кой всъщност е Твореца на Сияйните кули? — попита ме Ли Пао.

Обясних му и тъкмо завършвах разказа си, когато се появи Вис Ужасния език. Отново бе издокарана като красива и страховита фехтовачка. Не зная защо, но ме споходи желанието по-често да се показва в този вид.

— Здравейте, приятели — поздрави ни тя. — Как е Девор?

Едва сега забеляза костюма ми и се намръщи изненадано.

— Ей, кого ще погребваме? Или мъртвецът още е сред живите?

— Никого, поне засега — уверих я аз. — Имах кратка среща с недораслите демони и исках да им направя впечатление. Трябваше да уточним една дреболия.

— И?

— Те казаха, че демонът, който им платил с *шенове*, за да убият Оли и да стоварят вината върху Тувон, бил Твореца на Сияйните кули.

— Не! Не мога да повярвам, че старият боец е в състояние да се занимава с долнопробни интриги.

— Значи и двамата сме на едно мнение — уточних аз. — Повероятно е някой друг да се е представил за него. Изглежда не е никак трудно да излъжеш тези тъпаци.

— Възможно — кимна замислено Вис. — Но от друга страна не е толкова лесно да се подправи тялото от светлинни нишки, което Твореца си е създал още през епохата на династията Цин^[4]. Освен ако не са видели някоя илюзия.

— Виж, тази идея ми убягна — признах аз.

— Проблемът е в липсата на твърдо вещество. На времето се заинтересувах от този въпрос заради полуефирното телосложение на Тувон. Оказа се, че е много трудно за едно твърдо тяло да приеме ефирна форма и обратното.

Вдигнах учудено вежди.

— Никога не съм се сблъсквал с подобен проблем.

— Рен, скъпи мой ученико, не зная дали си даваш сметка колко си талантлив. Ти приличаш по-скоро на демоните от първите години на Изгнанието и със сигурност си най-могъщият от всички, родени през последните петстотин години. Инак защо според теб сънародниците ти се отнасят с такова уважение към своя прочут Богоубиец?

— Не бях мислил по този въпрос — признах аз.

Вис надари Ли Пао с приятелска усмивка. Готов съм да се закълна, че старецът се изчерви като срамежлив пубертет.

— Нашият Кай Рен — обясни му тя — е истинска, неподражаема артистична личност. Жалко, че не е бил роден по времето на великите войни. Забележителните му умения в бойните изкуства се пропиляват на вятъра.

Припомних си колко лесно ми беше да призова на помощ способностите си да унищожавам в онази вечер, когато узнах за смъртта на Оли и когато ме бе завладял неистов гняв. Странно, че покъсно не се бях сетил за това.

— Попита ме за Девор — реших да сменя темата.

— Да, как е малкият мошеник?

— Почти се е отърсил от всички странични ефекти, свързани с прекомерната употреба на *имбуе*. Скоро ще бъде в състояние да отговаря на въпросите ни.

— Добре. — Тя отново огледа дрехите ми. — Така ли ще му се явиш.

— Защо не?

— Може би ще е по-добре, ако и аз се издокарам в нещо по-страховито?

Бузите ѝ вече потъмняваха и лицето ѝ придобиваше тухлен цвят.

— Не! — извиках аз.

Тя ме погледна учудено.

— Какво не?

— Искях да кажа — побързах да вметна, — че и така си добре. В смисъл, че бихме могли да разиграем сцената с добрия и лошия демон.

— Номерът не е ли малко изтърган?

— Класиката никога не остарява.

— А твоят приятел?

— Ще го нагласим така, че да вижда всичко, но да остава незабележим. — Обърнах се към Ли Пао. — Искам да следиш реакциите на Девор и да ме информираш, ако доловиш и най-малкия фалш.

— Нещо като детектор на лъжата? — попита той.

— О, ние разполагаме със заклинания, които могат да изтръгнат от него цялата истина — обясних небрежно аз. — Но те са доста

болезнени, а и старият Девор е достатъчно опитен, за да ни надиграе. Предполагам, че твоята преценка ще е далеч по-полезна.

— Съгласен съм, господарю Кай — кимна той. — Кажи ми къде да застана и по какъв начин да ти сигнализирам.

Обясних му, сетне всички се преместихме в стаята с алените стъкла и позлатения под. Наредих на слугите да донесат кресла с копринени покривала за мен и Вис. Девор щеше да стои прав.

Вдигнах перлената купа и го изхвърлих на пода. Той тупна на плочите и веднага започна да се уголемява, докато достигна предишните си размери.

— Стани! — наредих му аз.

Девор се подчини с неохота. Изглеждаше съвсем жалък, гол и мокър. Някогашната му изящна демонска осанка бе пострадала силно, вследствие от постоянната и прекомерна употреба на *имбуйе*. Златистите му криле бяха покрити със ситен кафяв мъх, заради който приличаха на ръждясало желязо. Дори рогата му изглеждаха изтънели и покрити с шупли.

— Девор, ти се подигра с моето гостоприемство — произнесох аз, за да му покажа още в началото на нашия разговор, че не съм трогнат ни най-малко от жалкия му вид.

Той ме погледна с безизразните си очи, но не отговори.

— Защо помогна на онези човешки магьосници да влязат в моята бутилка?

— *Имбуйе* — произнесе прегракнало той. — Повече, отколкото съм виждал за сто години.

— Заради тази гадост! — подскочих аз и плюх ядно на пода, а плюнката ми се превърна в разбесняло се огънче, което остави траен отпечатък върху една от пентаграмите.

— Девор — намеси се Вис, — по какъв начин се свързаха с теб магьосниците?

— Не знам — отвърна той и повдигна рамене.

Изръмжах. Вис побърза да продължи разпита вместо мен.

— Достатъчно, Девор. Господарят Демон има пълното право да те убие.

— Ами да го направи! — прошепна злобно той. — Боли ме главата.

— Мога да те оставя жив, но тогава ще те боли не само главата — произнесох аз с нескрита заплаха.

— Девор, очакваме да чуем обяснението ти — добави Вис.

— Ами те ме призоваха...

— През Вратата ли? — попита Вис.

— През една нова, в Атланта. Никога не съм я виждал. Има много странен вкус.

— Вкус? — повтори Вис.

— Аура. На магия. Не е като нашите.

— Чия е тогава?

— Може би човешка? — той повдигна рамене. — Не съм се задълбочавал. Бях малко ядосан. Тъкмо щях да спечеля цяла купчинка *шенове* от Нощна булка. За първи път от много време насам.

— Карай с подробности — подканих го аз.

Той ме погледна изпод вежди. Не криеше страха си.

— Може пък да е била божествена магия? — подметна неочаквано. — От доста време не съм вкусувал Божествена врата, макар някои от боговете да прескачат до нашия свят, за да поиграят.

Това беше ново за мен. Но защо ли въобще бях изненадан?

— Ти ли играеш с тях? — попитах.

— Ами да.

— Какви са залозите?

— *Шенове, имбује* — той отново повдигна рамене. — *Имбујето* идва направо от Първородния свят. Тук по-трудно се получава.

Помъчих се да си припомня възрастта на Девор. Хрумна ми, че може да е бил един от първите Изгнаници, което означаваше над шест хиляди години и безброй героични битки. Какъв жалък край — да се превърне в комарджия и пияница и дори да се надлъгва на комар с изконните врагове на демоничния народ. Почти го съжалих. Почти.

— Да си споменава за моите кучета пред някой от боговете, с които си играл?

— Може и да съм. — Той прехапа устни в болезнен опит да си спомни и между зъбите му се процеди капчица кръв. — Мисля, че да. Дори няколко пъти. Проучвах пазара, в случай че решиш да се разделиш с тях.

Вис му хвърли една копринена кърпичка, за да си избърше кръвта.

— Кажи ни имената на боговете, с които си играл, Девор.

— Ами ако не ги зная? — тросна се той. — Уф, страшно ме цепи кратуната.

— Опитай се да си припомниш, инак ще те заболи още повече.

Девор отново ме погледна уплашено и видимо потрепери. Той замълча и тъкмо когато смятах да го поразбудя с някое черепно земетресение, произнесе дрезгаво:

— Каупетис.

— Много добре — кимна Вис и ме погледна.

В главата ми отекна гласът на Ли Пао:

— Получих образ.

Кимнах.

— Продължавай.

— Абестайне.

— Нататък — подкани го Вис, след като изчака повторното ми кимване.

Последва цял куп имена: Тикахайре, Уеноби, Звичи, Монтрокрикс, Хаяти, Тет-Бибо, Моксабанши, Скайуомиш. След всяко от имената Ли Пао ме информираше дали е било придружено от съответното изображение, в потвърждение, че Девор казва истината.

Накрая потокът секна, но при последните няколко прозвища Ли Пао не получи образи. Дали причината беше в опита на Девор да ни излъже, или просто съзнанието му беше изтощено от продължителната употреба на *имбуйе* — за нас оставаше загадка. За всеки случай го поразбудих с няколко камшични удара по голите рамене.

— Струва ми се — намеси се Вис, когато и след третото име не получихме образ, — че трябва да го оставим да си почине. Дай му време да си възвърне силите.

— Не искаш ли да го възнаградя за усилията? — предложих мрачно, но все пак склоних. Бях изморен от разпита и отвратен, задето се наложи да прибягвам до мъчения. Все пак разполагахме с доста имена.

С едно махване на ръката отново превърнах Девор в дребосък. Върнах го в перлената купа и поставих един слуга да го пази, за да не се удави. Освен това наредих да му донесат храна и вода. Време беше да помислим за възстановяване на силите му.

След това поканих Вис в моята любима гостна. Докато вървахме по коридора, отбелязах:

— Не очаквах, че ще са толкова много.

— Да, аз също. Но като се има предвид броят на боговете, които обитават Първородния свят, дузина или повече не са чак толкова много.

— Разбирам за какво намекваш. Чудя се дали истинското име на По Шиан не е било сред онези, които изброи Девор. От друга страна, забеляза ли, че не спомена Рабла-ю.

— Да, и това ме обезпокои. Изглежда враговете ни са повече, отколкото мислехме.

Ли Пао вече ни очакваше в гостната. Извиках на слугите да донесат крушово вино и да подготвят богата трапеза. Доста време бе изминало от закуската и буквално умирах от глад.

[1] От 12 до 14 часа. — Б.ред. ↑

[2] Между 16 и 18 часа. — Б.ред. ↑

[3] Шан или Ин — властва в Китай между 1766 и 1122 г. пр.н.е. — Б.ред. ↑

[4] Династията Цин е управлявала в периода 221–207 г. пр.н.е. — Б.пр. ↑

6.

И тъй, дните се нижеха един след друг, минаха няколко седмици, а ние не узнахме нищо повече. След първите десетина имена Девор не успя да измъкне от главата си повече полезна информация, освен объркани разкази за интриги между боговете. Кълнеше се, че интересът му към моите кучета се дължал единствено на възможната печалба от предлагането им на пазара. В края на краищата наложи се да го освободя, защото всички знаеха, че Вис го довели при мен. Какъвто и авторитет да имах сред демоничното общество, правилата са си правила и никой не може да ги нарушава.

Хрумна ми идеята да поработя върху страстното му влечение към *имбуе* и да го превърна в неговата противоположност, тъй че да се строполи в несвяст на земята веднага щом допре устни до чашата, но не го направих.

По време на пребиваването му в бутилката, тялото на Девор се беше очистило напълно от упойващото вещество. Не беше никак лесно, преживя няколко тежки припадъка, но в края на краищата се пребори. Ако реши отново да оцапа живота си с тази гадост, нека се сърди на себе си.

Двамата човешки магьосници, Фу Ксиан и Кен Жао, също не знаеха много за По Шиан. Все пак, докато ги изследвах внимателно, узнах, че способностите им са били подсилени от външна намеса, също както аз бях постъпил с Ли Пао (макар и не толкова интензивна). Явно По Шиан се бе постарал помощниците му да бъдат на необходимата висота.

Никой не можеше да ми забрани да задържа тези двамата, защото и без това ги смятаха за безследно изчезнали и най-вероятно загинали по време на оня пожар в Атланта. Вис предложи да ги прехвърлим в нейната бутилка и аз охотно приех. По Шиан несъмнено ми имаше зъб. Не желяех да държа в собствената си крепост двама от най-верните му сътрудници.

Та както казах, занизаха се безплодни седмици и когато видях, че заплашват да се превърнат в месеци, реших, че не бива повече да протакам и трябва да проверя дори най-малката следа. Спомних си, че така и не бях разговарял с никого от приятелите по чашка на Девор. Започнах със Страстно цвете, но ударих на камък. Изглежда връзката ѝ с Девор е била съвсем мимолетна, по-скоро заради прекараните в забавления часове. Беше го зарязала веднага щом бе продал бутилката си. В края на разговора се наложи да отклоня съвсем недвусмислената ѝ покана да я взема на моя издръжка и тогава си помислих колко са различни двете с Вис, с която се бяхме сближили тъкмо в момента, когато изпитвах сериозни затруднения.

Не беше по-святна и Нощна булка. Само след неколкominутен разговор започнах да си обяснявам защо хората ни рисуват в толкова черни краски. Навярно най-често се бяха срещали все с демони като нея.

Попитах за Скитника, но той изглежда бе поел на едно от онези пътешествия, заради които си бе спечелил прозвището. Наложих се да се задоволя със Снежния разбойник и Въжеиграча. Тези двамата поне бяха обърнали внимание на божествените си противници, които от време на време се бяха присъединявали към играта, но освен че повториха имената, споменати от Девор, не можах да добавят нищо интересно.

Естествено, систематичният неуспех само влошаваше и без това мрачното ми настроение и това се отразяваше на атмосферата в бутилката. Небето се раздираше от светкавици и слугите трупаха опит в улавянето на предметите, които запращах към стените в пристъп на гняв. Излишно е да уточнявам, че нямах никакви посещения. Само Ли Пао продължаваше упорито да ме навестява и да се опитва да възстанови нарушената хармония на душата ми.

— Защо — предложи той веднъж, докато поставяше един черен пул върху кръстосаните черти в полето за го — не се срещнеш с Твореца на Сияйните кули, за да изясниш въпроса?

— И какво ще помогне това? Единствената му връзка с цялата история е, че някой се е възползвал от облика му, за да изплаши група недорасли демони.

— Вярно е — съгласи се Ли Пао. — Но все си мисля, че може да знае нещо. Нали каза, че бил много стар и мъдър.

— И освен това саможив — добавих троснато и това сложи край на разговора. Измина близо час, преди Ли Пао да събере кураж за следващото си предложение.

— А какво ще кажеш за майстора на мечове — Седмопръстия?

— Той пък какво общо има?

Ли Пао повдигна рамене.

— Ако наистина назрява война, може би някой го е помолил да изкове нови оръжия?

— Хъм.

Отново тишина.

— Има и други начини да се предугади началото на войната — настояваше Ли Пао, — освен като се разпитват безотговорни типове за онова, на което са били свидетели.

Погледнах го и дълго не сведох поглед от него. Не само че говореше напълно логично, но и печелеше играта. Го е стратегическа игра, в сравнение с него шахът е детска забава — в немалка степен, защото ходовете на пръв поглед са подмамващо лесни.

— Теб всъщност какво те интересува? — попитах.

— Ами, ти си ми приятел.

— Аз съм демон. Ти си човек.

— И какво от това?

— Вие нямате нищо общо с нашите войни. И никога не сте имали.

— Това променя ли по някакъв начин нашето приятелство?

Въздъгнах. Човешки чувства. И все пак... Оли ми беше толкова близък.

— Не — рекох. — По никакъв начин. Кажи ми какво трябва да направя.

Ли Пао кимна.

— Говори със Седмопръстия. Имате ли лихвари... особено такива, които да плащат процент върху влога на *шенове*?

— Има нещо такова.

— Провери дали някой не разполага с по-голямо количество.

— Това може да се окаже доста трудно.

— И все пак.

— Е, добре.

— И поговори с Твореца на Сияйните кули.

— Нещо друго?

— Ще помисля.

Продължихме да играем. Повече никой не заговори. Мислите ми бяха другаде и той ме победи без усилие. След като си тръгна, поръчах да ми донесат чаша крушово вино, което изпих с голяма охота, докато обмислях стратегията за действие през следващите дни. Ли Пао беше прав. Време беше да се размърдам.

На следващия ден навестих Седмопръстия. Още щом доближих дома му, дочух ритмични удари откъм ковачницата и се насочих право натам. Седмопръстия не живее в една от моите бутилки. Всъщност, сега е моментът да подчертая, че последното важи за повечето демони, ако съм създал погрешно впечатление.

Седмопръстия и неговата красива дъщеря обитават едно имение в подножието на Планината на Ястребовото гнездо. Тази планина е особено богата на минерали и метална руда и вероятно по тази причина е била избрана още от родителите му. Освен това е дом на малко племе работливи и услужливи джуджета, прехранващи се от добив на руда, която после продават на Седмопръстия. Понякога им плаща в натура, но в повечето случаи се задоволяват с *шенове*. Знаете ли за какво ползват резервите от *ци*? За попълване на планинските запаси от руда. Напълно затворена система.

Когато влязох, Седмопръстия работеше здравата. Облегнах се на една метална статуя и се заех да го наблюдавам. Беше променил облика си така, че да му е по-удобно — с издължени, яки ръце и масивно, мускулесто тяло. Едва след известно време открих, че ръцете му имат пет пръста и два срещуположни палеца. Удобно.

Измина близо четвърт час, преди Седмопръстия да ме забележи. Той изпръхтя, пъкна нагорещеното парче метал в една кофа с вода и дойде да ме види.

— Господарю Демон.

— Седмопръсти.

Здрависахме се.

— Не исках да те прекъсвам — казах.

— Не бери грижа. И без това възнамерявах да си отдъхна. Уф, че е горещо тук.

— Над какво работиш?

— *Жен циан* за Мелничаря на бури.

— Да не го е закъсал нещо?

— Изглежда. Оплака се, че някакви капризни вятърни духове му ходели по нервите. Смята да излезе на лов.

— Със *жен циан*?

Седмопръстия повдигна рамене.

— Освен това ми поръча стоманени върхове за стрели.

Опитах се да скрия интереса си.

— Някой друг с подобни проблеми?

— Още неколцина. Не всичият оръжеен бизнес минава през моите ръце — взимам скъпо и не приемам спешни поръчки. Нали знаеш, на времето Гълъбови очи чиракуваше при мен. Сега си е направила собствена ковачница. Дочух, че не можела да вдигне глава от работа.

— Ето значи какво изпускам, задето съм се сврял в онази моя бутилка. А другите се забавляват.

— О, не зная дали е само забавление. — Седмопръстия изтри ръце с един измацан парцал. — Чух, че си се забъркал с Девор и някакви човешки магьосници.

— Истина е.

— И че ти откраднали кучетата.

Зачудих се откъде ли са тръгнали слуховете. Дали пък Вис не се е изпуснала?

— И това е вярно.

— Намери ли ги?

— Не, за съжаление.

— Но си пуснал Девор.

— Той не ги е взел. Човеците са го сторили.

— Човеците?

— Натам водят следите. — Не знаех дали трябва да му разкривам всичко. — Към човешкия свят и един техен съюзник.

— Демон?

— Още е рано да го твърдя със сигурност.

— Ти знаеш най-добре. — Ковачът провери огъня и изглежда остана доволен от състоянието му. — Влез вътре да пийнем по чаша чай. Тъкмо ще видиш дъщеря ми.

— Не бих искал да ви притеснявам.

— О, я стига!

Последвах го. Не ми се щеше да го обидя, а и нямах нищо против да сръбна хубав чай.

Стаята, в която влязохме, бе украсена с изящни дървени скулптури от лакирано дърво.

— Дъщеря ми ги е правила — посочи той с нескрита гордост в гласа. — Изглежда всичките са обединени от обща тема, защото ги е нарекла „Следващите“. Нямам представа какво точно иска да каже. Това момиче ще стигне далеч. Чакай да проверя дали е свободна.

След като излезе, приближих скулптурите и се заех да ги разглеждам. Колкото повече им се любувах, толкова повече ме изпълваше убеждението, че не са толкова абстрактни и че носят съвсем конкретно послание, което поне за момента обаче ми убягваше. Приличаха ми на маски или на разпилени от вятъра воали. Имах чувството, че истината е скрита под плътния слой боя, и завладян от странен импулс едва не посегнах да я остържа с нокът, но все пак се съдържах. А и от коридора се дочу шум.

— Невероятно — произнесох с неподправено удивление, когато домакинът и дъщеря му влязоха.

Лицето на Седмопръстия засия. Разпилени лунни лъчи сведе срамежливо глава. Беше възприела почти човешки облик, косата ѝ се спускаше като водопад от двете страни на копринената туника и широките панталони, които скриваха нейните не дотам материални форми.

Във възцарилата се тишина през вратата се показаха няколко джуджета, тикащи поднос за чай върху метална количка. Седмопръстия ме подкани да се настаня край ниската масичка с извити крака, която също беше дело на умел и надарен майстор-резбар.

— Защо не приседнем около масата? — предложи той. — Позволих си да поръчам повечко чай. А и съм изгладнял.

— Не знаех, че вашият дребен народ се занимава с друго, освен с добив на руда — подхвърлих, докато се настанявах.

Разпилени лунни лъчи се засмя.

— През последните двеста години някои от джуджетата поискаха да сменят заниманието в мините. Ето защо ги взехме да помагат на прислугата в къщата. Притежават вродена склонност към перфектно изпълнение на поставените задачи и това ги прави незаменими помощници.

— Чудя се дали този факт не говори за едно усилващо се влияние на човешката плоскост? Хората там непрестанно сноват по планетата.

— Може би — съгласи се тя. — Или пък е проява на най-обикновено любопитство.

Поговорихме за тези и други подобни неща, докато посръбвахме от великолепия чай и хапвахме пъпешови резенчета и курабийки. Неусетно насочих разговора към теми, които ме интересуваха: богове, оръжия, война, магьосничество.

Както бащата, така и дъщерята се оказаха полезни осведомители. Седмопръстия обичаше да разговаря за своята професия — или, както той смяташе, изкуство. От него узнах, че в последно време далеч повече оръжия, отколкото бих предположил, са се върнали в някогашните им притежатели.

— Като се започне от онази кражба от Арсенала... — поде той.

— Какво?

— Не знаеше ли?

— Напоследък не се срещам с много демони.

Седмопръстия сбърчи чело, опитвайки се да си припомни подробностите.

— Като че ли беше преди двайсетина години. В околностите на Арсенала имаше земетресение. Никой не беше в състояние да определи с точност дали е причинено от магия, или е породено от стихийни природни сили.

— Лично аз не вярвам, че е станало случайно — прекъсна го Разпилени лунни лъчи.

— Казах, че никой не беше в състояние, дъще — повтори ковачът. — Така или иначе, земетресението предизвика пропукване в стената на Арсенала, достатъчно, за да заплаши целостта на магичните бариери. Избухна и пожар. Извикаха майстори, за да се заемат с поправката. Накрая, естествено, имаше инвентаризация, при която се оказа, че липсват много оръжия.

— Какво?

Седмопръстия ме погледна смутено.

— Ами да, няколко сандъка с теронични бомби, както и три-четири душегубци.

— Като например моят?

— Напълно възможно.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Помещението, в което са били съхранявани мечовете душегубци и тероничните оръжия, бе напълно разрушено. Дори аз не мога да преценя със сигурност какво е било унищожено и какво — взето.

— Но защо са го запазили в тайна?

Седмопръстия въздъхна.

— Не съм политик, но доколкото разбрах, сметнали са, че ако боговете узнаят за изнесеното оръжие, могат да го приемат за нарушение на примирието от последната Демонична война.

— Което може би е и крайната цел на някого — добави замислено Разпилени лунни лъчи.

— Веднъж спомена — вдигнах пръст аз, — че си поправял моя душегубец.

— Така е, по молба на Нощна булка.

— И че след това го била върнала в Арсенала.

— Казах, че мечът е бил оставен на съхранение в Арсенала. Предполагам, че тя го е отнесла там. Странно създание е Нощна булка. Бои се от демоничния народ, макар тя самата да принадлежи към него. Предполагам, че е искала всяко нещо да си застане на мястото.

Бях склонен да се съглася с него, след като си спомних за нашата среща.

— Но нали каза — продължих с разпита, — че сега моят меч бил у Вис.

— Да.

— Откъде го знаеш?

— Настоящият управляващ съвет помоли Ледена шапка да извърши проучване с помощта на кристална сфера, за да открие липсващите оръжия. Познах твоя меч, защото съм работил върху него.

— Осъзнаваш ли какво значи това — че Вис може да е една от онези, организирали разграбването на Арсенала.

— Да.

— Тогава защо...

— Защото тя отрече да го е взимала. Каза, че го намерила заровен в земята на няколко мили от Арсенала. Тя премина успешно всички проверки за искреност, също както и Тувон.

Разпилени лунни лъчи завъртя недоверчиво глава. Не й обърнах внимание.

— Поискахте ли да го върне в Арсенала?

— Съветът настоя. Тя отказа.

— Така ли?

— Каза, че щом се е загубил веднъж, можело пак да се повтори. Посочи също, че от известно време насам доста голямо количество душегубци са се върнали в обращение. Съветът реши да не настоява, предпочетоха да потулят нещата.

— Сигурно — кимнах, припомняйки си многобройните случаи на междофамилни кавги и отмъстителни двубои в периода след края на Демоничната война. — Мога да ги разбера.

Но дали можех да оправдая постъпката на Вис?

Пихме още чай и продължихме със сладкиши, които ни донесоха неуморните джуджета. Накрая дойде време да си тръгвам.

— Къде отиваш сега, господарю Демон? — попита Разпилени лунни лъчи, която вероятно бе доловила нещо в мрака на очите ми.

— Ще последвам съвета на един приятел — отвърнах — и ще навестя Твореца на Сияйните кули.

След като излязох, превърнах се в равни части вятър и бързина. Издигнах се в небето, което вече блестеше в розово и златисто, озарено от последните лъчи на залязващото слънце, и се подготвих за продължителен полет. Твореца на Сияйните кули обитава една изоставена територия в самия край на Пустите земи.

Твореца не беше голям почитател на съвременните удобства — не разполагаше с телефон или факс, с каквито демоните се бяха снабдили от човешкия свят, а на запитващите заклинания отговаряше според настроението си, но все пак, при срещата ни по време на Сборището бе намекнал, че не би имал нищо против лично посещение.

Летях през цялата нощ и значителна част от следващия ден. Теренът под мен се променяше от грижливо култивирана земя, в която демоничният народ бе вложил хилядолетни усилия и вълшебства, към суха и безжизнена повърхност, наподобяваща по-скоро пустиня.

Отново се смрачаваше, когато зърнах за първи път сиянието на Кулите, които сякаш ме подканяха да пресека по-бързо скритата в мрак

равнина.

Ци не се натрупва бързо, особено когато е нужна за поддържане основните нужди на съществуването. Много векове са били необходими на първите Изгнаници, за да преустроят своя нов свят така, че да стане подходящ за обитаване, при това в условия на постоянен недостиг на тази жизненоважна суровина. Много от онова, което са постигнали, е станало благодарение на внесената от съседния свят енергия — главно от територията на днешен Китай — която е била използвана за преструктуриране на терена, моделиране на света и превръщането му в удобен за живеене дом. Не минало и без противоречия и сръдни. В края на краищата, било взето решение по-голямата част да бъде предназначена за обществени нужди и там да се спазват определени правила на застрояване. Раздадени били и отделни парцели на заслужилите във войната бойци, които можели да ги оформят според желанията си.

В момента се приближавах към един подобен район. Твореца на Сияйните кули бе избрал да преустрои имението си по подобие на едно от най-екзотичните кътчета на Първородния свят. Освен че бе задоволил естетическите си наклонности, творението му напомняше на всички откъде сме дошли и къде би трябвало отново да се върнем някога.

Колкото и да бях изморен от пътуването, не можех да не се насладя на разкрилата се пред очите ми гледка. Безброй разноцветни лъчи извираха от повърхността на кристалните дюни под мен, които улавяха светлината със своите многофасетъчни стени и я разпръскваха под формата на изящни дъги.

Когато наближих, открих, че светлинната завеса не само радва окото, но също така служи да улавя и концентрира *ци*, да я натрупва в отделни резервоари и след време да я прехвърля към вътрешността.

И друг път бях виждал тези съоръжения, но отново не можах да съдържа възхищението си. Ако действително така е изглеждал Първородният свят, нищо чудно, че сред демоните съществуват фанатици, готови да вдигнат нов кръстоносен поход, за да се завърнат в онези свещени за демоничния народ места. Нищо чудно и че боговете са толкова могъщи, след като могат да се къпят в подобни първични източници на енергия още от момента на своето раждане.

Проникнах през завесата от светлина и в същия миг усетих, че умората ми се стопява. Изчезна без следа и страхът, който дори не бях забелязал, че изпитвам. Ако Твореца не бе пожелал да се срещне с мен, резервите ми от *ци* щяха да се влеят в системата, а аз щях да поема пеша обратния път към къщи.

Видях Кулите веднага щом преминах завесата: солидни, излъчващи хладина колони от ослепителнобяла светлина с различна височина — като футуристичен градски пейзаж на фона на оловносивото небе. Нямаше нищо, което да отвлича погледа от суровата им красота — никакви растения, птици или превозни средства. Само широкият канал между скалите, по който събраната *ци* се стичаше към Кулите.

Нямаше дори цветя.

Сега, след като бях пристигнал, аз върнах на тялото си привичната му демонска форма, издокаран в златисточервени одежди чак до отрупаната с пера шапка на главата ми. След това закрачих право към Кулите, като заобикалях искрящите камъни и се стараех да не нараня деликатната им повърхност.

Преди да измина двайсет метра, Твореца на Сияйните кули ме забеляза.

— Здравей, Кай Рен — произнесе глас във въздуха. Огледах се, но не видях никого.

— Здравей — отвърнах тогава. — Реших да приема поканата ти за гостуване.

— Видях.

— Ако моментът е неподходящ...

— Ни най-малко. По-скоро е благоприятен — за теб.

Това ме завари неподготвен и аз изсумтях объркано:

— Радвам се, че мислиш така.

— Не само го мисля, Рен. Зная го. Приблужи се до първата Кула, която видя. Там ще те чакам.

— Благодаря ти, господарю.

Снабдих се с криле, не като тези на Девор, а тъмносини. След това се извисих в небето. Дори не си дадох труда да откроя търсената Кула. Тя щеше сама да се изпречи на пътя ми.

С приближаването Кулите изгубиха снежнобялото си сияние и започнаха да менят цветовете си подобно на някаква

извънгалактическа дъга: кехлибар, тюркоаз, цитрин, нефрит. Кулата, пред която се приземих, имаше тъмнобакърен оттенък. Дори отблизо тя не приличаше на нито една от човешките постройки. Не се виждаха каменни плочи, бетонни отливки или метални конструкции, само живи, пулсиращи жилки от *ци*. Твореца беше неописуемо богат според всички представи, дори тези от Първородния свят.

Зачудих се дали това не е породило завистта на боговете.

Нещо се размърда във вътрешността на Кулата и аз се хвърлих стреснато на земята. На Сборището бяхме разговаряли като равни, но тук Твореца бе в своето владение — могъщо царство, каквото не бе притежавал нито един цар в цялата земна история.

— Изправи се, Кай Рен, господарю Демон, Богоубиецо — прокълнтя гласът му в тишината. — И знай, че си добре дошъл тук.

Надигнах се послушно.

На няколко крачки пред мен, облечен в светлината на Кулата, стоеше демон с толкова скромна и земна осанка, че почти изпитах разочарование. Вместо пищното тяло от пламъци, с което се бе показал на Сборището, Твореца бе възприел облика на човек на средна възраст с азиатски черти, прегърбен от тежестта на годините и подпрян на тънък бастун от лакирано дърво. Беше облечен с простичко наметало, а мазолестите му нозе бяха съвсем боси. Прогоних споходилото ме желание на свой ред да се прехвърля в някоя по-незабележима обвивка.

— Дочух, че мътиш водата, Кай Рен.

— Така ли? Аз пък помислих, че други я мътят.

— Може би. Може да е едно и също. Илюзия е всичко, което ни свързва с Колелото.

Облещих се. Изглежда не бяха измислица слуховете, че старият демон е станал будист. И по-странни неща са се случвали.

Реших да не отговарям. И без това нямаше какво да кажа. След известно време Твореца пристъпи от крак на крак и чукна нетърпеливо с бастун.

— Господарю, от известно време се занимавам с разследване смъртта на моя слуга, Оливър О'Кифи.

— Мътиш водата, както вече казах.

— И после... — Разказах набързо за поредицата от събития довели до появата на някой, позволил си да възприеме неговия облик.

През цялото време демонът ме разглеждаше изпод широките си вежди.

— Моят облик казваш? А откъде знаеш, че не съм бил аз?

Отново не знаех какво да кажа. Бях решил, че някой с толкова власт и уважение никога не би се забърквал с подобни мижитурки. Докато предъвквах отговора си, Твореца продължи:

— Въпреки че наистина не съм бил аз.

— И на мен не ми се вярваше, че би се свързал с такива негодници.

— Крайно нелогично съждение, Кай Рен. В теб има равни части невежество и арогантност. Но въпреки всичко си полезен за околните.

Сега вече се ядосах, но пулсиращите потоци от *ци* наоколо ме караха да бъда предпазлив. Съвсем рефлекторно се бях опитал да погълна някаква част и установих, че едва една десета от цялото това изобилие може да ми бъде полезна. Изобщо не се съмнявах, че Твореца е в състояние да използва всичкото.

— Кай Рен, ти си художник, воин и мечтател, но никога не си бил политик.

— Сигурно е така.

— Имайки предвид таланта и способностите ти, вероятно е по-добре, че не си се захващал с политика.

— Демоните са по природа единаци.

— Не мисля така. Внушаваш си го, защото така ти е изгодно. Но припомни си всичко, което те е сполетяло през последните месеци. Запознал си се с много нови приятели, съюзници, учители и ученици. Може да не живеем на тълпи като хората в техните градове, но ние сме общителен народ.

— Щом го казваш.

— Казвам го и е така.

Бях получил отговор на въпроса, заради който дойдох тук. Нямаше нужда да оставам, за да бъда поучаван от нахалния дърт козел. Ала въпреки това не си тръгнах. Имаше толкова много неща, които не знаех.

— Заповядай в уютния ми дворец, Кай Рен. Струва ми се, че е назрял моментът да си поговорим.

В известен смисъл това беше заповед и аз се подчиних, без да губя достойнство.

Твореца на Сияйните кули ме покани в зала, която сякаш бе издълбана във вътрешността на айсберг, и ми махна с ръка да се настаня на изящно канапе, тапицирано с бял плат, който се изработва от *фалис* — едно подобно на памук растение в Първородния свят, освен ако не е чудесна синтетична имитация.

— Напоследък всеобщото спокойствие е нарушено — заговори той, докато седнаше срещу мен. — Не си ли го забелязал още, Кай Рен?

Обмислих внимателно отговора си.

— Ценях предимно собственото си спокойствие, пресветли. То ми осигуряваше възможност да творя и да се наслаждавам на живота, както и да разсъждавам върху някои велики загадки. Предпочитам го пред времето на война.

— Но не всички твои приятели биха се съгласили с теб. Войната е най-бързият начин да бъде нарушено статуквото.

— Мои приятели ли? — повторих намръщено. — Кого имаш предвид, пресветли?

Твореца издаде едва доловим звук, който изглежда изразяваше недоволство. Погледът, който ми хвърли, ме накара да се чувствам като малко дете, което не познава живота. Усещането не ми беше никак приятно.

— Кай Рен, защо дойде тук?

— За да получа отговор на въпроса си, господарю.

— И доволен ли си от отговора, който ти дадох?

— Да, господарю.

— Защо? Бих могъл да те излъжа.

Странно, но подобна възможност не ми бе хрумвала.

— Излъга ли ме, пресветли?

— Не. А ти повярва ли ми?

Дръпнах малко от собствените си запаси *ци* и произнесох заклинание за истина. Той не направи опит да го неутрализира и за миг успях да зърна аурата му, искряща от чисти тонове, които сочеха, че е казал истината.

— Да, господарю.

— Но едва сега реши да изпиташ искреността ми.

— Така е.

— Толкова предпазлив ли беше и при досегашните си срещи?

Усетих, че се изчервявам.

— Не, господарю.

— И защo не?

Отговорих му съвсем честно:

— Пресветли, наричат ме господаря Демон. Зная, че съм опасно същество — знаят го и тези, с които разговарях. Едва ли биха ме излъгали, съзнавайки, че това може да доведе до страшни последствия.

— Но ако въпреки всичко са го сторили?

— Господарю?

— Представи си, че онова, което искат да получат, е толкова голямо, че си заслужава известен риск — дори риска да бъдат изложени на твоя гняв.

Не ми харесваше посоката, в която вървеше разговорът, но нямаш сили да го преустановя.

— Като например опитът да бъде убит от Рабла-ю?

— Да. Макар че дори това събитие може да не е такова, за каквото го смяташ. Или си бил подведен да го смяташ.

— Подведен?

— С кого разговаря след смъртта на Рабла-ю?

— С много демони, пресветли. Мисля дори, че ти бе един от тях.

— Да, но с кого разговаря най-напред?

— С Вис Ужасния език. Бях още под впечатлението на двубоя с Рабла-ю... и може би стреснат от това, че бяха стреляли по мен с теронична пушка.

Твореца се засмя сухо и сякаш насила.

— Да, тези теронични пушки. За оръжия извън закона напоследък придобиха доста широко разпространение. Но кажи ми честно, Кай Рен, разправяха, че Рабла-ю пръв извадил пушката, а после ти си я използвал срещу него. Вярно ли е?

Разглеждах замислено лицето му. Тероничните оръжия са обявени извън закона. Ако признаех, че съм имал у себе си такова, рискувах да бъда изправен пред съда. Освен това щеше да пострада и Вис, а това със сигурност не ми се искаше.

Твореца изчакваше търпеливо отговора ми и може би проверяваше с някое незабележимо заклинание дали ще бъда достатъчно искрен.

— Не, пресветли. Аз носех оръжието в джоба си. Но от друга страна, не знаех, че е там.

— Така ли?

— Беше поставено вътре от Вис Ужасния език. Тя е знаела, че ще направят опит за покушение срещу мен, и се е надявала скритото оръжие да ми даде преимущество. Когато усетих, че съм притиснат до стената, неочаквано си спомних за подаръка ѝ и го извадих. Свърши добра работа.

— Каж ми, Кай Рен, кое те накара да посетиш Сборището?

— Ами... Вис и Тувон подхвърлиха, че ще е полезно да излизам сред обществото.

— Интересно, не смяташ ли? Вис те убеждава, че трябва да отидеш на Сборището, а същевременно подозира, че там те дебне опасност.

— Вероятно е узнала за това, след като сме решили да посетим Сборището.

— Но въпреки всичко не остана до теб, за да ти помогне в случай на нужда?

Помислих, преди да отговоря.

— Не, господарю, но аз съм Кай Рен, господарят Демон. Не ми е нужна бавачка!

— Затова пък ти е било нужно незаконно оръжие!

Не знаех какво да отвърна. Погледнато под този ъгъл, всичко изглеждаше много странно.

— Каж ми още, Кай Рен — продължаваше той, — това първият опит за покушение с теронична пушка ли беше?

— Не, господарю. — Имах чувството, че някой тегли думите от устата ми.

— Така и смятах. Подочух, че нещо се е случило на Планината на Конската глава. Ти не сметна за нужно да докладваш за инцидента, но го стори друг, който е бил наблизо в този момент.

— И кой е той?

— Моят племенник. Скитника.

— Скитника! Отдавна се опитвам да го намеря. Каза ли ти кой е стрелял с пушката?

— Да.

— Кой?

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Разбира се!

— Тогава първо ще ми обещаеш да не полетиш оттук на крилете на гнева, след като ти кажа. Имаме да говорим още.

— Обещавам. — Можех да убия негодника и по-късно.

— Скитника се закле, че изстрелът е бил произведен от Вис Ужасния език.

Облещих се. Желанието за мъст се източваше от мен като вино от пробита бъчва.

— Вис? Скитника вероятно греши.

— Не. Била е Вис.

— Вис нямаше да пропусне — възразих намусено. — Тя е изключително добър стрелец.

— Да, така е. Факт, който изглежда си подминал с лека ръка.

— Но тя беше моя учителка!

— Вис е била учителка на много демони — дори на някои богове.

— Но тя ми помагаше!

— Наистина ли? И какво успя да научиш с тази нейна „помощ“?

Замислих се. Наистина ли бях узнал нещо? Не бях и на крачка по-близо до истината от момента, когато бяха убили Оли, бях изгубил любимите си кучета и бях преживял два опита за покушение. А всичко, което бях постигнал, бе да преподавам управление на хвърчила, да задавам глупави въпроси и да губя на комар от Девор.

— Малко, действително — признах неохотно. — Но Вис не би пропуснала!

— Скитника ѝ е попречил. Бутнал ѝ е ръката. Дори се опитал да те предупреди, преди да се скрие.

Спомних си, че Вис бе дала подобно обяснение. Какъв хитър начин да се измъкне от подозрение! И защо не ми бе предложила да попитам Скитника кой е стрелял? Защото той би посочил нея!

— Но по какъв начин Скитника се е озовал на мястото на престъплението? Не стават ли твърде много съвпадения?

— Ни най-малко. Скитника наминал да позяпа срещата по *маджонг* между Девор и Нощна булка, на която присъствали още Гълъбови очи и Снежния разбойник. Доскучало му и решил да се поразходи из планината — нали все жадува да открие нов проход между тази плоскост и някоя от съседните.

Чувал бях нещо подобно. Няколко от наскоро прокараните проходи бяха дело именно на Скитника.

— Натъкнал се на Вис тъкмо навреме, за да ѝ попречи да стреля право в целта.

— Но защо не дойде да ми го каже?

— А щеше ли да му повярваш?

— Бих могъл, след като проверя дали говори истината.

— И дотогава Вис щеше да ви убие и двамата. Избягал веднага, но отделил малко от скъпоценното си време, за да ти покаже, че е играл ключова роля в твоето спасяване. Надявал се по такъв начин да си осигури доверието ти следващия път, когато се срещнете, и тогава да ти разкаже всичко.

— Но той не дойде втори път!

— И как, след като постоянно си в компанията на Вис. Той се бои от нея.

— И не без основание — озъбих се аз. — Кажи ми, пресветли, ако Вис желае смъртта ми, защо не ме убие? Както сам отбеляза, напоследък двамата сме почти непрестанно заедно — имала е толкова много възможности.

— Вис — произнесе бавно той — не желае точно твоята смърт. Това, което иска, са политически безредици. Такива, каквито би породила смъртта на господаря Демон от теронична пушка. Тя щеше да се погрижи да се случат, ако бе успяла да те застреля. С разследването си ти ѝ попречи, но въпреки това тя направи втори опит.

— Но пък тогава даде тероничната пушка на мен!

— Да, така направи. Предполагам, че е трябвало Рабла-ю да ти я отнеме и да те убие. След това тя е щяла да убие него — онова нейно пистолетче има само по един куршум в цевите.

— Но все пак защо го даде на мен?

— Предполагам, че е възнамерявала да те накисне за грабежа на Арсенала. После щеше „да открие“ известна част от изчезналите оръжия в твоята бутилка и да ги върне с голям шум. И щеше да бъде провъзгласена за герой.

— Да не искаш да кажеш, че тя е организирала грабежа в Арсенала?

— Точно така. По такъв начин се е сдобила със солидно количество душегубци и теронични оръжия. Дори и да върне

деветдесет процента, останалите десет ще са достатъчни, за да бъде добре въоръжена. А ако повреди част от върнатото...

— Защо?

— За да не можем да се въоръжим. По каква друга причина? Тук навлизаме в сферата на предположенията.

— Мисля, че от доста време сме там.

— Значи не ми вярваш?

Чукнах с нокът по облегалката на канапето.

— Ти ме снабди с достатъчно храна за размисъл — но по-голямата част си остават само предположения. Искам сам да узная всичко от Вис.

Твореца не изглеждаше особено доволен от решението ми.

— Мога да ти кажа защо са убили слугата ти.

— Защо?

— Предложили са му да те предаде. Той отказал. И тъй като е знаел твърде много, единственият изход е бил смъртта.

— Оли щеше да ми каже, ако някой се е опитвал да го подкупи!

— Доколкото си спомням, по онова време си се намирал в заключителната част на важен творчески процес.

В паметта ми изплува изображението на красива, зелена и оранжева бутилка. Толкова бях доволен от себе си в онзи момент, и толкова много неща се случиха оттогава. Дали бутилката беше там — в стъклодувната работилница?

— Предполагам, че Оли се е готвил да разговаря с теб още същата вечер.

Кимнах. Всичко си заставаше по местата. Оли не би ме разтревожил, преди да се увери, че съм приключил с работата.

— Но защо е трябвало да го правят толкова брутално? Можеха да го представят за най-обикновено нападение с цел грабеж. И защо накиснаха Тувон? Бих могъл да го убия!

— Не смятам. Те са подготвили всичко много внимателно. Та нали тъкмо Вис прекъсна дуела, преди да се стигне твърде далеч?

— Така е — признах неохотно. — Ами ако бях отишъл право при него, без да му обявявам дуел?

— Както сам го каза, Вис е прекалено опасна. Щеше да те спре — може би дори да те убие. Но обстоятелствата, свързани с дуела, те превръщат в идеалната пионка.

— Че защo им трябва като пионка?

— Притежаваш много ценни неща, Кай Рен. Между тях и две чудесни фу кучета.

— Вече не — поправих го с горчивина. — Те имат ли нещо общо с това?

— Не зная точно. Кай, тези създания — твоите кучета — са същества, надарени с опасна сила. В ранните дни на Изгнанието демоните са се страхували от тях почти колкото от самите богове.

— Но нали боговете са ги изоставили? Веднага щом ни прогонили.

— Така изглежда.

— Откъде знаеш, че са предложили на Оли да ме предаде?

— Скитника дочул нещо от Девор. Но откъде го знае последният — нямам понятие.

— Бих могъл да го попитам — заявих решително и се надигнах да си вървя. Твореца ме спря с властен жест.

— Кай Рен, какво възнамеряваш да предприемеш?

— Смятам да говоря с Вис.

— И да й кажеш за нашия разговор?

— Вероятно. Това безпокои ли те?

— Само ако ти причини неприятности.

Усмихнах се.

— Не съм такъв глупак, за какъвто вероятно ме смяташ. Ще взема необходимите мерки. Дори и Вис да е невинна по обвиненията, които й отправяш, тя със сигурност ще се разгневи, като научи за тях.

— Значи все още я смяташ за невинна?

— Искам да запазя ума си непредубеден. Засега разполагам само с думите ти за онова, което е казал Скитника. Твърде малко, за да осъдиш един приятел.

— Използвай магичните си способности, за да провериш искреността й, Кай Рен. Но знай, че аз ти казах истината.

— Каквато ти я знаеш, пресветли. Аз ще я науча за себе си.

Твореца придоби замислен и отвлечен вид. Изглежда нямаше какво повече да ми каже или бе изгубил желанието за разговор. Изчаках търпеливо да заговори отново.

— Е, добре, Кай Рен. Щом си твърдо решен да различиш нещата докрай, позволи ми да ти направя два малки подаръка. С тяхна помощ

ще бъдеш по-добре екипиран срещу онова, което предполагам, ще те сполети неизбежно.

Поклоних се мълчаливо, а той продължи:

— Първо, ще използвам силата си, за да те преместя обратно в най-близкия заселен район. Опасявам се, че продължителното пътуване ще те направи твърде незащитен и слаб.

— Благодаря ти, господарю.

— Освен това ще ти позволя да попълниш запасите си от *ци* от моите източници. Трябва да си силен, когато се появиш сред другите.

— Благодаря ти, господарю. За мен е голяма чест.

Той махна с двете си ръце и от стената се откъсна грамадно парче. Докато се носеше плавно към мен, забелязах, че прилича на въртящ се цилиндър, леко заострен в двата края. Дори без специална подготовка можех да доловя напиратата отвътре *ци*. Кожата ми настръхна.

— Стисни го здраво — посъветва ме той — и насочи потока навътре. Внимавай само да не се претовариш.

Предупреждението му не беше излишно. Пресищането с *ци* можеше да доведе до замъгляване на възприятията, да разруши, понякога дори необратимо, способността да се произнесат заклинания и да предизвика други, още по-сериозни увреждания.

Докоснах внимателно пулсиращия цилиндър, първо само с върховете на ноктите си, след това и с длани. Усетих как потокът от *ци* изпълва тялото ми подобно на топла, наелектризирана вълна. Преживяването беше съвсем краткотрайно и можеше да се сравни с потапяне и изваждане от невероятно освежаваща вана. За миг бях завладян от желанието да остана под повърхността, но предупреждението на Твореца бе още живо в ума ми. Веднага щом се почувствах като обновен, отлепих длани от цилиндъра. Докато той плаваше обратно към стената, забелязах, че почти не се е смалил, въпреки че и малкото, което бях получил, бе достатъчно да се увеличат значително запасите ми от *ци*.

Реших да обмисля този въпрос друг път.

— Хайде, тръгвай — подкани ме Твореца и кой знае защо долових в гласа му тъга.

Скочих, поклоних му се, размахвах шапка и се понесох.

С негова помощ се озовах точно в средата на Първородния парк. От тук се отправих към мавзолея, където Вис и Тувон държаха своята бутилка. Бяха ме снабдили с ключ и аз го използвах, като си давах сметка, че веднага щом се озова в гърлото, домакините ще бъдат известени за пристигането ми.

Вътре беше тихо и спокойно, ухаеше на гора и се чуваше звънът на камбанки. Странно, но сякаш се почувствах у дома, макар да бях завършил тази работа преди близо хиляда и двеста години.

На вратата на къщата, към която крачех бавно, се появи Вис. Посрещна ме с радостна усмивка.

— Здравей, Кай Рен. На какво дължим честта на тази неочаквана визита?

— Събрах някои интересни данни от моето разследване и идвам, за да ги споделя с теб и Тувон.

— Заповядай в Градината на петуниите — покани ме тя. — Двамата със сина ми се наслаждавахме на спокойствието на този час.

— Колко е часът, всъщност? — попитах, защото бях изгубил представа за времето, докато се носех из земите на Твореца.

— Средата на часа на Овцата^[1] — отвърна тя. — Ял ли си?

Не бях, но заради презареждането с *ци* не изпитвах никакъв глад.

— Не съм гладен — отвърнах, докато следвах примамливо оформеното ѝ тяло из коридорите на къщата. Опитвах се да измисля по-безболезнен начин, за да ѝ разкрия подозренията на Твореца, без да нараня по този начин чувствата ѝ.

Излязохме в градината и Тувон се надигна да ме посрещне. След като отвърнах на поздрава му, настаних се до един особено живописен храст с различни цветове.

— Както бях почнал да разправам на майка ти — заговорих без подкана, — събрах нова информация, свързана с моето разследване. Става дума за доста тежки обвинения, за заплетени интриги, в които наистина ми е трудно да повярвам.

Тувон кимна, а на лицето му легна сянката на загриженост.

— Разказвай, моля те.

Така и направих. Започнах с разговора ми с Твореца на Сияйните кули. Пропуснах да спомена за срещата ни със Седмопръстия — първо, защото не се оказа особено полезна, и второ — заради старата вражда между двете семейства.

Колкото по-нататък стигах, толкова по-мрачно и бледо ставаше лицето на Вис, докато накрая изглеждаше като изваяно от порцелан. Единствената реакция, която забелязах, бе конвулсивното свиване на ноктите ѝ.

Честно казано, не осъзнавах, че съм попаднал в беда, преди в градината да се появи По Шиан, а тогава вече бе твърде късно да предприема каквото и да било.

Ала щом зърнах този страшен враг да се разхожда безгрижно и дори самоуверено, скочих и се опитах да измъкна меча, който бях скрил в едно от промеждутъчните пространства. Изведнъж почувствах, че съм скован от невидими окови и не мога да помръдна нищо, освен главата си. За момент си помислих, че същото е сполетяло и трима ни, но тогава видях, че Вис се изправя и извърща глава към мен. Истината се взриви в ума ми с разрушителната сила на теронична граната.

— Кай Рен — произнесе насмешливо тя, — ти си велик войн, ненадминат ваятел, но и голям глупак. Твореца ти разкри истината, а ти не му повярва. Позволи на чувствата си да заглушат гласа на разума.

— Вис! — извиках аз. — Защо?

По Шиан поклати глава.

— Нищо не му казвай. Той е прекалено опасен!

— Такъв ли е? — Тувон приближи и се надвеси над мен. Едва сега си дадох сметка, че го бях подценил, приемайки го за млад и неопитен демон. Той беше истински, чистокръвен син на Вис Ужасния език. Зачудих се как съм позволил толкова лесно да ме измамат.

Тувон размаха небрежно ръка и почувствах вибрираща болка в главата си. Извиках и той се разсмя.

— Не ми изглежда никак опасен.

— Той е Богоубиеца — озъби му се По Шиан. — А сега знае прекалено много — и не е единствен. Трябва да го убием.

— Не! — извика рязко Вис. — Ако го убием, със сигурност ще има официално разследване. Не мога да се закълна, че не знам нищо — нито пък Тувон може да го стори. С разговора си с Твореца, макар и неволно, Кай Рен се е подсигурил срещу покушение.

— Ще го направим, сякаш е нещастен случай — предложи По Шиан.

— И това няма да помогне — поклати глава Вис. — Нали пак ще зная истината.

— Да го държим затворен? — предложи Тувон.

— За известно време става — отвърна Вис, — но не и задълго. Знаеш добре, че според закона всеки от нас може да задържи против волята му друг демон до изясняване на някои обстоятелства — но само за определен период. След това всички ще бъдем извикани на разпит.

По Шиан се намръщи.

— Не зная какво мислите, но аз не смятам да го взема с мен в Първородния свят. Ако го направя, ще ме линчуват.

Въпреки парализата, която бе обхванала дори устата ми, успях да произнеса прегракнало:

— Пуснете ме да си вървя и ще се закълна, че няма да се меся в делата ви поне сто години. Дотогава със сигурност планът ви или ще се осъществи, или ще се провали. И в двата случая няма да представлявам заплаха за вас.

Вис изглеждаше склонна да се съгласи.

— И си готов да се закълнеш, че няма да ни издадеш?

— Готов съм.

Тя се почеса замислено по брадичката. По Шиан изсумтя — дали от недоверие, или от гняв.

— Знаеш ли, Кай Рен — заговори Вис, — ако разполагах с достатъчно време, навярно щях да съумея да те спечеля за нашата кауза. Ние не преследваме лични амбиции. Искаме да служим на демоничния народ.

— Не е необходимо да обсъждаме плановете си пред него — сопна се Тувон. — Погрижих се да не помръдне. А сега, да отидем другаде и там да решим как да постъпим.

Вис кимна, но очите ѝ останаха замислени. Оставиха ме сам, ако не се брояха четиримата великани, които ме следяха зорко от четирите ъгъла на градината. Всеки път, когато правех опити да се освободя от оковите със сила или магия, те започваха да ръмжат застрашително. Чудех се, за какво ли разговарят Вис и останалите.

Едно нещо беше сигурно. Бях изгубил привичното си спокойствие.

[1] Между 14 и 16 часа. — Б.ред. ↑

7.

Върнаха се след няколко часа с изразенията на хора, решили успешно сериозен проблем. Тувон дори се подхилкваше.

— О, ще ти хареса това, което сме ти намислили, Богоубиецо — обеща ми той и за първи път си дадох сметка, че ми завижда за прозвището. — Пращаме те на почивка.

Вис му изсъска да мълчи. След това махна на великаните.

— Отнесете затворника в моята алхимическа лаборатория. И внимавайте да не се освободи, иначе ще направя от кожата ви ръкавици!

Великаните ме понесоха през кривите коридори, а Вис вървеше отзад.

— Създаде ни доста проблеми, Кай Рен — заговори тя. — Не можем да те убием, нито да те държим прекалено дълго затворен. А и обещанието да пазиш тайна...

Тя млъкна, зърнала подигравателните пламъчета в очите ми.

— Лично аз бих ти повярвала, защото знам, че си демон на честта, но моите съюзници възроптаха.

— Клетва, дадена под заплаха, и нищо повече — промърмори По Шиан. — Не ми звучи никак обещаващо.

— Решението ни не е идеално — продължи Вис, — но ще свърши работа. Почти се равнява на твоето предложение да пазиш мълчание сто години.

Тувон я прекъсна с маниакален смях:

— Господарю Демон, какво ще кажеш да те превърнем в човек?

Можех да кажа, че идеята никак не ми се нрави, но не бях в състояние да предприема нищо. Лесно можех да придобия облика на човек, но отвътре щях да си остана демон.

— Синко, не е справедливо да се надсмиваш над падналия враг, дори и той да е излязъл глупак — укори го Вис. — Както казах по-рано, все още се надявам Кай Рен да ни стане съюзник. Ще бъде безценен, когато удари часът за решителния бой.

Намирахме се в ниско, приземно помещение, озарено от изкуствена светлина. Край стените имаше рафтове с прашни шишета, от които се разнасяха причудливи миризми.

Вис се наведе и подуши парата, която се виеше над голямото чугунено гърне. Заприлича ми на най-обикновена домакиня, която проверява дали се е сготвило яденето. По Шиан спря при колба, поставена върху запален спиртник. Тувон се подпря на касата на вратата и взе да се оглежда с доволен вид.

— Всичко е почти готово — обяви Вис. — Тувон, престани да се хилиш като чакал и донеси ковчежето със сребърния обков.

— Слушам, мамо — отвърна той, вероятно припомнил си колко опасна може да е Вис, ако се разгневи.

Все още не можех да си обясня как съм бил толкова заслепен, че да не забележа с какви хора се обкръжавам? Дали наистина съм станал жертва на чувствата си, както бе подметнала Вис? Не знаех отговора и това ме караше да се чувствам още по-безпомощен.

След като изпрати великаните да бдят пред вратата, Вис отвори ковчежето и започна да подрежда съдържанието му върху един празен рафт. Това, което видях, накара сърцето ми да затупти, сякаш бях подплашен заек.

Шишета, купички, стъкленици, буркани и дори един чайник: всичките изящно изработени, всяко едно — истински шедевър на изкуството и до последния екземпляр дело на моите ръце. Познавах ги всичките: тук беше бутилката на Девор, купата, която бях изработил за годежа на Въжеиграча, зърнах и една бутилка, за която смятах, че все още е изложена в Музея на модерното изкуство във Вашингтон.

— Твърдят, че произведенията на Кай Рен — произнесе подигравателно По Шиан — носели късмет и здраве на притежателя им. Чудно ли е тогава защо толкова успешно осъществяваме плановете си?

Вис погали нежно една елегантно издължена ваза в розов цвят. Смятах, че се намира в частна колекция във Франция, но информацията ми беше доста стара — отпреди петдесет години.

— Кай Рен — произнесе тя, — близо цял век събирам тази колекция. Готова съм да се обзаложа, че е най-голямата по рода си, ако не броим твоята, разбира се.

— Поласкан съм, госпожо — отвърнах аз.

Тя не обърна внимание на думите ми.

— Все красиви вещи, но всичките — още един пример за твоята глупост. Веднъж спомена, че във всяка творба оставяш частица от своята *ци*. Не онази *ци*, която сме се научили да добиваме и съхраняваме от обкръжаващия ни свят, но твоята лична, особена *ци*.

По Шиан разпредели съдържанието на колбата в две епруветки и провери температурата им, като ги опря в ръката си.

— Това тук пред нас — той махна с ръка към колекцията — е нещо като малка изложба на образци от твоята *ци*. Когато приключим с малкия експеримент, който сме ти подготвили, ще бъдеш лишен напълно от всичките си резерви на *ци*.

— Освен от едно минимално количество — добави Вис, — достатъчно, за да поддържаш човешката си форма.

— Във всичко останало ще бъдеш най-обикновен човек — довърши По Шиан.

— Малко смешен на вид — подметна злорадо Тувон. — Но само ако приемеш доброволно предложението ни.

— Защото, Рен, ако се съпротивляваш — продължи с обясненията Вис, — ще принудим тялото ти да ни се подчини. Тувон има някои не особено приятни идеи за това как да го сторим.

— Но защо трябва да ме превръщате в човек?

— Когато се разбере, че си изчезнал, тези, които те потърсят, ще търсят демон, а не човек — обясни спокойно По Шиан. — И тъй като никой от нас няма да те държи затворен против волята ти, можем да издържим всякакви разпити.

— Ще се погрижим — усмихна се Вис — да си добре на Земята. И да нямаш никаква възможност за контакт с когото и да било от нашия свят.

— Вече взех мерки за това — добави през смях Тувон. — Хрумна ми, че ще бъде най-добре, ако те настаним в лудница. — Той потърка доволно ръце. — Можеш да им разправяш каквото си искаш, но никой няма да ти повярва. Е, ще се захващаме ли за работа? Искаш ли да си избереш човешкия облик, или да го направя аз? Чудех се кое ще ти достави по-голямо удоволствие — заешка уста или дюстабан?

Може би само се хвалеше, но не биваше да рискувам. Не се съмнявах обаче, че Вис и По Шиан са в състояние да изпълнят замисленото.

— Сам ще си избира — произнесох с усилие.

— И без номера — предупреди ме Вис. Тя размаха закана̀телно дълъг, зловещ на вид меч. — Това тук е твоят душегубец. Не бих желала да го използвам срещу теб, но ако ме принудиш, ще го направя. Всъщност, бих могла само да те раня, но и това е доста мъчително.

— Без номера — кимнах аз.

Въпреки това тримата не бяха склонни да поемат каквито и да било рискове. Ето защо само снижиха леко нивото на парализата — точно толкова, колкото да канализирам част от своята ци в моделирането на човешкото си тяло. За всеки случай Вис опря острието на меча в гърлото ми и го държа там през цялото време.

Когато най-сетне възприех човешкия облик, с който се бях показал на Ли Пао, отново ме скова пълна парализа. По Шиан изтегли течността от епруветките в спринцовка и ми я инжектира в ръката. Почувствах замайване, последвано от гадене и дезориентация. През мъглата на нарушените си възприятия успях да видя, че правят неща, които макар и със затруднение можех да си обясня. Усетих, че силите ми се топят.

Постепенно ме обгърна мрак и аз изпитах облекчение, задето се бях отървал от унижителното си положение.

Първото, което долових, бе неприятна и дразнеща миризма на дезинфектант. След нея дойде усещането, че не съм в състояние да помръдна. Лежах по гръб, здраво завързан за леглото. След известно време се сетих, че трябва да отворя очи.

Малката квадратна стая, в която се бях озовал, беше боядисана в бяло. Завъртях очи, колкото да установя, че леглото, за което съм завързан, също е бяло. Бях съвсем сам, но на гърдите ми имаше прикрепени електроди, а някъде отстрани долиташе равномерното писукане на монитор.

Трябваше да запазя спокойствие. Без съмнение, намирах се в болница, така, както ми бе обещал Тувон, и персоналът вероятно бе предупреден, че трябва да получавам успокояващи всеки път, когато започна да буйствам.

Спомних си, че бях чел за подобна ситуация в една книга. Враговете на главния герой го бяха натикали в частен санаториум за

душевноболни, където да бъде държан постоянно под влиянието на приспивателни и наркотици. Героят обаче притежаваше свръхестествени сили и с тяхна помощ съумя да се измъкне. За съжаление аз не бях в толкова добро състояние.

След като повъзстанових силите си, опитах се да възвърна част от ефирността на предишното си тяло. Без успех. След това се помъчих да материализирам огненото заклинание, да предизвикам гръмотевица, да се превърна в камък или дори да променя съвсем леко формата си. Нищо. Накрая изгубих търпение, напънах мускули и взех да стена като ранено животно. Напълно безсмислено, освен че в края на краищата насочих към себе си вниманието на персонала. Въпреки протестите ми поставиха нова инжекция и не след дълго потънах в сън.

Държаха ме вързан около седмица. Не ми позволяваха да изляза от стаята. Наричаха ме Харви — на картоната, закачен на леглото, бе изписано пълното ми име — Харви Уон.

Отчаянието беше постоянният ми спътник. Безпокоях се за онова, което става в Кон Ши Дзи. Защо Вис търсеше съюз с боговете? Какво щеше да спечели от това? Достъп до Първородния свят? И да е така, не можеше ли да го постигне сама?

Понякога отчаянието се разсейваше за малко и тогава изпитвах омраза. Така или иначе, нямаше периоди на облекчение. Бях безпомощен, затворник на едно слабо човешко тяло, пациент, подложен на унижителни и затъпяващи ума лечебни процедури.

В деня, когато зърнах някакъв старец да чука по прозореца ми, осъзнах, че започвам да полудявам.

Свечеряваше се. От няколко дни бях престанал да обръщам внимание на прозореца, не само защото стаята ми се намираще на дванайсетия етаж и нямаше никакъв начин да изляза през него, а и заради скучната, безизразна гледка на грамадния асфалтов паркинг долу.

С други думи, погледът ми рядко се спираше върху него. Отначало дори не обърнах внимание на почукването, сметнах, че е предизвикано от едрите дъждовни капки. Едва когато долових в ритъма им мотиви от позната мелодия, вдигнах глава.

Зад стъклото се рееше измършавял старец. Чертите на лицето му бяха разкривени от водните ручейчета, които се стичаха по прозореца,

но все пак можах да различа зейналата му усмивка. Бялата лента на зъбите му се превърна в епицентър, около който постепенно разпознах брадата, веждите и накрая чертите на Ли Пао!

Облещих се, неспособен да реша дали това е действителност, или рожба на превъзбуденото ми въображение!

— Ли Пао! — извиках аз. — Здравей!

Той ми даде знак да запазя тишина. Подчиних се и почукването се възобнови. Този път забелязах, че проверява стъклото. Развълнуван, си погледнах часовника. Оставаха двайсетина минути до следващата редовна проверка на охраната — наминавах на около половин час, стига да не вдигах много шум.

Все още смятах, че полудявам, но лудостта ми изглеждаше далеч по-интересна и забавна от това, което се бе случвало с мен през последната седмица. От всекидневните си разходки до тоалетната знаех, че повечето от пациентите в съседните стаи прекарваха времето си в безцелно зяпане от прозореца. Сега и аз се заех да го правя, но не толкова от пасивно любопитство, колкото да скрия ставащото отвън от прозорчето на вратата.

Сега Ли Пао държеше нещо, което сияеше с бледа червеникава светлина. Малка, портативна горелка, достатъчно гореща, за да пререже стъклото и телената мрежа. Никой не си бе направил труда да поставя аларма на подобна височина. Той изряза едно голямо парче и внимателно го избута навътре.

— След колко време ще намине сестрата? — бяха първите му думи.

Погледнах си часовника.

— Петнайсет минути, може би десет, а може и двайсет и пет.

— Значи ще успеем да се справим, ако ми помагаш. Вземи горелката и разшири отвора — колкото да можеш да се промушиш. А аз ще се захвана с решетките.

Така и направих без повече умуване. Измина известно време, преди да забележа, че старецът не беше увиснал на въже от покрива. Той летеше!

Странно, но първата ми реакция бе на завист. Прогоних я. Дрехите му бяха подгизнали. Целият трепереше, макар да бе избрал водоустойчиво яке и панталон. Тъничките му ръце не можеха да се справят с дебелите, ръждясали решетки.

— Как ме откри?

— По-късно ще ти кажа — изстена той. — Я виж, ще можеш ли да се промушиш през дупката?

— Мисля, че да.

Подадох му горелката и тъкмо се покатерих на перваза, когато ми мина друга мисъл. Аз не можех да летя, не и с това тяло. А дванайсет етажа са убийствена височина.

— Как ще се измъкна оттук?

Ли Пао прибра горелката в един от джобовете си.

— Аз ще те нося — отвърна той. — Едва ли мога да летя с теб на гърба, но поне ще осъществим нещо като контролирано падане.

Никога не съм изпитвал недостиг от кураж. Дори при убийството на Чахолдрудан, което се дължеше до голяма степен на късмет, не бях почувствал и капчица страх. Не ме плашеха и срещите с моите врагове. Но сега, когато трябваше да поверя живота си в ръцете на този немощен старец, усетих как страхът се прокрадва в душата ми.

Ли Пао разпери ръце.

— Побързай. Ако някой ни види, ще повика охраната. Твоите врагове няма да са толкова милостиви следващия път.

Седнах на перваза и провесих крака към мократа бездна под мен. Чак сега забелязах, че съм се порязал и от раната тече кръв. Ли Пао се притисна към стената и ме подхвана под мишниците.

— Потегляме — обяви прегракнало той. Усетих, че се отблъсква с крака от стената, и после и двамата полетяхме надолу.

Наложи се да призова на помощ цялата си суета, за да не закрепя от ужас, но накрая изпитах гордост, задето си позволих само едва чуто, уплашено хленчене. Отпърво земята се понесе стремително насреща ни, но не след дълго почувствах, че падането се забавя. Усещането не беше като от разтварящ се купол на парашут, а сякаш ни подхвана гореща възходяща вълна. Натискът ѝ ни забави дотолкова, че се стоварихме на земята с поносима, а не с фатална сила.

Ли Пао издаде писклив звук, който изразяваше едновременно болка, смях и облекчение. Той се надигна и посочи паркирания наблизо микробус.

— Там ни чака моята внучка — той направи няколко крачки, но се строполи. — Ох, глезенът ми!

Успях да го вдигна на ръце, за моя изненада не беше никак тежък, и го понесох към отворената странична врата на микробуса. В мига, когато го положих вътре, двигателят изрева. Ли Пао ми махна с ръка да го преместя на предната седалка и да го завържа с колана. Една тънка, елегантна ръка ни хвърли два сухи пешкира.

— Дядо, изсуши се. А вие се скрийте отзад и не се показвайте.

Гласът бе млад, женски, решителен. Нямахме смисъл да споря — тя очевидно знаеше какво прави.

Няколко мили се движехме по черен път, през това време стоях сврян под купчина чували в ъгъла на микробуса. После спряхме и от кабината долетя приглушеният глас на девойката:

— О, да, благодаря ви. — Изглежда отвърщаше на нечий въпрос.

Страничната врата се отвори. Долових отблясък на фенерче и затаих дъх, без да зная дали съм успял да се скрия достатъчно добре. Очакването ставаше все по-продължително и нетърпимо. Девойката произнесе още нещо, което не можах да различа, тъй като почти бях оглушал от ударите на сърцето си, после микробусът потегли и бързо набра скорост. Останах на място, но скоро чух, че Ли Пао ме вика да изляза.

— Отиваме в един хотел — обясни той. — Утре се връщаме в Сан Франциско.

— Къде сме сега?

— В околностите на Нешвил, Тенеси. Иначе казано, в сърцето на нищото. Предпочитам да те скрия в някой голям град.

— Как ме откри?

— С помощта на кристалната купа — отвърна самодоволно Ли Пао. — Не можах да се свържа с теб, нито да вляза в бутилката и опитах чрез гадаене. Бързо му хванах цаката.

— Благодаря ти. Ще бъда вечно твой длъжник. И на дамата също.

— Това е внучката ми, Ли. Галено ѝ викам Сливка — в гласа на Ли Пао се долавяше нескрита гордост. — Единственият член на нашето семейство, който не вярваше, че съм изкуфял напълно.

— Приятно ми е да се запозная с вас, господарю Демон — кимна Сливка. Тя се извърна и за миг зърнах красиво изваяния профил на лицето ѝ на фона на предното стъкло. Сетне отново насочи вниманието си към пътя. — Дядо много ми е разказвал за вас.

— И на мен за вас, но по-малко — отвърнах. — Наблизо ли живеете?

— Да, когато съм в Щатите. Но напоследък пътувам доста. Току-що се връщам от продължително пътуване до Хонконг и Нова Зеландия.

— Внучката ми е специалист по *фен шуй*. Много я търсят.

Кимнах с уважение. *Фен шуй* малко прилича на изкуството, с помощта на което демоните извличат *ци* от обкръжаващата ги среда. Зачудих се дали Сливка не е родена магьосница.

До хотела пътувахме около час. Сливка паркира микробуса пред бунгало с номер 1-1, което изглеждаше доста благоприятна комбинация.

— Господарю Демон — рече ми тя, — когато дам знак, че наоколо е чисто, искам да влезете вътре колкото се може по-бързо. Не сте облечен за прием, а и сега не е моментът да привличате нежелано внимание. По-добре никой да не ви види.

— Съгласен, госпожице — отвърнах. Без съмнение дрипавата болнична пижама не бе най-подходящата дреха за поява в обществото.

— Дядо, гледай да не натоварваш глезена. Веднага се връщам да ти помогна.

— Разбрано, Сливке.

Стори ми се, че го чух да въздиша.

Успях да се прехвърля незабелязано в стаята. Едва там за първи път сполучих да разгледам подробно моята спасителка — красива млада китайка, с късо подстригана черна коса, черна блуза и впити джинси, с големи дупки над коленете. Освен това носеше дънков елек и множество разноцветни гердани.

Интересно, как ли я възприемаха нейните клиенти. Надявах се, че не са големи привърженици на официалното облекло.

— Двамата с дядо предположихме, че няма да разполагате с кой знае какъв багаж — заобяснява тя. — Затова си позволих да ви купя някои неща — само най-необходимото. Дано дрехите да ви станат.

— Благодаря — кимнах аз.

Панталоните се оказаха малко широки, но бях виждал и по-тежки случаи. За щастие разполагах с колан, който да ги задържа на мястото им. Имаше няколко ризи, избрах тази в червено. Обувките

бяха леки платнени гуменки. Докато ги завързвах, дадох си сметка колко много съм задължен на тези хора.

Изправих се и Сливка ме огледа с критичен поглед.

— Не е лошо — заключи тя. — Обичате ли пица?

Нещо ме прободде отляво — споменът за смъртта на Оли.

— Ще се обадя на доставки. Каква предпочитате?

— С кренвирши — отвърнах, твърдо решен да не се поддавам на мъката.

Ли Пао каза, че искал да има гъби, и Сливка предаде поръчката.

Когато приключихме с яденето, облегнах се назад и реших, че е време да помисля за някои неща.

— Има ли опасност да проследят микробуса?

Сливка поклати глава.

— Зацапах номерата, преди да тръгнем. Колата е под наем, взех я от един гараж до летището.

— Осигурили сме три билета за един от ранните полети утре сутринта — добави Ли Пао. — Надявам се никой да не ни потърси на летището.

О, защо не разполагах поне с малка част от предишните си способности? Няколко бързи щрихи с пръст във въздуха и щяхме да сменим облика си до неузнаваемост. Но сега нямах нищо, освен помощта на тези хора.

И тогава си спомних. Всъщност не бях лишен напълно от възможности.

— Притежавам няколко банкови сметки в Сан Франциско — заявих аз.

— Помниш ли номерата?

— Да.

— Трябва да ги изтеглиш незабавно. Преди враговете ти да са узнали за бягството и да се досетят, че ще ти трябват пари.

— Така и ще направя. Жалко, че ви е видял портиерът на болницата. Двама китайци се помнят лесно, особено ако трети е избягал.

— Така е — съгласи се момичето. — Но нямаше как иначе да ви измъкнем. Трябваше да поемем този риск. Дядо използва почти всичките си резерви от сила, за да ви спаси.

— Зная — кимнах мрачно. — За което съм му безкрайно благодарен.

— Може и да не ни потърсят на летището — успокой ме тя. — Разполагат само с описанието на портиера и зацапания номер на микробуса. Утре ще бъдем далеч.

— Аз пък ще си възстановя силите и ще мога да направя няколко заклинания на летището — обеща старецът. — Така че никой да не прояви интерес към нас.

Кимнах.

— Боя се, че дори когато стигнем Сан Франциско, ще се нуждая от вашата помощ. Ако парадният вход на бутилката е затворен, както твърди Ли Пао, ще се наложи да влезем през задния. Лошото е — добавих, — че ме лишиха от магьосническите ми способности.

Ли Пао ми намигна ободряващо.

— Затова пък моите са по-цветуци от всякога. Изглежда се дължи на твоето „лечение“, господарю Демон. Не се безпокой, ще се справим.

Същата нощ спях в една стая с Ли Пао, а Сливка се настани в съседната. Не можах да заспя и лежах, втренчил поглед в тавана и заслушан в равномерното похъркване на стареца. Имаше толкова много неща, които вече не бях в състояние да контролирам. От хиляда години насам не бях се чувствал толкова безпомощен — вероятно последният път е било, когато Вис ме е въвеждала в изкуството на бой с мечове.

Неусетно мислите ми се насочиха към нея. Защо ме беше предала? Вярвах, че сме приятели, дори нещо повече. Дали амбицията ѝ бе толкова голяма, че засенчваше всичко останало? Припомних си, макар и с неохота, предупрежденията, отправени от Седмопръстия. Защо не го бях послушал?

И кой беше По Шиан?

Най-сетне се унесох в неспокойна дрямка. Сънувах нещо, изпълнено с налудничави цветове, тревоги и опасения.

На следващата сутрин, въпреки опасенията ми, потеглихме за Нешвил напълно според разписанието. Вечерта ме завари настанен в стаята за гости на Сливка — би било твърде опасно да се установя при

Ли Пао. Вярно, че старецът възнамеряваше да си наеме ново жилище още на следващия ден.

Сливка ме откара до няколко банки. Изтеглих докрай всичките си спестявания и вече разполагах със солидна сума за текущи разходи.

Веднага след като станах платежоспособен, побързах да възстановя средствата, които Ли Пао и Сливка бяха вложили в моето освобождаване. Следващата стъпка бе да си набавя достатъчно разнообразен гардероб от дрехи, който Сливка оцени усмихнато като твърде консервативен. Кой знае защо се почувствах леко обиден. Искаше ми се да ѝ покажа моите наметала от брокат и коприна, да ѝ завъртя ума с шапката си, отрупана с пера, и с високите кожени ботуши. Не ми даваше мира мисълта, че ме смята за закостенял дръвник.

Откъде се бяха взели тези чувства? Дали защото Вис и По Шиан ме бяха превърнали в истински човек? Доскоро смятах, че съм само един демон, лишен от своята сила, но изглежда промяната бе далеч по-значителна. Още една причина да изпитвам безпокойство, заради което един замислен и угрижен Кай Рен се появи в малката кухня на Сливка.

Тя седеше до лакираната дървена масичка и сортираше голяма купчина с писма. Повечето отиваха в кошчето за боклук, разположено непосредствено до масичката, единични бройки се отделяха встрани за повторно прочитане.

— Здравей, Кай Рен — посрещна ме тя и вдигна глава от купчината. Бях я помолил да не ме нарича „господарю Демон“. — Направила съм кафе, но ако искаш чай, сипи си от чайника на печката.

— Предпочитам кафе — отвърнах и си налях една чаша.

— Искаш ли да ти изгладя риза?

— Не, няма нужда.

Седнах срещу нея, отпих от кафето и се помъчих да прогоня поредния пристъп на чувството за пълна безполезност. След петнайсет минути станах, взех бележник и писалка от моята стая и започнах да разработвам различни планове.

Първо и най-важно: да се опитам да проникна обратно в моята бутилка. Съществуваха два главни входа: един към Кон Ши Дзи и втори — към човешката плоскост. Стига, разбира се, бутилката да бе на мястото, където я бях оставил. Ако обаче е преместена другаде, нещата значително се влошаваха. От друга страна, съществуваше и

резервен вход, известен само на мен и запазен за случаи като този. Бих могъл да го отворя — с помощта на Ли Пао.

А след това? Кой знае защо не бях мислил върху по-нататъшните си действия. Сякаш с проникването в бутилката силите ми щяха да се възстановят напълно.

Продължавах да предъвквам различни методи на отмъщение, когато влезе Ли Пао.

— Дойдох веднага — произнесе малко задъхано той, след като си разменихме поздрави, — защото се появиха някакви непознати, които взеха да задават тревожни въпроси.

— Проследиха ли те дотук? — попита Сливка.

— Не ми се вярва.

— Добре. — Тя ми се усмихна. — С помощта на техники от *фен шуї* направих тази къща почти невидима за нежелани гости.

— Не заради мен, надявам се.

— Не, разбира се. Бях станала доста популярна заради познанията ми в тази област и взех да ставам център на досадно внимание от страна на различни професионални групи и имитатори. На няколко пъти правиха опити да ме оберат и тъй като пътувам често, нямах никакво желание да ми гостуват, докато отсъствам.

Припомних си фасадата на къщата и привидно безличния ѝ вид. Наистина си беше свършила добре работата. Ли Пао сякаш прочете мислите ми, защото добави:

— Както ти казах, *предпочитам* да те скрия в града. — Той погледна към нахвърляните върху листа бележки. — Планове за действие?

— Надрасках някои идеи, но ще си призная, че съм доста объркан. Толкова много зависи от успешното ми завръщане в бутилката.

— Питам се — промърмори Ли Пао — дали е още на мястото си?

— Аз също.

Той се порови в чантата и извади грижливо увит пакет, в който, оказа се, е скрита кристалната купа.

— Защо не опитаме да погадаем върху местоположението на бутилката? — предложи Ли Пао. — По-добре, отколкото да я търсим

из целия град. Ако враговете ти са научили за бягството, най-вероятно ще сложат постове, които да те чакат край нея.

Сливка прибра писмата от масата, настани се удобно и се зае да следи с професионален интерес действията на Ли Пао, който наливаше вода и олио в купата. Когато свърши, той се вгледа в гладката повърхност.

— Ето я къщата — произнесе не след дълго. — Виждам и стаята, в която е поставена бутилката. Виждам масата... тя е празна. Сега нека говори драконът.

Той млъкна и се заслуша. Когато отново вдигна глава, лицето му бе мрачно.

— Не е там. Младежът я е продал на някакъв колекционер за солидна сума — в брой.

— Проклятие! — изпуснах си нервите и стоварих юмрук върху масата. Новината, макар и очаквана, се оказа крайно неприятна.

— В такъв случай — запита съвсем прагматично Сливка — как ще се доберем до задната врата?

— Без бутилката — обясних, докато стисках в шепи чашата с кафе, за да си стопля дланите, — ще трябва ние, по-точно дядо ти, да синхронизира своя *ци*-резонанс с този на задния вход. Ще му е нужно известно обучение, но веднъж хване ли му цаката, няма да е особено трудно, особено с помощта на кристалната купа.

Ли Пао ме погледна със съмнение. Побързах да изясня нещата.

— Не зная на какво точно са те учили, но истината е, че когато гадаеш, отваряш ума си към *ци*-резонанса на уреда, с който си служиш. Това е причината за съществуването на толкова много и различни прибори за гадаене: идзинови пръчици, кристални топки, карти таро, рунически камъни, съдове с вода...

Старецът кимна.

— Въпросът не е в материала или в уреда, а в желанието и начина. Разбираш ли?

— Може би — рече той. — Но продължавай.

— Веднага щом постигнеш споменатия резонанс и дадеш израз на желанието си, започваш да получаваш информация.

— Но защо някои предмети, като драконовата купа например, са по-подходящи за тази задача?

— Защото техният създател — поклоних се леко — е заложил някои по-особени свойства в структурата им. Би могъл да гадаеш и върху купа за хранене, пълна с дъждовна вода, но енергията *ци* на съда ще бъде разфокусирана и ще ти е необходимо далеч по-голямо усилие и воля, за да постигнеш искания резултат. Всеки малко по-надарен гадател би могъл да се справи с драконовата купа, а майстор като теб не само вижда изображения, но също така драконът му „говори“ — тоест дава допълнителни пояснения.

Сливка кимаше, сякаш разбираше за какво става въпрос. Нищо чудно, имайки предвид характера и особеностите на нейната професия.

— Значи тази твоя врата — намеси се тя — е нагласена да се отваря от някой, който е в резонанс с дължината на вълната на нейната *ци*.

— Точно така — кимнах доволно. — И тъй като смятах, че само аз ще я използвам, естествено, аз съм единственият, който знае тази дължина.

— Не си ли я разкривал на Вис и нейния син? — попита Ли Пао.

— Не. Дори Оли не я знаеше. Пък и да му я бях казал, той беше музикант, а не магьосник. Едва ли щеше да знае как да я използва.

Настъпи продължително мълчание. Ли Пао имаше изморен вид, сигурно заради няколкото часа полет. Нямах търпение да се върна в бутилката, но знаех, че първо трябва да си почине. В противен случай опитът ни със сигурност щеше да завърши с неуспех.

— Най-подходящият момент за установяване на връзка — продължих да разсъждавам на глас — ще бъде много рано сутринта, когато часът на Тигъра преминава в часа на Заека^[1].

— Чудесно — кимна Ли Пао и на лицето му се изписа облекчение. — Дотогава ще поспя.

— За колко да наглася часовника? — попита ме Сливка.

— За пет часа. Или малко преди това.

Тя сбърчи нос, за да покаже какво мисли за ранното ставане, но не каза нищо. Поговорихме още малко, сетне се разотидохме. През тази нощ спях без сънища.

Събудих се по средата на часа на Тигъра, избръснах се, от което се почувствах поободрен, и облякох памучен халат със сини цветя на бял фон, който бях купил предния ден. Когато влязох в кухнята, там

вече ме очакваха Ли Пао и Сливка. Из въздуха се носеше примамливият аромат на зелен чай. Седнах до Ли Пао и започнах да му описвам душевното състояние, което първо би трябвало да постигне. Задачата ми отне повече време, отколкото предполагам, защото макар да бях разширил хоризонтите на неговите магьоснически способности, не го бях запознал със сложната терминология, необходима за обсъждане на подобна тема. Беше като петгодишно момче, на което са дали свободата на възрастен човек, и то не знае какво да прави с нея.

След като постигнах известен резултат, върнах се в стаята и се облякох с дънки, туристически обувки, тънка дънкова риза и — поради липса на меч — си позволих да взема подпрения зад вратата бастун.

Когато се показах в кухнята, Сливка ме огледа и кимна одобрително. Не зная защо, но това пробуди странна топлина в гърдите ми.

Ли Пао беше напълно готов и веднага съсредоточи вниманието си върху контакта с тайния вход към моята бутилка. Наложих се да извикам на помощ всичките си сили и способности и дори да поставя длани на раменете му, за да следя начина, по който боравеше с *ци* — нещо, което преди това за мен бе като детска игра. Но само така можех да следя действията на стареца и да го направлявам в усилията му. Ала въпреки всичко той не успяваше да осъществи нужния синхрон.

Часът на Заека се сля с часа на Дракона^[2], когато най-сетне решихме, че трябва да признаем поражението си. Сбръчканото лице на Ли Пао беше бяло като платно и той отпусна изнурено глава на масата. Сливка побърза да ни поднесе чай и курабийки, аз опитах да му помогна с акупресура върху няколко стимулиращи точки, въздишайки по изгубените си умения, но и доволен, че разполагам поне с тези възможности.

— Съжалявам, Рен — изстена той, след като си допи чая. — Сякаш беше пред очите ми, усещах разстоянието до нея, но така и не можах да я докосна.

Намръщих се.

— Имам известни съмнения, че противникът е потопил бутилката в нещо, притежаващо собствен резерв от *ци*, може би постоянно течаща вода. Срегнах се с подобен феномен веднъж, когато

бутилката ми бе изгубена на дъното на Източнокитайско море. Друга възможност е да са я отнесли в Кон Ши Дзи.

Сливка побутна чашата с чай към мен.

— Изпий това. Изглеждаш почти толкова зле, колкото и дядо.

Отпих от чая. Бях отчаян, че една толкова елементарна операция може да отнеме всичките ми сили.

— Чудех се, Кай Рен — продължи да разсъждава тя, — още откакто дядо ми разказа за тази твоя бутилка, защо си я държал на Земята? Не мислиш ли, че тук е далеч по-уязвима?

— Може и да изглежда така — отвърнах, — но в действителност не е. Земята притежава силен естествен потенциал от *ци*, от който мога да се възползвам по всяко време, за да охранявам бутилката. Освен това, докато е тук, разполагам със собствен вход към тази плоскост. Ако я бях оставил в Кон Ши Дзи, трябваше да използвам някоя от обществените врати или да заобикалям през пътешественическите равнини. И в двата случая можеха лесно да ме проследят.

Тя кимна.

— Значи, освен че разполагат със собствена затворена плоскост, бутилките създават проходи между пространствата?

— Абсолютно вярно.

— И колко такива си направил?

Повдигнах рамене.

— На младини не прекарвах много време над един и същи проект. Последното творение ми отне сто и двайсет години...

На лицето ѝ се изписа изненада.

— Е, работил съм и върху други неща. Всъщност, окончателното оформяне на бутилката отнема само няколко часа. Виж, подготовката на материала, тя е по-продължителна...

— И все пак — колко са?

— Изгубил съм им бройката — признах накрая. — Двеста, може би триста. Макар да ги подсилвам срещу счупване, те са от стъкло и понякога се разбиват.

— С други думи, създал си стотина-двеста потенциални врати между Кон Ши Дзи и Земята — заключи Сливка. — Резултатът същият ли ще бъде, ако някоя от бутилките бъде върната в Първородния свят?

— Трудно е да се каже. Откакто бяхме прогонени от Първородния свят, нито един демон не е успявал да се върне там.

Всички последващи битки с боговете ставаха в Кон Ши Дзи или в някоя от промеждутъчните равнини.

— И все пак — настояваше Сливка, — бутилките могат ли да бъдат използвани за проходи между Кон Ши Дзи и Първородния свят?

— Нямам причина да не вярвам в това — отвърнах, изненадан от хрумването ѝ.

— В такъв случай нищо чудно, че боговете се боят от теб — поклати глава тя. — Представи си само — та твоите бутилки са великолепно средство за нахлуване...

— Те са чупливи — възразих аз. — Никой не би доверил живота си на нещо, което може да бъде строшено със здрав ритник.

— Но ако са добре скрити? — продължи да настоява тя. — Да, господарю Демон. Не само виждам защо боговете се боят от теб, но и причината, поради която Вис не те е убила веднага. Има ли друг демон освен теб, надарен с подобен талант?

Скромността не е сред достойнствата на демоните.

— Не — отвърнах. — Това е фамилно изкуство и аз съм последният от моя род. Още докато бях ученик, моят учител ми разкри, че съм кулминацията на много талантливи поколения.

Ли Пао вдигна глава от масата.

— Не е трудно да се повярва — обяви той. — Сливке, няма нищо лошо да разпитваш за разни неща, но така едва ли ще решим проблемите. Как да проникнем в бутилката на Кай Рен — ето го въпросът.

Потъгнахме в мълчание, всеки, зает с мислите си. Допихме чая и Сливка обяви, че ще ни направи закуска. Станах и предложих помощта си. Когато привършихме с яденето, Сливка се обърна към мен:

— Кай, какви са тези промеждутъчни пространства, за които спомена одева?

— Всяка голяма плоскост — отвърнах — създава около себе си няколко допълнителни, сродни пространства. Обикновено не гледаме на тях като на отделни равнини, тъй като стабилността им е в тясна зависимост с основната плоскост.

— Ако успеем да се преместим в някоя от промеждутъчните равнини на Кон Ши Дзи, няма ли да е по-лесно за дядо да проникне в твоята бутилка?

— Да, стига бутилката да се намира в Кон Ши Дзи.

— Ах!

Тя замълча, но идеята ѝ пробуди верига от разсъждения, която просто не можех да прекъсна. В ранния следобед я потърсих отново. Преглеждаше документи, свързани с работата ѝ.

— Сливке, можеш ли да разбереш колко е сега часът в Ирландия?

— Ирландия?

— Точно така.

Тя побутна писмата настрана.

— Ще ни е нужна карта на часовите пояси. Наистина ли ти трябва?

— Да, моля те.

След като прегледа една карта в нейния компютър, която вероятно държеше, за да се консултира при предстоящи пътувания, Сливка ме информира:

— Часовата разлика е осем часа.

— По-късно?

— Точно така.

— Значи сега там е между осем и девет вечерта?

— Да — тя се усмихна, — или втората част на часа на Кучето.

— Мога ли да използвам телефона за международен разговор?

Мисля, че там има някой, който може да ни помогне.

— На кого смяташ да се обадиш?

— Ще ми трябва номерът на пивницата „О’Кифи“. — Обясних ѝ точното местоположение. След няколко минути тя вече разполагаше с него, дори бе дала поръчката и ми подаде слушалката.

Връзката бе изненадващо добра. Можех да различа даже гласовете на посетителите на заден план.

— Със съдържателя ли говоря? — попитах човека, който се обади.

— Един момент. — После същият глас: — Ей, Джордж! Търсят те!

След няколко секунди се обади самият Джордж.

— Ало?

— Здравей, Джордж. — Заговорих на ирландски, така, както ме бе учил О’Кифи. — Съмнявам се, че ще ме познаеш по гласа, но преди

няколко месеца идвах в твоята пивница. Оставих ти известна сума пари, с която да помогнеш на бедните и нуждаещите се.

— Ти си приятелят на Ангъс! — досети се той.

— Да, така е и сега трябва спешно да поговоря с Ангъс от Хълмовете. Той наминава ли към твоята пивница?

— Имаш късмет, човече, защото и сега е тук. Прескача насам веднъж седмично, за да си побъбри с хората.

— Ще ми го дадеш ли?

— Разбира се. — Той извика: — Ангъс? За теб. Спешно!

Отново шум от гласове, преди да чуя този на Ангъс:

— Да?

— Ангъс, тук е Кай Рен.

— Господарят...

— Не произнасяй името ми, приятелю — прекъснах го аз, — защото здравата съм загазил. Надявам се, че мога да разчитам на помощта ти.

— Какво мога да направя за теб?

— Този разговор не е за телефона. Можеш ли да дойдеш в Сан Франциско?

— Май ще е трудничко. Доста зор ще видя. — Той помисли малко, преди да продължи. — Хубаво. Трябва първо да свърша туй-онуй. Ще почака ли до заранта?

— По вашето време?

— По-скоро по вашето.

— Е, може да устиска още няколко часа. Ела в църквата „Света Мария“, в покрайнините на Китайския квартал. Ще изпратя някой да те посрещне, ако не мога да дойда сам.

— Ще бъда там в осем сутринта, ваше време.

— Благодаря ти, Ангъс. Няма да оставя без отплата добрината ти.

Той се засмя с топъл, леко развеселен от алкохола глас.

— Откак се срещнахме, не ми липсва нито добра почерпка, нито весела компания. Мисля, че имам за какво да ти връщам.

— Благодаря ти. До утре, тогава.

— До утре.

Затворих. Сливка ме гледаше с нескрито любопитство.

— Това галски ли беше?

— Галски — кимнах. — Очаквам един ирландец, мой приятел, да се включи в редиците ни. Ще бъде тук в осем сутринта. Не исках да привличам вниманието към твоята къща и затова му казах да се срещнем в църквата „Света Мария“.

— Кой е този приятел?

— Нарича се Ангъс от Хълмовете. Той е дух, открай време обитава тази равнина. В Ирландия ги наричат *сидхи*.

Сливка кимна и погледна часовника. После се надигна, споходена от нова мисъл.

— Ще взема да ида за бира. Дали ще иска да пие от кутия?

— Виж, това не знам. По-добре да е от бутилка. Ще ти издам една тайна. Имаш ли представа какъв сорт бира е сега на мода в английските кръчми?

Тя поклати глава.

— Не съм ходила често в Англия. Бизнесът ми е свързан предимно с Далечния изток.

— Американска — отвърнах и се захилих.

— О, не!

— Честна дума.

— Магията на износа — произнесе замислено тя. — Добре, ще купя бира и храна, за да посрещнем добрия Ангъс. Ще кажеш ли на дядо? Струва ми се, че понесе тежко тазсутрешния провал.

— Ще му кажа — обещах аз. — И без това искам да го уверя, че няма смисъл да се сърди на себе си. Моите врагове не са глупаци. Аз бях глупакът, задето не се вслушах в мъдрите съвети. С прекомерната си доверчивост само направих задачата им по-лесна. Но сега вече ще се погрижа да си получат заслуженото. По един или друг начин.

Сливка се обърна и тръгна към вратата. Но преди да излезе, подхвърли през рамо:

— Чудя се защо не са потърсили помощта ти? Изглежда си бил склонен да окажеш тази услуга на Вис.

— И аз си задавах същия въпрос — отвърнах. — Но отговорите, до които достигнах, само ме плашеха.

[1] Часът на Тигъра е от 4 до 6 часа, а часът на Заека — от 6 до 8 часа. — Б.ред. ↑

[2] От 8 до 10 часа. — Б.ред. ↑

8.

На следващата сутрин Ангъс ме чакаше според уговорката. Когато се върнахме в къщата на Сливка, свиках военен съвет в кухнята, която неусетно се бе превърнала в нашия команден център. Ангъс бе приел облика на ирландски селянин: светла кожа, обилно посипана с лунички, грамаден гръден кош и щръкнало под него бирено коремче. Огненочервената му коса изглеждаше, сякаш е била подстригана със затъпен нож, дрехите му бяха скромни, но походката беше величествена като на особа от кралска кръв.

Представих един на друг присъстващите, след което заехме места около масата. Докато обяснявах положението на Ангъс, Сливка поднесе зелен чай и бисквити. Когато приключих, той стовари гневно юмрук върху масата, изразявайки по този еднорък начин отношението си към случилото се (тъй като с другата ръка тъпчеше поредната бисквита в устата си).

— Ей туй, значи, наричам разказ, дето да ми легне на сърчицето — с много кръв и шумотевица, хем трагичен, хем не докрай! И тъй, О'Кифи отказал да предаде господаря си и го убили, а?

— Така предполагам — кимнах аз.

— Каж ми тогаз с какво мога да помогна? Няма да оставя един толкоз сърцат сънародник да си иде за тоя що духа!

— Можеш ли да ни прехвърлиш в Кон Ши Дзи? — попита Сливка.

Ангъс поклати глава.

— Тази равнина принадлежи на китайските мъдреци. Не бих могъл да ида там без покана. Дори и да я имам, появата ми ще предизвика далеч по-голямо внимание, отколкото ни е нужно.

— В такъв случай не би ли могъл да ни прехвърлиш в някоя от промеждутъчните равнини? — намеси се Ли Пао. — Някъде, откъдето да опитам отново да достигна бутилката.

— Виж, това е по-възможно — кимна Ангъс, след като помисли малко. — Бутилката на Кай Рен е негово лично царство, тъй че би

могло да ви придружа там, без това да предизвиква нежелани коментари.

— Чудесно — рекох аз. — Ето какво ще сторим тогава. Ангъс и Ли Пао, с вашите комбинирани усилия четиримата ще се прехвърлим в някоя от промеждутъчните равнини. Стига, разбира се, госпожица Сливка да пожелае да ни придружи.

— Не бих пропуснала подобно пътешествие за нищо на света — заяви тя с решително разтърсване на черната си коса.

Веднъж взели решение, не оставаше нищо друго, освен да се заемем с изпълнението му. Ли Пао настоя да вземе драконовата купа със себе си, грижливо увита и прибрана на дъното на малка раница. Освен нея взе само неизменния си бастун.

Сливка се въоръжи с автоматичен пистолет, който държеше в едно чекмедже, но преди това провери с обиграни движения пълнителя и взе още няколко резервни. Забелязала учудения ми поглед, тя се засмя и обясни:

— Живеем в опасни времена за една самотна и често пътуваща жена.

— Така е, разбира се — отвърнах, обнадяден от увереността ѝ. Лишен от всякакви умения, не можех да определя дали притежава част от магьосническите способности на дядо си, но си дадох дума, че ако някога си възвърна силата, ще ѝ помогна да се усъвършенства поне колкото него.

Аз самият взех само бастуна, който бях намерил зад вратата, и кимнах на Ангъс.

— Готов ли си, Велики мъдрецо?

— А ти, господарю Демон?

— Повече от когато и да било.

— В такъв случай, елате всички близо до мен — рече той и в същия момент сякаш започна да се уголемява на ръст като същевременно се изправваше откъм съдържание, докато накрая заприлича на безполовото, безформено същество, което някога бях срещнал да се рее в небесата над Ирландия. — Когато се вдигне Покривалото, всички трябва да се прокраднете с мен. Бих искал да го спусна колкото се може по-бързо, преди враговете да са ни забелязали.

— Кай Рен — произнесе почти шепнешком Сливка, — ти помагай на дядо, а ние с Ангъс ще ви пазим гърбовете.

Кимнах, макар да ми се стори странно, че ме слагат в групата на пазените, вместо аз да съм пазачът. Но вече бях привикнал с практичния ум на момичето и затова положих ръка върху рамото на стареца.

— Готов ли си, магьоснико?

Той вдигна светлите си очи към мен.

— Готов съм, господарю Демон.

Ангъс от Хълмовете вдигна Покривалото и ние прекрачихме. След уютната топлина и вкусните миризми на кухнята, промеждутъчната равнина ни се стори мрачно и негостоприемно място. На цвят бе сиво-синя, с примеси от сребристо. По форма наподобяваше нещо, което обитава страната на бурите. Под нас, някъде много отдалече се чуваше шум на течаща вода и аз знаех, че идва от реката, която наричат Забрава.

— Скрих ви, доколкото можах — прошепна Ангъс, — но все пак побързайте.

Ли Пао погледна надолу. Не изглеждаше особено притеснен от начина, по който долните му крайници се губеха в бездната под нас. За всеки случай го хванах за лакътя.

— Хайде да си повторим резониращите призиви — предложих му аз, допрял устни в ухото му. — Не разполагам с *ци*, за да подкрепя усилията ти, но поне мога да ти помогна да се съсредоточиш по-добре.

По-скоро усетих, отколкото видях усмивката му.

— Както и треперещите ми колена — добави той. — Е, добре, рецитирай с мен, Кай Рен, но не повишавай глас.

Стъпка по стъпка поведох Ли Пао към душевното състояние, необходимо, за да съумее да отвори тайния вход. За пореден път осъзнах колко съм безпомощен. Обикновено се справях с тази задача със същата лекота, с която чиновникът в банката отваря сейфа с добре познатата му комбинация. Но сега бяхме като двама крадци, които се ослушват в тъмнината, опитвайки се да определят местоположението на противника.

Но въпреки всичко, макар и бавно, ние се приближавахме към целта. Сякаш посягахме едновременно към ключалката на касата, стиснали здраво единствения ключ за нея.

И бравата изщрака — тъкмо когато Ангъс бе започнал да губи търпение, а Сливка се оглеждаше неспокойно, в очакване всеки

момент да се появи невидимият враг.

Сивосинята мъгла се разпръсна. Избутах Ли Пао през отвора и се хвърлих след него, защото знаех, че Ангъс и Сливка ще побързат да влязат след нас.

Бях мечтал за това завръщане у дома, за мига, когато ще повикам слугите си и ще им наредя да донесат най-отбрани ястия за моите гости, но това, което видяха очите ми, ме накара да замръзна от ужас.

Тайната врата се отваряше към една скрита горичка в подножието на планината, но сега над нея се извиваше небосводът, а планината бе превърната в безформена купчина от скални късове. Наоколо се издигаха камари от телата на моите великани, които бавно се превръщаха в калта, от която ги бях създал. Извървах няколко неуверени крачки напред, страхувайки се от онова, което ще видя, и същевременно неспособен да свърна назад.

Дворецът бе срутен и опожарен. В опушените стени, които стърчаха нагоре, зееха неравни отвори от бомбардировките, на които е бил подложен.

Продължих нататък, следван от смълчаната процесия. Нямаше и следа от красотата, която бях създавал в продължение на хилядолетия. Останала бе съвсем малко *ци*, но и тя бързо се топеше.

Стигнах дърветата, под които се търкаляха телата на феите и на други същества — вече не бях в състояние да ги разпозная, тъй като бързо губеха формата си. Не бях изненадан, само ме прониза мъка, когато пресякохме една полянка и съгледах поваленото тяло на мъртвия Лун Шан в коритото на пресъхнал ручей.

Дори въздухът беше застоял и когато погледнах нагоре забелязах през разпадащата се атмосфера част от стената на бутилката.

— Предполагах — произнесох бавно и гласът ми прозвуча с твърдост, каквато не очаквах от себе си, — че някой може да е проникнал в това място. Мислех дори, че ще срещна тук врагове, останали да се позабавляват. Но и в най-страшните си кошмари не съм очаквал да се случи *това*.

Нечия ръка легна на рамото ми и го стисна леко, в опит за няма подкрепа.

— Съжалявам, Рен — произнесе Ли Пао.

— Защо? — попита Сливка. — Защо са разрушили всичко?

Ангъс ни накара да замълчим с властен жест. За първи път си дадох сметка колко уязвими сме тук, на открито. Огледах се, избрах близката стена и се скрих в сянката ѝ. Останалите ме последваха.

— Какво има, Велики мъдрецо?

— Движение в двореца под нас, нещо сребристо в мрака — отвърна той. — Злосторниците сигурно са оставили постове.

Сребристо в мрака. Тези думи пробудиха странна асоциация в обезпокоения ми ум.

— Не можем да останем тук — прошепнах. — Аз ще ида напред и ще разузная обстановката. Ангъс, бъди готов да върнеш другите у дома при първия сигнал за опасност.

Махнах с ръка, за да потуша всякакви опити за възражение.

— Разполагах с много слуги, с най-различни създания. Може би някои от тях са оцелели и сега се спотайват сред руините. Ако не ни познаят, със сигурност ще ни нападнат. Но пък ако са враговете... толкова по-добре.

Продължих напред, изпълнен със сили и решимост да срещна противника открито, дори да изгубя и последното, което ми оставаше — моя живот. Защото, макар лишен от предишната си сила, вътре в себе си все още бях господарят Демон и дори Вис би трепнала при вида ми.

Но нито Вис, нито Тувон се появиха насреща ми, докато се спусках по стъпалата към миниатюрната градина, в която някога цъфтяха рози. Не ме очакваха там По Шиан и неговите помощници. Това, което се изправи срещу мен, облечено в причудлива ризница, наподобяваше стройните и доста ефирни форми на Разпилени лунни лъчи.

— Господарю Демон! — извика тя и в гласа ѝ се долавяше нескрита радост. — Ти се върна, точно както се надявахме с татко!

— Не съм господарят Демон — произнесох с такава горчивина, че дори аз едва познах гласа си. — Трудно бих казал, че съм и Кай Рен. А като се оглеждам наоколо, готов съм да повярвам, че съм най-обикновен човек на име Харви Уон.

— Ти си Кай Рен — каза тя, — Богоубиеца и господарят Демон. А кои са другите, дето се спотайват зад теб на хълма?

— Това са тези, които ми помогнаха да се върна у дома.

— Повикай ги тук. Зная сигурно място, където можем да се скрием от враговете, разрушили това място. Там ще поговорим на спокойствие.

— Добре — кимнах, без да се колебая. Не ми оставаше нищо друго, освен да ѝ се доверя.

— Но, моля те, побързай. Изложен си на голяма опасност без броня като моята.

Склоних да побързам, но най-вече заради хората, които ми бяха помогнали. Докато тичах нагоре по хълма, хрумна ми да ги върна обратно на Земята, но после реших, че няма да се съгласят и ще изгубя ценно време да ги убеждавам.

— Последвайте ме — махнах им с ръка, когато се приближих. — Открих един наш съюзник.

Тръгнахме надолу, а Сливка се изравни с мен и ме попита:

— Имаш ли доверие на този твой „съюзник“?

— Познавам само трима, на които имам пълно доверие — отвърнах, — но тази демоница и баща ѝ се опитваха да ме предупредят за намеренията на Вис. Ако и те са срещу мен, значи нямам повече приятели сред демоните.

— Чакай малко — намеси се Ли Пао. — Не беше ли Твореца на Сияйните кули, който те предупреди за Вис?

Изчервих се, осъзнал колко лекомислено бях подминал предупрежденията на Твореца.

— Да, той беше наистина, но едва ли ще мога да се свържа с него, преди да си възвърна поне част от силата. За мен...

В този момент стигнахме мястото, където ни очакваше Разпилени лунни лъчи и това ме отърва от необходимостта да продължавам с обясненията. Без да губи време за запознанство, тя ни поведе към една срутена постройка, вътре в която имаше надуваема, куполообразна палатка от странна материя.

— Тук сме в безопасност — увери ни, когато забележа тревогата, изписана по лицата на останалите. — Вдигнахме я двамата с баща ми. Внимавайте къде стъпвате, като влизате. Подът е под нивото на земята.

Тя отмести встрани шестоъгълната врата и ни направи път да влезем един по един вътре. Озовахме се в кръгло помещение с диаметър пет метра. Край една от стените бе поставена прилежно оправена койка, което означаваше, че Разпилени лунни лъчи е

прекарала тук известно време. Тя ни заобиколи, смъкна шлема и ризницата си и ги окачи до вратата.

Едва сега Ли Пао и Сливка забелязаха странното ѝ, феерично тяло. Побързах да ги представя, преди да бъдат завладени напълно от страх и недоверие.

— Разпилени лунни лъчи, това са моите приятели. Ли Пао, човешки магьосник, неговата внучка Сливка, специалист по *фен шуй*, както и Ангъс от Хълмовете, ирландски *сидхи*.

— Добре дошли в моя временен дом — отвърна Разпилени лунни лъчи. — Имам няколко сгъваеми стола, но боя се, че няма да стигнат за всички.

— Дайте на дядо — помоли Сливка и се настани направо на пода. — На мен и тук ми е удобно.

Разпилени лунни лъчи поднесе стол на Ли Пао и се обърна към мен.

— Господарю Демон?

Приех. Третият стол бе поставен между нас вместо маса. Разпилени лунни лъчи също седна на пода, но нещо в позата ѝ намекваше за липса на крайници под дългото наметало.

— Сигурна съм, че си задавате въпроса какво търся тук — заговори тя.

Все още не бях преодолял напълно шока от видяното в бутилката, тъй че присъствието ѝ не беше сред въпросите от първостепенна важност.

— Много въпроси си задавах — отвърнах уклончиво. — Какво всъщност е станало?

— Първо бих искала да узная какво се е случило с вас, господарю?

— Постъпих като глупак — признах, без да му мисля. — Разговарях твърде искрено с онези, на които се бях доверил, без да го заслужават. Те ме лишиха от силата ми и ме запратаха на Земята — без съмнение, с цел да ме използват, когато отново им стана необходим. Сега съм само такъв, какъвто ме виждаш — обикновен, беззащитен човек.

В този момент се стопиха и най-малките ми съмнения в лоялността на Разпилени лунни лъчи. Сянка на ужас и съжаление се спусна върху красивото ѝ лице. Чашата се изплъзна от парализираните

й пръсти и тя направи нескоропосан опит да изтрие мокрите петна от наметалото си.

— Господарю Демон!

— Това е всичко — прекъснах я аз. — А сега, дете, разкажи ни за случилото се тук.

Тя се втрени в мен, неспособна да повярва, че мога да запазя спокойствие след всичко, което бях преживял. После изтри сълзите си с ръка и подхвана своя разказ:

— Малко след като Вис те е пратила на Земята, тя разпали своята жадувана война.

— Война? — подскочих аз. — Срещу боговете?

— Срещу боговете и срещу демоните. Съобщи ни условията си едва след като утигнаха първите сражения и започнаха преговорите. Вис настоява да бъде призната за абсолютен владетел на Кон Ши Дзи, с неограничена власт над всички негови ресурси — както материални, така и мистични, за да може, разполагайки с тях, да организира нов щурм на Първородния свят.

— Но защо мисли, че този път ще спечели? Вече пет хиляди години демоните правят напразни опити да си върнат Първородния свят.

— Заради няколко причини — обясни Разпилени лунни лъчи, като ги изброяваше на пръсти. — Първо: възнамерява да използва цялата натрупана енергия в Кон Ши Дзи за тази атака.

— Но това означава, че ще останем и без капчица *ци*, ако бъдем принудени да отстъпим!

— Така е. Тя обаче смята, че мисълта за наличния резерв е причината, поради която демоните са губели предишните войни. Втората причина за нападението е, че този път е открила съюзници сред боговете.

— Съюзници? — повторих аз, мислейки за По Шиан. — Да, аз също имам подобни сведения.

— Тези божествени съюзници — продължи Разпилени лунни лъчи — са разработили ново оръжие, огън със зеленикав цвят, който изсмуква запасите от *ци* и ги прехвърля в онзи, който го използва.

Припомних си как Огнена треска — или Рабла-ю — сякаш бе ставал все по-силен по време на нашия двубой. Да, с подобно оръжие може да се воюва срещу демоните.

— Знаеш ли колцина от боговете са се съюзили с Вис? — попита Ли Пао.

— Не зная, но се говори, че са поне десетина. Повечето от тях са млади авантюристи, но има и няколко столетници. Нито един изглежда не е участвал в някоя голяма война и сега жадуват да спечелят лесна слава.

— А нима демоните — прекъсна я Ангъс — са лишени от подобни амбиции?

Разпилени лунни лъчи го погледна усмихнато.

— Мисля, че нямаме такива проблеми с младото поколение. Но все пак, ако ме оставите да завърша, ще се върна по-късно на този въпрос.

Ангъс ѝ отвърна с широка усмивка.

— Продължавайте, госпожице. Вис сте сладкодумна като бард. Ще се постарая да си държа езика зад зъбите.

— Вис е разработила нова тактика на действие, която включва и вашето участие, господарю Демон.

— Какво, моето? Тя ми причини толкова болки и унижения! Странен начин да се съюзиш с някого. Бих могъл да направя много повече за нея, ако ме беше помолила.

— Едва ли. Вис се е постарала внимателно и незабелязано да проучи мнението ви и е знаела със сигурност, че не бихте склонили да участвате в разрушаването на Кон Ши Дзи.

— Така е, не бих се съгласил.

— От друга страна, тази стъпка е ключова за постигане на нейните цели. Затова тя се е погрижила да получи от вас някои неща, които са ѝ необходими, без да ви разкрива намеренията си.

— И кои са тези неща?

— Кучетата *фу* и вашите вълшебни бутилки. Не зная причината, но баща ми успя да разбере, че кучетата са при един от нейните съюзници, а освен това установихме, че тя е сложила ръка върху цялата ваша колекция от стъкларски изделия.

Думите ѝ потвърдиха подозренията ми.

— Продължавай — подканих я пресипнало.

— Има и друга, още по-важна причина. Вис вярва, че ако не успеем да си върнем Първородния свят през следващите няколко хиляди години, демоничният народ ще бъде обречен.

Подобно изявление би трябвало да е придружено от гръмотевици или поне погребален химн, но в помещението цареше тишина.

— Бихте ли обяснили защо, Разпилени лунни лъчи — попита с любезен глас Сливка, след като се убеди, че никой друг не възнамерява да заговори. — Има и още нещо, което ми се ще да попитам. Каква по-точно е разликата между бога и демона? В повечето митове, които съм чела, боговете управляват света, а демоните стоят под тях в йерархията. За вас може да е съвсем естествено, но на мен ми се струва странно.

— Така е, действително — кимна Разпилени лунни лъчи — и то от много отдавна. Ще ви предам съвсем накратко официалната версия. Преди първото Изгнание, Първородният свят е бил обитаван от две разумни раси. Едната проявявала естествено вродена наклонност към организирано развитие на природните ресурси и културата. Втората била по-хаотична, свободомислеща и изобретателна. Първите са боговете, а вторите — демоните.

— Като мравки и скакалци — кимна Сливка. — И едните, и другите са насекоми, но първите събират, а вторите — разпиляват.

— Сигурно така щяха да го кажат боговете — отвърна с усмивка Разпилени лунни лъчи. — За мен обаче боговете са по-скоро като бобрите, които строят сложни съоръжения за някакви свои цели, без да се интересуват от последствията — като наводняване на целия район например. А демоните приличат на катерици, също като тях трупат храна и си правят гнезда, но живеят в общество без особено стриктни закони.

— Стига да има дървета — поклати глава Сливка, — или по-точно — *ци*.

— Както и да е — махна с ръка Разпилени лунни лъчи. Важното е, че накрая боговете прогонили демоните в изгнание. Според Вис обаче и едните, и другите са зависими от някакъв все още неопределен елемент, съществуващ в Първородния свят. Тя е уверена, че последните няколко поколения демони показват силни белези на дегенерация, заради недостига на присъщата за Първородния свят живителна сила.

— И на какво се опира тази нейна теория за дегенерацията? — попитах малко ядосано. — В края на краищата аз съм роден в Кон Ши Дзи.

Разпилени лунни лъчи посочи ефирното си тяло.

— Много от по-младите демони се раждат с тела, които са материални само частично. Ако приема напълно материална форма, за да посетя Земята например, тялото ми ще се смали.

— Какво значение има размерът? — попитах аз. — Мога да се променям както ми хрумне!

— Защото не сте от изродените — отвърна натъжено тя. — Аз не умея да моделирам тялото си, нито да поддържам продължително време друга обвивка, освен тази. Има и други като мен — братовчедът Тувон например.

Сливка се покашля, за да привлече вниманието.

— Не мислите ли, че причината е в нещо твърде прозаично, като например ограничаването на наличния генетичен фонд? Кай Рен спомена, че цялото му семейство загинало по време на войните. Разбрах, че твоето семейство също дало свидни жертви.

— Гените на демоните — възрази Разпилени лунни лъчи, — не са като тези на хората. При нас кръвосмешението се смята за благотворно. — Бях готов да се закълна, че се е изчервила, макар на пръв поглед цветът на лицето ѝ да оставаше непроменен. — Ето защо Вис Ужасния език иска да се омъжи за Тувон, който е мой братовчед.

— Но ти не си съгласна, така ли? — попита Сливка.

— За нищо на света!

— Вис разполага ли с друго доказателство за теорията си, освен няколкото безтелесни демони? — попита Ли Пао.

— Да, споменава и недораслите демони. Истина е, че те могат да се кръстосват помежду си, но децата им показват белези на умствена изостаналост. Освен това не притежават почти никакви магьоснически способности, ако не броим най-баналните.

Спомних си за Ба Уа и за неговия приятел Уон Пан. Така ли щяха да изглеждат и моите деца? Склонен бях да разбера тревогата на Вис, макар да не одобрявах начина ѝ на действие.

Сливка не бе свършила с кръстосания си разпит.

— Но как така ти знаеш всичко това, а Кай Рен — не?

— Защото Вис — отвърна хладно Разпилени лунни лъчи, попарвайки подозренията на Сливка, — искаше да ме омъжи за сина си. А когато баща ми отказа — той намира Тувон за отвратителен — а аз също изразих нежеланието си, тя сподели с нас теориите си и

намекна, че знаела как да се справи с проблема. Може би вярваше, че ще се омъжа за Тувон, за да не бъдат увредени децата ми.

— Но ти не мислиш така — вметна Ли Пао.

— Разбира се, че не! Нямам никакво намерение да се превръщам в кобила за разплод на леля ми и нейния син. Предпочитам децата ми да са прозрачни дегенерати или недорасли демони, вместо да бъдат използвана по този начин.

Не можех да не се възхитя на страстта, с която бяха произнесени тези думи, но Разпилени лунни лъчи едва набираще скорост.

— Най ми е жал за недораслите демони. Вярно, че са нескопосни, глупави, груби и самонадеяни, но сигурно и аз щях да съм такава, ако ме бяха изхвърлили на бунището на обществото. Баща ми се отнася по-добре със своите джуджета — а те са само слуги — отколкото демоничното общество с тези нещастници, макар и роднини!

Тя млъкна внезапно и в помещението се възцари напрегната тишина. Накрая Сливка вероятно си спомни, че тя води разговора.

— Значи дойде да търсиш Кай Рен. Но какво се е случило тук? Защо всичко е разрушено? Щом Вис е искала да вземе само бутилките, какъв смисъл е имало да срути двореца?

Разпилени лунни лъчи ме погледна, сякаш очакваше аз да отговоря. Когато само повдигнах рамене, тя произнесе:

— Не съм присъствала на станалото, затова мога само да гадая, също като вас. Чух обаче част от разговорите на съюзниците на Вис. — Тя млъква, очевидно за да подреди мислите си. — Доколкото стана ясно, господарят Демон вероятно е разпоредил на обитателите на бутилката да я защитават срещу всички нашественици. Така и сторили, а когато резервите им от *ци* започнали да се изчерпват, те се обърнали към ресурсите на бутилката.

Кимнах, припомняйки си заповедите, които бях оставил на прислугата. Не бях предполагал, че събитията могат да стигнат толкова надалече, но когато си спомних за разрушенията отвън, душата ми се изпълни със странна радост. Радост, която се разсипа на пепел при следващите думи на Разпилени лунни лъчи.

— За нещастие, самата Вис е разполагала с разрешение да влиза в бутилката по всяко време. Ето защо, както разбрах от разказите, единствено драконът Лун Шан, същество, способно да надушва

предателството и да взима самостоятелни решения, дръзнал да я нападне. Вис го убилa собственооръчно, а Тувон се справил с Небесните тигри. Когато битката утихнала, тръгнали си всички, освен Вис. Тя отишла в галерията и събрала стъклените изделия. Там също срещнала съпротива...

— С която набързо се справила — довърши с въздишка Ли Пао.

Разпилени лунни лъчи склони глава и лицето ѝ се скри в сянката на сребристите и коси.

— Боя се, че е така. Дори и в този момент оцелелите обитатели на бутилката се опитват да наваксат изгубената *ци*, за да могат да се върнат отново към задълженията си, но както вече казах, запасите са на изчерпване.

— И така унищожават това, което им е поверено да пазят — заключи Сливка, която очевидно схващаше бързо. — Каква ирония!

— Ето защо — намеси се Ангъс — побърза да ни отведеш в укритието.

— Да. Този купол си прилича по едно с бутилките на Кай Рен — напълно изолиран е от околната среда. Разполагам с известен запас *шенове*, с които да го поддържам.

— Баща ти ли го направи? — попитах аз.

— Не, аз. Той не е единственият майстор в нашето семейство.

— Чудесна изработка — заявих, вместо да се извинявам за грешката. Знаех, че похвалата ще свърши по-добра работа. — Благодаря ти, че реши да го използваш, за да ни помогнеш.

Тя вдигна лице към мен и мракът, който го скриваше, сякаш започна да се разсейва.

— Нямахте да ме има на този свят, ако ти, господарю Демон, не беше убил Чахолдрудан. Ето защо всичко, което ми принадлежи, е и твое.

— Надценяваш постъпката ми — отвърнах припряно, за да прикрия неудобството си. — Но наистина съм ти благодарен, каквато и да е била причината. А сега, време е да помислим какво да предприемем по-нататък.

— Господарю Демон — попита Сливка, — твоите слуги няма да те нападнат, нали?

— Виждам, че мислим по един и същи начин. Не, няма. Ето защо аз ще изляза навън, сред руините на двореца, за да потърся нещо, което

да ни е от полза. Освен това ще се опитам да отменя заповедта за защита на двореца на всяка цена.

— Ще се опиташ? — повтори учудено Ли Пао.

— Слугите не са като останалите обитатели на бутилката — обясних аз. — Тъй като по характер са най-близко до нейната материална същина, те не притежават индивидуалност. Ако действително са пострадали толкова, колкото казва Разпилени лунни лъчи, разумният контакт с тях ще бъде невъзможен. Ето защо най-добре ще бъде да останете тук, докато се убедя лично как стоят нещата.

Разпилени лунни лъчи ме погледна свенливо.

— Аз имам ризница. Тя защитава по същия начин, по който и куполът, макар да не е толкова удобна за продължителна употреба. Бих могла да те придружавам и пазя, ако възникне подобна необходимост.

— Моите сърдечни благодарности, млада госпожице, но мисля, че ще трябва да ви откажа. Ако ме нападнат, не бих желал враговете ми да узнаят за твоето съучастие. По-добре да го запазим в тайна колкото се може по-дълго.

— Но нали твърдеше — възрази тя с поомекнал глас, — че сега си най-обикновен човек?

— Така е.

Изправих се и приближих окачената до вратата ризница. Имаше дълги презрамки, вероятно, за да се нагласяват според приетата форма.

— Може ли друг да носи тази броня?

Тя кимна с видима неохота.

— Ако не е прекомерно голям.

— В такъв случай Ли Пао ще дойде с мен — заявих аз. — Той притежава голям талант за естествени магии, а и обитателите на бутилката вече го познават добре. Ще бъде в безопасност, дори и ризницата да се окаже неефективна. Вие тримата ще останете тук, за да обсъдите бъдещите ни действия. Сливка владее дарбата да вижда затруднения, които аз обикновено пропускам.

Двете момичета се спогледаха. Изглежда всяка от тях се чудеше дали ще се спогоди с другата. Ангъс също го забеляза, защото се разсмя добросърдечно.

— Да бъде както казваш, господарю Демон. Аз ще изчакам тук и ще се наслаждавам на словесния двубой между тези две хубавици.

Той отново се изкиска. Лицето на Сливка пламна. Трудно ми беше да определя, дали се бе случило същото и с лицето на Разпилени лунни лъчи.

С помощта на Разпилени лунни лъчи Ли Пао си нагласи ризницата, след което двамата излязохме сред разрушенията.

— Младата госпожица — заговори Ли Пао — ми обясни, че ако ми потрябва допълнителна енергия, мога да черпя от резервите на тази броня.

— Дано само не се наложи — въздъгнах аз. — И дано двете не си прегризат гърлата, докато ни няма.

Ли Пао се засмя.

— Ангъс няма да им позволи, ако започнат да прекаляват.

— Никога няма да се науча да разбирам жените — въздъгнах аз, но мислех за Вис.

— Тайната, както узнах през дългия си живот, не е никаква тайна. Те се различават толкова помежду си, колкото и мъжете. Безсмислено и глупаво е да се опитваме да ги класифицираме.

Помогнах му да се покатери по купчина от мраморни отломки, останки от красива извита стълба с парапет. И тук разрушенията бяха предизвикани предимно от бомбардировки — вероятно от армията на Вис. Но от друга страна скалистият терен под краката ни беше омекнал и хлътнал на места, което говореше, че слугите се бяха опитвали да изтеглят *ци* за себе си.

Колкото по-навътре в двореца навлизахме, толкова по-малко следи от разрушения се наблюдаваха, но стените бяха огънати и извити подобно на размекнатата сладоледена торта.

— Ако не бъдат взети мерки — въздъгнах аз, — скоро тук ще има само камъни и пясък. Чудя се...

— Да?

— Дали твоята внучка е истински познавач на *фен шуй* или е само специалист по вътрешна декорация с ориенталски привкус?

— Нали видя как беше скрила къщата си? Тя е истински майстор и дори малко разбира от магьосничество.

— Немалка част от Кон Ши Дзи беше моделирана с помощта на техники и методи, наподобяващи използваните във *фен шуй*. Мисля си, че няма да е зле, ако се консултирам с нея.

Когато стигнахме галерията, оказа се, че е пострадала сериозно, също както външната стена на двореца. Черни одимени следи по стените и пода свидетелстваха за отчаяните усилия, с които моите верни слуги бяха защитавали това място. Ала опразнените рафтове сочеха безполезността, в крайна сметка, на тяхната самоотверженост.

Когато се изправихме в центъра на залата върху димящите останки на някога красивия персийски килим, долових нечие мислено докосване.

— *Господарю Демон?*

Думите бяха придружени от розово сияние в ума ми.

— Да?

— *Какво ще поискаш от нас?*

В този въпрос се долавяше скрита радост, усещане за възврънат смисъл.

— Познавате ли човека до мен?

— *Ли Пао, магьосникът. Господарю Кай, ти си се променил!*

— Забравете го за известно време. Достатъчно е да познавате мен и Ли Пао. Припомням ви заповедта ми да не му причинявате зло.

— *Не сме я забравили.*

— Много добре. А сега, искам да знаете, че отменям заповедта за защита на двореца.

— *Господарю?* — После малко обидено: — *Както желае великият господар.*

— Не се тревожете. Не смятам да се отказвам от борбата. Не бих искал обаче да се самоунищожите в този процес.

— *Господарю, демоницата Вис Ужасния език предвождаше враговете, които разрушиха двореца.*

— Вече го зная. Следващото ми разпореждане е да престанете да гледате на нея и на сина ѝ като на почетни гости. Ще ги допускате само ако ги вода аз.

Ли Пао, който явно следеше разговора, или поне моята част от него, се наведе със загрижено лице.

— Кай Рен, забрави ли? Сега сме петима, заедно с теб.

— Да — кимнах усмихнато и натъжено. — Но научих и друго нещо — че не бива да се доверявам толкова бързо никому. Разпилени лунни лъчи се държи като съюзник, но засега разполагаме само с

думата ѝ, че е на наша страна. Затова ще дам разрешение единствено на теб и Сливка.

— Поласкан съм. Ами Ангъс?

— Ирландските *сидхи* следват тяхна политика. Не мога да му се доверя напълно, макар да не ми е давал повод да го подозирам в нечестна игра. Ако оцелеем от това безумие, с радост ще му предоставя ключовете от моето царство. Но дотогава...

— *Много мъдро, господарю Демон.*

Ли Пао също се съгласи.

— Прав си, в момент като този трябва да сме максимално предпазливи. Ще кажа на Сливка за решението ти.

— А сега — обърнах се отново към слугите, — искам да станете видими и да ни преведете по най-безопасния път през двореца. Трябва да зная какво е станало.

— *Да, господарю Демон.*

Слугата, който изникна пред нас, приличаше на изтъняла и полупрозрачна птица феникс, но съвършена във всяка подробност. Одобрих оптимистичния символизъм на неговия избор и дадох знак на Ли Пао да ни последва.

Всеки коридор, всяка стая, в която влизахме, носеше белезите на нашествието и разрухата. Това, което Вис и воините ѝ не бяха унищожили, бе довършено от слугите, с тяхната нараснала жажда за *ци*. И все пак, сред отломките намирах и неща, които можеха да ми бъдат полезни. В ковчеже от сандалово дърво се натъкнах на малка плюшена кесия, натъпкана с шлифовани диаманти. В напукана, но запазена ниша, се спотайваше малка колекция от нефритени фигурки. Изрисувана с тигри ваза от династията Мин^[1] бе оцеляла като по чудо под натрошеното бюро.

Две неща ми вдъхваха особена надежда. Точно зад вратата, която Оли използваше, когато трябваше да излезе, стоеше голяма дървена бъчва с дръжки от потъмняло желязо, пълна догоре с банкноти и монети — повечето американски. Пожарът я беше подминал, без да остави и следа.

Ли Пао не знаеше какво да отвърне, когато бръкнах вътре и му подадох шепа смачкани банкноти.

— Ето, вземи, малка компенсация за неудобствата, което вв причиних.

— А аз с какво да благодаря за възстановеното ми здраве? — възрази той. — Освен това, вече ни даде достатъчно пари веднага след като те спасихме.

— В такъв случай — не се предавах аз, — приеми го като компенсация за неприятностите, които тепърва ще ви причиня.

Той продължи да мърмори, но аз престанах да му обръщам внимание. Изпратих един слуга да събере парите и да ги приготви за момента, когато отново се върна на Земята.

Второто ценно откритие стана в моята стъкларска работилница. Това крило на двореца се оказа в далеч по-добро състояние, отколкото се бях надявал, може би защото ателиетата бяха отделени от останалата част — нищо повече от стандартни противопожарни мерки при работа с нагорещено стъкло или глина.

Следвайки феникса, двамата с Ли Пао престъпихме прага. Спрях, завладян от меланхолия — чувство, което познах по описанието му — и което ме напусна веднага щом съзрях онова, което все още се въргаляше на тезгяха.

Тя беше оранжева. И зелена. Една от най-добрите, които някога съм правил. Изработването ѝ ми бе коствало приблизително сто и двайсет години почти непрестанни усилия. Бутилката, която бях завършил в нощта, когато загина Оли — недокосната и все така съвършена. Не можех да повярвам на невероятния си късмет. Ако Вис би склонила да ми остави само едно от моите творения, щях да я моля да е точно това. С нейна помощ и с драконовата купа на Ли Пао все още можехме да спечелим нашата необявена война.

— Кай Рен — прошепна Ли Пао. — Това да не е каквото си мисля, че е?

— Да. — Вдигнах бутилката и я завъртях към светлината, наслаждавайки се на разноцветните ѝ отблясъци. — Не бях я докосвал след смъртта на Оли, сякаш вината се криеше в нея.

— Много е красива — промърмори Ли Пао, пропускайки деликатно да ми посочи, че това, което бях изпитвал, на човешки език се нарича тъга. Знаеше, че демоните не обичат да се чувстват безпомощни като хора. — Вълшебна ли е?

— *И ние не сме я докосвали* — произнесе в мислите ми слугата. — *Враговете ви искаха да вземат всички ваши бутилки, но тази пропуснаха.*

— Има ли и други?

— *Не, господарю. Няма.*

Поклатих разочаровано глава, а пръстите ми погалиха гладката стъклена повърхност. Вътре нямаше царство, нито дори някоя миниатюрна държава, затова пък се спотайваше грамадна сила. Увих я внимателно в коприна и памук и я поставих в едно обковано ковчеже.

— Най-добре да се връщаме при останалите — рекох. — Сигурно вече се безпокоят за нас. Последвайте ме, за да ви покажа моите спътници. Не бива да им причинявате нищо лошо, докато сме тук.

— *Нима скоро ще си тръгнете, господарю?* — попита учудено гласът.

— Да, за съжаление — отвърнах с горчивина. — Но ще се върна отново, за да възстановя това място. Тези, които го разрушиха, ще платят за злодеянията си. Обещавам ви, че накрая всеки ще си получи заслуженото.

— *Разбираме, господарю Демон.* — Ако притежавах въображение, щях да се закълна, че в гласа на слугите се долавяха стаени сълзи.

Остана една последна задача, преди да напусна бутилката.

— Ще обсъждаме тактиката и стратегията, когато сме на безопасно място — заявих аз и прогоних с ръка всички предложения, с които се опитаха да ме засипят, когато се върнах в купола. — Ако Вис реши да счупи тази бутилка, няма никакъв начин да ѝ попреча. Но ако си тръгнем незабавно, разполагам с нещо, което ще подобри значително положението ни в най-близко бъдеще.

Обясних им накратко как слугите са се опитали да защитават бутилката и по този начин са ускорили процеса на нейното разпадане.

— Просто не са имали друга възможност — рекох накрая. — За всеки случай, наредих им да преустановят извличането на *ци* от структурата на бутилката, но да я теглят с пълна сила от всеки, който дръзне да проникне отново без мое разрешение. Ала и това е само капка в морето. — Обърнах се към Сливка. — Искам да те наема като специалист.

— *По фен шуй?*

— Да. Ще ти платя, разбира се. Нападателят не са проявили интерес към парите ми, само към ценните вещи.

— Не желая да вземам пари от теб! — прекъсна ме ядосано Сливка.

— Но аз само искам да си вършиш работата.

— Ти спаси живота на дядо. Не зная още колко щеше да изкара, когато беше парализиран. Ти не само му върна тялото, но му даде и воля за живот.

— Но...

— Достатъчно!

Млъкнах, гонен от мисълта, че никога няма да мога да разбера хората. Ако изучаваш обществото им отвън, неминуемо ще стигнеш до извода, че единственото, което ги движи и направлява, са парите. Сетне неочаквано започват да проявяват странни признаци на идеализъм. Вероятно е така, защото са твърде емоционални създания.

Върнах се към темата, която обсъждахме.

— Можем ли да направим нещо с ресурсите, с които разполагаме, за да ускорим натрупването на позитивна *ци*?

— Ще трябва да поогледам наоколо — отвърна тя. — Навън безопасно ли е?

— Да, що се отнася до моите слуги, но не мога да поема ангажимент за другите.

Тя отмести вратата, отдалечи се на няколко крачки от купола и спря, втренчила замислен поглед във върховете на планините.

— На какво разстояние е най-близкият воден басейн?

— На километър и нещо от тук е брегът на един малък океан.

— Със солена вода?

— Да. По-скоро горчива.

— Има ли реки?

— Две големи.

— С прави корита?

— С леки извивки, но това е отпреди бомбардировката. Не зная какво е състоянието им сега.

— Тялото на Лун Шан е преградило едната — обади се Разпилени лунни лъчи.

— Лоша работа — Сливка сбърчи вежди. — Трябва да освободим реките, за да продължават да текат. В противен случай ще

се получи нежелано застояване на *ци*.

— Разпоредих на слугите да разчленят трупа. Но това ще отнеме време.

— Не може ли да го преместят оттам, преди да е станал твърде чуплив? — попита Сливка.

— Аз бих могъл да го направя — изпъчи се Ангъс. — Разполагам с някои собствени ресурси и не завися като китайския магьосник от околната среда.

— Хубаво — кимна Сливка. — Заеми се с това. — Тя се обърна към Разпилени лунни лъчи. — Можеш ли да летиш?

— Разбира се.

— А ще можеш ли да ме носиш?

— Вероятно. Защо?

— Сигурно ще се справя далеч по-добре, ако мога да огледам терена. Господарят Демон ни предупреди, че трябва да действаме с максимална бързина.

— Добре. Ще взема един от *шенове* от ризницата. Така няма да съм зависима за приток на *ци* от терена.

— Да тръгваме тогава!

Преди да потеглят, Сливка се обърна към мен и Ли Пао.

— Заобиколете двореца отзад. Преместете всичко, което може да попречи за нормалното движение на *ци* откъм планините.

— А ако се натъкнем на пречка, твърде тежка за двама човеци? — попита Ли Пао.

— Тогава използвай уменията си, дядо. Сигурна съм, че Разпилени лунни лъчи ще ти даде една от нейните монети.

Естествено, Разпилени лунни лъчи не можеше да откаже на толкова деликатна молба. Зачудих се какво ли мисли елегантната демоница за това прямо момиче. Изглеждаше неизбежно двете да станат или неразделни приятелки, или настръхнали съпернички. Все още бе твърде рано да се прогнозира изходът.

След като всички се завърнахме от разузнавателните си обиколки, Сливка докладва:

— Не изглежда толкова зле. Използвал си предимно класически конструкции, нали?

Кимнах, макар че думата „класически“ можеше да се тълкува по различни начини.

— Основите на хълма са напълно запазени и ще влязат в работа — продължи тя. — А вие двамата успяхте ли да преместите някое от загражденията по пътя на реката?

Ли Пао кимна доволно.

— Да, но опасявам се, че трябваше да изразходваме напълно монетата на Лунни лъчи.

— Моля ви — рече с усмивка демоницата, — наричайте ме Разпилени лунни лъчи. Това е цяло име. Инак току-виж започнали да ми казват „Разпиляна“.

Ли Пао се засмя.

— Както желаяш. Но все пак, благодаря за монетата.

— Кай Рен — каза Сливка, — нареди на твоите слуги да се заемат със засаждането на вечнозелени растения. Те ще ускорят натрупването и извличането на *ци*. А след като сте премахнали и преградите... е, не бих казала, че ще наблюдаваме бързи промени, но поне този район ще преустанови вътрешното си разпадане.

— Великолепно! — възкликнах. — Ангъс и Ли Пао, можете ли да ни върнете на Земята?

— Бих искала и аз да дойда с вас — обади се Разпилени лунни лъчи. — Пък и имам някои предложения.

— Хубаво — склоних. — Но Седмопръстия няма ли да се безпокои?

— Господарю Демон, аз съм поне на хиляда години!

— Да, зная, но навън мирише на война. Баща ти сигурно ще бъде загрижен.

— Прав си, господарю. Ще му разкажа какво се е случило. Къде мога да ви намеря?

Не бързах да отговоря. Макар тя да ни помагаше всеотдайно, мнителността се бе превърнала в моя втора природа.

— Баща ти разполага ли със собствен проход към Земята?

— Да.

— Тогава ела в църквата „Света Мария“ в Сан Франциско.

— Това не е ли в Северна Америка? По-точно в Калифорния?

— Точно така. Трябва ли ти карта?

— Няма нужда. Сама ще си намеря. Но какво да правя, когато стигна църквата?

Подадох ѝ няколко монети и написах телефона на Сливка.

— Ще позвъниш на този телефон. Все някой от нас ще вдигне.

Тя взе бележката и втренчи поглед в лицето ми.

— Не ми ли вярваш, господарю?

— Вярвам ти — отвърнах, — но живеем в лоши времена. Не бих искал да излагам приятелите си на опасност. Когато се срещнем, ще взема мерки да не ни проследят.

— Разбрах — кимна тя. — Ще се обадя до няколко часа.

Наведох се, опрях ръка в земята и се сбогувах безмълвно. Все още не знаех дали някога ще се завърна тук.

[1] Династията Мин владее Китай от 1368 до 1644 г. През този период са създадени прекрасни произведения на изкуството от порцелан, лакирано дърво и др., обявен е за златен век на илюстрираните книги. — Б.ред. ↑

9.

Узнах малко повече за недостатъците на плътта, когато се прибрахме в къщата на Сливка. След обилна вечеря, поръчана в близкия ресторант, едва държах очите си отворени. Макар и неохотно, всички бяхме принудени да признаем, че сънят ни е жизнено необходим, ако искаме да продължим с осъществяване на плановете си.

— И без това — изломоти Ли Пао между две прозевки — трябва да почакаме Разпилени лунни лъчи да се присъедини към нас.

— Така е — кимнах и сетне се разотидохме.

Ангъс от Хълмовете бе отлетял веднага след като се върнахме, но преди това обеща, че ще се навърта край пивницата, в случай че ни потрѳва спешно. Преди да изчезне, подарих му няколко от шлифованите диаманти, които бях открил в развалините на двореца. За разлика от хората, той ги прие с благодарност.

Спах дълго и дълбоко и бях събуден от звъна на телефона. Някой вдигна след третото позвъняване, което ме наведе на мисълта, че не съм единственият, проспал сутринта. След минутка на вратата ми се почука.

— Разпилени лунни лъчи се обади — чух приглушения глас на Сливка. — Казах ѝ да почака и че ще ѳда там след половин час. Отвърна да не се притеснявам и че ѳ било интересно в Китайския квартал.

— Сигурно — кимнах. — Баща ѳ е традиционалист. Тяхната врата води към вътрешността на Китай.

— Да ти трябва нещо, преди да тръгна?

— Не. Ще се оправя.

Изкъпах се, избръснах се, огладих си нови дрехи и си помислих, че скоро ще трябва да овладѳя тънкостите на прането. Посещението в моята бутилка — въпреки сцените на разрушение — ме бе оставило в приповдигнато настроение. Дори бях започнал да привиквам с

ограничените възможности на човешкото тяло. Сега поне разполагах с пари и оранжево-зелената бутилка.

Бях я поставил на масата, за да ѝ се любувам. Докато я разглеждах обаче, за пръв път ми хрумна друга, далеч по-неприятна мисъл. Щом притежателят на бутилките на Кай Рен може да извлича множество ползи от тях, то срещу малкото, което получавах от моята бутилка, Вис щеше да получава хиляди пъти повече с нейната богата колекция. Тази мисъл попари надеждите ми.

За момент бях завладян от изкушението да я скрия, сетне се отказах. Ако някой успее да ме проследи до тук, значи ще разполага с достатъчно сила, за да вземе каквото му е нужно. Нека бутилката остане на слънце, да поглъща светлина и да озарява стаята със своето великолепиe.

— Добро утро, господарю Демон — поздрави ме Ли Пао, когато влязох в кухнята. — Да ти приготвя ли закуска?

— След снощната вечеря — оплаках се аз, — мислех, че никога няма да огладнея. Но изумително, колко погрешно е било мнението ми. Все пак, предпочитам да се справя сам. Кажете ми кое къде е.

Той ми показа. Хапнах пресни плодове и бисквити и пийнах от готовото кафе.

— Трябва да направим чай — подхвърлих накрая. — Мисля, че Разпилени лунни лъчи го предпочитат.

— Чаят се поднася пресен — възрази Ли Пао. — Ще ѝ предложим, когато дойде.

Дояждах втората бисквита, когато телефонът отново иззвъня. Ли Пао вдигна слушалката, произнесе няколко думи и ми я подаде.

— Ангъс е. Искате да говори с теб.

— Добро ти утро, господарю Демон — разнесе се познатият глас с ирландски акцент. — Боя се, че ти се обаждат с новини, които няма да те зарадват.

— Да не те е сполетяла беда?

— Не, не това, но ти благодаря все пак за грижата. — Той продължи с тих глас, почти шепнешком: — Бях помолен от господата и госпожите, дете са над мен в йерархията, да не се бъркам в работите на чужденците. Страх ги е, че отмъщението може да се стовари върху техните глави.

— Ясно — отвърнах, схванал картинката. — Е, нищо не може да се направи. Май ще трябва да ти се извиня, задето те забърках в тази работа.

— О, те не смятат да ме държат отговорен за участието ми. Просто ме предупредиха да стоя настрана оттук нататък.

— Радвам се, че не си в беда — рекох, — и ти благодаря за всичко, което направи за мен досега. Мисля, че с помощта на Разпилени лунни лъчи и баща ѝ ще върнем нещата по местата им до няколко дни.

— Тъй де, и аз смятах така. Но все пак, ако въпросът стане на живот и смърт, обади ми се. Джордж О'Кифи ще знае къде да ме намери. Пък как ще се оправям с началството си е моя работа. Ако не ти потрябвам, сритай здраво задниците на гадовете!

— Ще го направя — заради мен и заради теб — обещах. — Дочуване.

Ли Пао оглеждаше лицето ми, докато поставях слушалката.

— Ангъс няма ли да се върне?

— Не може — обясних, докато си допивах кафето. — Изглежда намесата му е предизвикала гнева на неговите шефове. Или пък се опасяват от ескалация на напрежението между световете.

— Мъдро от тяхна страна.

Малко след това чухме да се отваря вратата на гаража и Сливка влезе, придружена от Разпилени лунни лъчи. Както беше предупредила, в своя материален, човешки облик, Разпилени лунни лъчи изглеждаше смалена. На пръв поглед лесно можеха да я сбъркат с малко дете.

Беше облечена в червен, копринен китайски гащеризон и син, сърмен елек с висока яка. Крачолите ѝ бяха къси до прасците и под тях се показваха изящно оформените ѝ глезени.

— Веднага я познах — похвали се Сливка и Разпилени лунни лъчи я стрелна с бляскавите си очи, — макар че се е променила. Е, ще се захващаме ли за работа? — тя потърка нетърпеливо ръце.

Две жени под един покрив, припомних си аз, е китайският йероглиф за неприятности. Започвах да разбирам колко е верен смисълът му.

За мое облекчение всички, които се настаниха около масата, предпочетоха вече готовите напитки. Ли Пао раздаде тетрадки и

моливи.

— Докато двамата с дядо претърсвахте развалините на двореца — поде Сливка, — аз обясних на Ангъс и Разпилени лунни лъчи моята теория, че Вис и компания се надяват да използват бутилките, за да организират масирано нападение срещу Първородния свят.

— Интересно хрумване — призна Разпилени лунни лъчи. — Позволих си дори да го преразкажа на татко. Изненада се най-вече, че той самият не се бе досетил за това по-рано.

На лицето на Сливка се изписа задоволство. Наистина, веднага след като ѝ бях описал всички свойства на бутилките, тя бе съзряла тази възможност.

— Преди да продължим — казах им, — трябва да ви съобщя за обаждането на Ангъс от Хълмовете. — Предадох им накратко съдържанието на нашия разговор. Прочетох по лицата им разочарование, но не и отчаяние. Всички бяха готови за борба.

— Жалко, Ангъс щеше да ни помогне много — отбеляза Разпилени лунни лъчи. — Затова пък имаме нови попълнения. Баща ми...

Тя беше прекъсната от чукане по вратата. Сливка скочи разтревожено.

— Да отворя ли?

— Нека първо погледнем навън — предложих, взех бастуна и се приближих до вратата. След това надникнах безшумно през шпионката.

Не виждах нищо. Чуваха се приглушени гласове, от които можех да съдя, че неканените гости са най-малко двама.

Може би бях разпознал гласовете на подсъзнателно ниво.

Или по най-глупав начин бях забравил, че съм лишен от доскорешното си могъщество. Каквато и да беше истинската причина, преди Сливка да успее да ми попречи аз се пресегнах и отворих вратата. Дватама, които се бяха облегли отвън, полетяха напред и тупнаха на китайския килим. Хлопнах вратата и опрях края на бастуна в гърлото на единия.

— Вие, гадинки, какво правите тук? Шпионирате ли ме? — Бях им заговорил на езика на демоните, но Сливка сама се досети, че новодошлите представляват заплаха. Чух изщракване и видях с

крайчеца на окото си, че бе извадила пистолет отнякъде и го бе насочила към главата на единия недорасъл демон.

Едва сега осъзнах, че бях взел решението си по-скоро воден от самоувереност, отколкото от смелост. Макар висок само шестдесетина сантиметра, недораслият демон е мускулест и набит, зъл като греха и смърдящ като кофа за смет и с лекота би могъл да надвие всекиго в къщата — включително и Разпилени лунни лъчи в настоящия ѝ облик. Дори Ли Пао се нуждаеше от още време, за да осъзнае и овладее нарастващата си сила. Вероятно той единствен щеше да е в състояние да се справи с тях, но както вече казах — след време.

И въпреки това се извисявах над двамата недорасли демони, с разкривено от гняв лице, сякаш все още бях самият господар Демон. Имах късмета, че не бяха убийци, иначе историята щеше да приключи тук.

— Какво искате? — попитах ги грубо. — Говорете или...

Направих пауза, осъзнал за първи път собствената си безпомощност, но в този момент в преддверието се появи Разпилени лунни лъчи с чаена чаша в ръка и довърши вместо мен:

— Или ще ви изпепеля.

— О, не, килимът ми! — възкликна с престорена уплаха Сливка, без да сваля насочения пистолет.

Забелязах, че кракът ми опираше в гърдите на Ба Уа, поинтелигентния от двамата недорасли демони, оцелели след убийството на Оли. Като видя, че го разглеждам ядосано, той запелтечи на демонски.

— Говори на английски — прекъснах го аз. — Или на китайски, за да могат и другите да те разберат.

Ба Уа превключи на английски по средата на изречението.

— ... да не причиняваме зло на господаря Демон, а да му служим! Ние сме две малки гадинки, които искат само да им бъде запазен жалкият живот! Вис каза, че ще ни избие — както направи с Пит, Едноокия и Смъркащия нос. Това да ви е за урок, каза! Беше ужасно!...

Долавях треперенето му дори през дебелия подметка на обувката.

— Значи и тя е убила неколцина от вас, дребни гадинки? — прогърмах още по-разгневено. — Какво направихте? Измамихте ли я?

Да не сте откраднали нещо от нея?

— Не, не, не, не! — увери ме Ба Уа, докато Уон Пан само хленчеше и въртеше глава. — Тя покани на среща в Първородния парк всички демони, които биха желали да я изслушат. Обясни им, че трябвало да се върнат в родината, преди да дегенерират и да заприличат на нас. — Той се хвана за главата и проплака. — За демонстрация изведнъж се развихри и посече няколко от нашите. Всички ѝ ръкопляскаха. Каза, че сме били грозни, слаби и срам за демоничния народ. Другите я подкрепиха. Тогава двамата с Пан избягахме. Господарят Демон винаги е бил толкова добър към нас, толкова търпелив...

— Добър, добър... — повтаряше Уон Пан и лазеше по килима на Сливка.

— Затуй тръгнахме да те търсим. Нямаше те в бутилката, но там видяхме Разпилени лунни лъчи. Проследихме я.

— Останали сте в бутилката? — прекъсна ги Разпилени лунни лъчи.

— Не, не. — За миг Ба Уа изглеждаше невероятно горд от постъпката си. — Използвахме гадателско огледало. Гледахме те в него. В бутилката ни става лошо.

— Как мога да бъда сигурен, че не ви е пратила Вис? — попитах. — И как влязохте в бутилката?

— Знаехме къде се намира вратата ѝ в Кон Ши Дзи. Потърсихме я и наистина си беше там. Може Вис да не знае за нея.

Разпилени лунни лъчи кимна.

— Е, това поне е вярно. Аз се промъкнах по същия начин, след като си тръгнаха войниците на Вис. Не беше никак трудно, нали пазачите бяха избити.

— Вероятно Вис я е оставила недокосната, защото не е знаела как да промени мястото ѝ — промърморих замислено аз.

— Господарят Демон няма да ни убие, нали? — продължи да хленчи Ба Уа. — Толкова ни е страх. Вис каза, че недораслите демони можели да бъдат жертвани за каузата — така щели да се увеличат резервите от *ци*. Каза, че сме били кал.

— Питам се — произнесе Разпилени лунни лъчи — как ще се справи с личните си проблеми, щом разпространява подобни твърдения. Собствените ѝ деца едва ли могат да се нарекат самото

съвършенство. Не бих се изненадала, ако някой от недораслите демони, които така прибързано е убила, също е бил нейно произведение. Със сигурност няма да ѝ е приятно, ако се разнесе слухът, че и тя е допринасяла за процеса на дегенерация. Освен ако не е решила да се похвали, че е готова да пожертва дори децата си за крайната победа.

— Да пожертва децата си! — повтори стреснато Сливка. — Нима демоните са толкова зли?

Ли Пао постави ръка на рамото ѝ.

— Дори в съвременен Китай родителите понякога погубват малките си деца, тъй като законът им позволява да отглеждат само едно момче и едно момиче. Не само демоните са зли.

— Съжалявам — прошепна Сливка.

Уон Пан продължаваше да лежи на пода и да се облива в сълзи. Изглеждаше толкова жалък, нещастен и беззащитен, че ми стана тъжно. Сритах го лекичко.

— Престани да цивриш, тъпак такъв — рекох му. — Нямам намерение да те убивам — поне засега. А и не искам Вис да го стори.

— Наистина ли?

— Наистина. — Изгледах присъстващите. — Някой да има нещо против?

Хората изглежда бяха на същото мнение. На лицето на Разпилени лунни лъчи бе изписано колебание, но после и тя кимна.

— Освен ако не ни издадат, с дума, действие или чрез бездействие — заяви тя. — Враговете на Вис са наши приятели. Приятелите на Кай Рен са и мои приятели.

Ще пропусна сълзливите сцени на благодарност и обещания, които последваха. Сливка нареди на недораслите демони да се изкъпят, преди да се присъединят към нас около масата и те изпълниха заръката ѝ с такъв неописуем ентусиазъм, че след тях трябваше да почистваме цялата баня.

Вече превалеше часът на Коня^[1], когато започнахме следващото заседание в кухнята. Предупредих Сливка, че малките демони не могат да се похвалят с никакви особени маниери, когато става дума за ядене, а дори напротив, така че тя се постара на масата да няма никаква храна.

Вместо това постави още два бележника, моливи и по един телефонен указател за всеки. Ба Уа седеше до Разпилени лунни лъчи, а Уон Пан бе сложен между мен и Ли Пао, за да нямат време да помислят за предателство.

— Ба Уа — заговорих аз, — кажи ни какво още заяви Вис на събранието.

Издокаран с бяла риза и къси панталонки, недораслият демон имаше далеч по-цивилизован вид и на тъмно би минал за някое грозновато хлапе.

— Вис каза, че е ударил часът демоните да се завърнат в Първородния свят. Някой я попита: „Защо? Не е ли Кон Ши Дзи наша родина сега? Хубаво място е и не се налага да се трепем с боговете.“ Вис отвърна, че останем ли още малко в Кон Ши Дзи, всички деца ще заприличат на Тувон Димящия дух. В по-лошия случай могат да станат като Едноокия и Пит. След това избухна и взе да сече с меч. Повечето от присъстващите се изплашиха, но никой не направи опит да я спре. Когато приключи, слушаха я още по-внимателно.

Разпилени лунни лъчи кимна.

— Не се и съмнявам. Няма демон, който да не се бои от нея. Дори баща ми се страхува.

След като изчака покорно демоницата да се изкаже, Ба Уа продължи:

— Говореше доста за магнитни полета и магични резонанси и за други такива неща, които не разбирам. После някой я прекъсна с думите: „Това добре, но каква ще е ползата за нас? Демоните губят всички войни с боговете. Народът ни се умори да воюва. Какво като децата ни ще са грозни? Може би с течение на времето ще решим и този проблем?“ Тогава Вис каза, че знае как да спечели войната. Разполагала с разни неща, които преди не сме имали. Първо, открила множество врати до Първородния свят, тъй че сраженията нямало да се водят в Кон Ши Дзи и прилежащите пространства. Този път всичко щяло да става в страната на боговете.

Смигнах на Сливка и се усмигнах доволно.

— Изглежда, че позна.

Тя също се усмигна. Ба Уа имаше озадачен вид, но след като пресуши чашата със сода, продължи нататък.

— Второ, каза Вис, този път сме имали съюзници сред боговете. „И друг път сме имали“ — викнаха някои. — „Затова пък не свършиха за две пари работа — парира ги Вис. — А моите съюзници разполагат с нова магия. Видяха я онези от вас, които бяха на Сборището — с нея нападнаха Кай Рен тогава. Беше омекнал като глина.“ Хората взеха да мърморят, но Вис ги накара да млъкнат и продължи. Трето, рече тя, всеки, който откаже да се сражава, ще се хване за палците, когато войната свърши и тя стане новата кралица на всички демони и богове. Тогава ще сложи ръка на всички резерви от *ци*. Та кой би искал да бъде неин враг в такъв случай?

— Брей! — възкликна Ли Пао. — Тази Вис знае как да подрежда нещата в своя полза. Не ще и дума — бива я за предводител. Малко идеализъм, малко амбиции, за останалите страх и меч по шията.

— Мда, точно казано — кимнах аз. — Разпилени лунни лъчи, кои според теб *няма* да тръгнат след нея?

Красивото ѝ лице изглеждаше не по детски сериозно.

— Аз няма да съм със сигурност. Не вярвам, че истинският ѝ мотив е да спаси от дегенерация демоните. Просто крие личните си амбиции зад патриотични лозунги.

— Така е — съгласих се. — Ставаме двама. Кой други?

Тя се изчерви.

— Мисля, че баща ми ще застане на наша страна. Едва ли би прегънал коляно пред Вис, дори и да стане кралица.

— Само трима ли сме?

— И ние също, господарю! — извика ентузиазирано Ба Уа. — Никой от нас, дребосъците, няма да я последва. А и тя не ни иска, нали казва, че сме били кал.

— Добре. Спечелихме недораслите демони. Някой друг?

— Ще ми се да вярвам, че някои от по-старите демони също ще бъдат на друго мнение — рече Разпилени лунни лъчи. — Но не е изключено надеждите ми да са напразни. Вис им обещава война, която най-сетне да спечелят.

— Чудя се — рекох — дали Твореца на Сияйните кули би се съюзил с нас? Не изглеждаше да симпатизира на Вис, но от друга страна, той е от всеотдайните поклонници на Първородния свят. Няма съмнение, че страда по изгубената родина. Трябва да сме предпазливи, ако ни се удаде възможност да се срещнем с него.

Разпилени лунни лъчи въздъхна.

— Значи така, разполагаме с двама човеци, трима демони и неизвестен брой недорасли демони, една от бутилките на Кай Рен и фокусите, които е подготвил баща ми. Срещу нас е цялото демонично войнство, неизвестен брой богове, пълната колекция от произведения на Кай Рен и оръжията от Арсенала.

— Трима човеци и двама демони — поправих я аз. — Не забравяй, че за момента принадлежа към човешкия род.

— Бихме могли да поправим тази грешка — заяви уверено Разпилени лунни лъчи.

— Искрено се надявам, но не виждам по какъв начин. Освен това, трябва да разберем дали баща ти ще застане до нас. Също и какво е мнението на Твореца. А и неговият племенник, Скитника, не е от демоните, на които Вис би погледнала с благосклонност. Още повече, след като я бутна по лакътя тъкмо когато смяташе да ме гръмне с тероничната пушка.

Ли Пао кимна. Беше си водил бележки, докато ние говорехме, и сега ги преглеждаше.

— Трябва на всяка цена да се погрижим за твоя проблем, Кай Рен. — Той вдигна ръка, за да спре възраженията ми, че има по-важни въпроси за решаване. — Не, изслушай ме. Ти си Богоубиеца — известен, прочут, уважаван. Освен това, Вис разчита много на нещата, които е взела от теб.

— Бутилките — кимнах. — И кучетата.

— Точно така. Все още не знаем каква роля е отредена на кучетата, но те са ти верни. Ако можеше да ги откриеш, сигурно би успял да ги разубедиш да ѝ помагат.

— Те са създания на боговете — припомних му аз. — И сега отново са при създателите си.

— Тези създатели са ги изоставили веднъж — когато не са им били необходими. Тях и кой знае още колко подобни. В този смисъл Ширики и Шамбала едва ли горят от желание да се върнат отново на служба.

— Така е, но как да си възвърна предишната мощ? Проблемът не е само в недостига на *ци* — сега съм най-обикновен човек, като теб самия.

Ли Пао кимна търпеливо.

— Помислих и върху това. От разказа ти останах с впечатлението, че твоите слуги са били приучени да черпят *ци* от теб.

— Да.

— Процесът може да е обратим. Нали ми каза, че Вис те оставила жив, защото се надявала някой ден да те убеди да служиш на каузата ѝ? Вис известна ли е с магьосническите си способности?

— Не. Нейната специалност са бойните изкуства.

— Значи това, което ти е сторила, не е чак толкова сложно.

— Не можем да разчитаме. Не забравяй, че ѝ помагаше По Шиан, а той е много изобретателен.

— Но нали сам е признал, че има ограничени познания за демоничната същност — довърши Ли Пао. — Затова прати светкавицата от облаците — за да изпита слабите ти места. Нека за момент да предположим, че магията, която са ти направили, не е нито кой знае колко заплетена, нито трудно обратима.

— Две непотвърдени предположения — бе коментарът ми.

— Дай ми тази възможност — не се предаваше Ли Пао. — За да върнем нещата по местата им, всичко, което се иска, е, първо да открием бутилките и второ — да стартираме обратния процес.

— И тогава Кай Рен пак ще е големият зъл демон, така ли? — попита Ба Уа.

— Така поне се надявам — отвърна Ли Пао.

— Но тези бутилки могат да бъдат навсякъде! — възкликнах отчаяно аз.

— Съмнявам се. Те са жизненоважни за осъществяване на плановете на Вис. Едва ли би ги зарязала някъде с лека ръка. Къде би могла да ги държи?

Сливка реши да се включи в играта на предположения.

— В нейната собствена бутилка, разбира се. Което ми напомня един въпрос, който отдавна исках да задам...

Разпилени лунни лъчи я прекъсна:

— Би могла да я остави при някой от божествените си съюзници. Няма ли да е по-удобно, ако смятат да прехвърлят войски през бутилките?

— По-удобно — да — кимна Ли Пао, — но не и по-разумно. Това би означавало да предостави в ръцете на друг цялото си

могъщество. Какво пречи в подобна ситуация боговете да се обърнат срещу самата нея?

— Така е. Ами ако ги държи някъде на Земята?

— Не мисля — рекох. — Би било ужасно рисковано — та нали и аз съм тук.

— А какво ще стане — произнесе мрачно Разпилени лунни лъчи, очевидно изплашена от хрумването си, — ако тя вече е източила всичката *ци* от бутилките?

— Не е толкова лесно, колкото ти се струва — отвърнах. — Съществува опасност да подцени възможностите си и да разруши бутилките. Но все пак, не бива да изключваме напълно и тази възможност.

Колкото и да е ужасно, помислих си, защото ако е така, ще си остана човек завинаги — или поне до края на дните си.

Ли Пао вероятно бе прочел страха по лицето ми, защото побърза да се намеси:

— И да е изтеглила всичката *ци* от бутилките, не би я използвала. Тя знае, че ще ѝ е нужна, за да върне Кай Рен в предишното му състояние, защото ѝ е необходим.

— Тя... — намеси се за пръв път Уон Пан и посочи Сливка — искаше да пита нещо.

Всички млъкнахме и я погледнахме учудено. Момичето се усмихна и кимна на дребния демон.

— Това, което исках да зная, е колко бутилки могат да бъдат вкарани в една бутилка? Дали броят им е неограничен, или съществува някакъв лимит от минивселени, които да съществуват в една по-голяма вселена?

— Интересен въпрос — признах аз. — В действителност, съществува подобен лимит, стига съхраняващата бутилка да не е специално пригодена за тази цел, както постъпих с моята. Но в сегашното ѝ състояние се съмнявам, че би могла да побере повече от дузина шишета.

— Следователно, Вис има проблем — довърши Сливка.

— Не съмсем — размахвах ръце. — Сега не е моментът да изпадаме в научни подробности, но мисля, че би могла да побере доста голямо количество бутилки в собствената си, и то за няколко десетки години, без да срещне особени проблеми. Обаче — вдигнах

пръст, за да подчертая следващите думи, — ако имаме бутилки, приборани в други бутилки, които на свой ред се намират в една-единствена бутилка, това може да породи някои много интересни феномени. Вижте.

Нарисувах една бутилка на листа, до нея балон, наподобяващ мястото за текста в комиксите. Добавих още няколко.

— В момента бутилките, които се намират в бутилката на Вис, са в състояние да изместят нуждата си от допълнително пространство към промеждутъчните плоскости. Но ако всички бъдат приборани в една-единствена бутилка или ако всяка от тях е поставена в друга бутилка, тя на свой ред в следващата и така нататък, по подобие на руските *матрьошки*...

— Матрьошки ли? — попита Разпилени лунни лъчи.

— Ами да. Онези дървени кукли, които са напъхани една в друга — обясни Сливка. — Имам такава горе — ще ти я покажа по-късно.

— Тогава — продължих — пространствените им нужди ще бъдат силно ограничени и това ще предизвика сериозни проблеми.

— Какви по-точно? — попита Ли Пао.

— Разпадане на вътрешния интегритет, последвано от изкривяване на пространството и времето. Не зная как става — повдигнах рамене, — никога не съм опитвал.

— Значи Вис наистина няма да може да ги използва така, както е възнамерявала първоначално — заключи доволно Сливка.

— Ако не бъде внимателна, съществува опасност да ги разруши всичките — добавих аз. — Което е крайно неприятно.

— За нея, но не и за нас — стига да спечелим войната — оставаше непреклонна Сливка. — Ако успеем да ти възвърнем предишния облик, после да напъхаме бутилките една в друга и да скрием последната от тях в бутилката на Вис, но някъде, където не би могла да я намери веднага, всичко ще бъде в наша полза.

— Така е, тогава Вис ще изгуби бутилките — съгласи се с поразведрено лице Разпилени лунни лъчи — и може би ще бъде принудена да се откаже от останалата част на своя план — особено когато сред противниците ѝ застане и господарят Демон!

— Съществува едно затруднение — намеси се Ли Пао. — Този план изисква или да отнесем всички бутилки, което практически е

невъзможно, или да открием магията за освобождаването на господаря Демон и да я приложим на място.

Оставих ги да уточняват подробностите. Уверен бях, че решението няма да е толкова просто. Все пак, това бе най-добрият план, с който разполагахме за момента.

— Добре — произнесох след известно време, като се стараех да си придам самоуверен вид. — Да го направим.

[1] Между 12 и 14 часа. — Б.ред. ↑

10.

Вис все още държеше бутилката си в мавзолея. Останах доволен, не се налагаше да се прехвърлям в Кон Ши Дзи, можех да проникна и направо от Земята. А и нямаше да съм сам — никой от моята малка „банда“ не пожела да остане вкъщи.

Изчакахме да се стъмни, преди да щурмуваме вратата. Едва когато я затворихме зад нас, позволихме си малко светлина.

Ли Пао включи мъничко джобно фенерче и зашари с него по стените. Ето че в осветения кръг се показа бял, овален предмет, изправен в специална ниша.

— Това ли е? — попита той.

— Това е — кимнах.

За разлика от моята лична бутилка, оцветена в кобалтово синьо и с издължено гърло като шише за вино, бутилката, която бях изработил за Вис, бе от изключително фин бял каолинов порцелан. Порцеланът е най-трудният материал за работа. За да се постигне безупречна, снежнобяла облицовка, моделът се изпича в специална пещ на висока температура.

Но още щом видях Вис, реших, че единственият материал, който би й подходдал, е тъкмо порцелан — непрозрачен и елегантен, силен и същевременно крехък, гладък при докосване, но твърд и неподатлив. Нима съм бил толкова сляп, осъзнах сега, та не бях разбрал, че съм влюбен в нея!

Преди да я глазирам и изпека, бях изрисувал върху стените й с елегантни щрихи четирима пазачи — ци'лин (или както го наричат на Запад — еднорог), костенурка, дракон и феникс. За моя преголяма изненада си дадох сметка, че все още разполагам с неограничен достъп до бутилката. В процеса на изработка винаги включвам и своята персона в списъка за почетни гости, но тъй като искам да съм честен спрямо бъдещите притежатели, обяснявам им как биха могли да ме заличат от него.

Малцина го правят, навярно защото досега не съм подарявал бутилка на свой враг.

Когато приближихме вътрешния отвор на бутилката, Разпилени лунни лъчи размаха ръце, сякаш хвърляше невидима мрежа. Зърнах нещо да блещука във въздуха, същевременно тя кимна с видимо доволен вид.

— Ето. Сега всички сте невидими.

— Не се разсейвай — скарах се на Уон Пан, който явно искаше да свърне към близката горичка, където по дърветата се виждаха сочни плодове. — Не знаем с колко време разполагаме, преди да ни открият.

— Разбрано, шефе — отвърна той.

— Вътрешният дизайн също ли е твое дело? — попита Сливка, като посочи с ръка местността, която пресичахме.

— По-едрите детайли. Затова се надявам, че ще успеем да се доберем незабелязани до къщата.

— И на мен ми се стори, че забелязвам позната ръка. Ти си привърженик на традиционните похвати във *фен шуй*.

— Ще откриеш и немало различия. Вис искаше няколко езера, вместо океан. Те от своя страна трябваше да бъдат балансирани с различни наземни структури, а също свързани по такъв начин, че да се избегне застояването на водата. Задачата не беше от лесните.

— Водата привлича пари — произнесе замислено Сливка. — Питам се от кога ли датират амбициите на Вис?

Не можех да отговоря на този въпрос, нито сега бе моментът да търся истината. Планът ми беше да избягваме на всяка цена парадния вход на къщата, да се притаим някъде и да дадем възможност на Ли Пао да погадае къде е скрито откраднатото ми имущество.

Беше се опитал да го потърси преди да тръгнем, но гадаенето от друга плоскост, при това за място, където никога преди това не е бил, се оказа трудно, дори невъзможно. Единственото, което успя да постигне, бе да потвърди предположенията ни, че Вис държи бутилките в дома си.

Открих едно обрасло с тръстики езеро, което, доколкото си спомнях, бях създал с леко притискане на палец върху още влажния материал. Също като къщата на Сливка, езерото бе моделирано така, че да остане скрито и незабележимо — място, където да се провеждат интимни срещи на четири очи. За един кратък миг бях завладян от

опасението, че може да се натъкнем край него на нежелани посетители, но после тръстиките се разтвориха и аз въздъхнах облекчено.

— Тук — обясних на останалите — ще бъдем в относителна безопасност. Ба Уа и Уон Пан, застанете при входа и следете околността.

— Слушам, шефе!

— Разбрано, началник!

— Аз пък ще ида да ги наглеждам — заяви Сливка, която все още нямаше доверие на недораслите демони.

Разпилени лунни лъчи кимна мълчаливо и на свой ред отиде да заеме позиция.

Междувременно Ли Пао вече бе разопаковал драконовата купа. Постава я върху меката трева и я напълни до половината с вода от манерката, която бе взел предвидливо. Докато водата и олиото се разпределяха на слоеве, той заговори:

— Знаеш ли, Рен, радвам се, че ми позволи да разгледам твоята колекция. Все си мисля, че ако съсредоточа мислите си върху няколко от по-забележителните образци, те ще ми покажат къде са и останалите, които търсим.

— Давай — прошепнах нетърпеливо аз.

Изправих се над него, заслушан в тихия му глас, докато си припвяваше на китайски. За момент ми се стори, че зървам някакви познати очертания в купата, но може би бяха породени от превъзбуденото ми въображение.

— Ах! — възкликна Ли Пао. — Видях ги! Много бутилки и всичките на едно място. Подредени по извити рафтове, като торта на няколко етажа.

— Има ли някой при тях?

— Стаята е празна.

Сърцето ми трепна обнадеждено.

— Една врата. Отвън има двама пазачи. Грозни. Зловещи.

— Можеш ли да откриеш най-безопасния път?

— Драконът търси. — После продума: — Малка врата в магнолиевата градина. Странична врата на къщата, близо до алеята за разходки. Заключена...

Той вдигна глава и ме погледна.

— Да, мога. Но ти ще намериш ли магнолиевата градина?

— Ще успея. Дори си спомням вратата.

След като извикахме останалите, тръгнахме предпазливо към къщата. Ба Уа можеше да лети на къси разстояния и го използвахме за съгледвач. Казах му да не се отдалечава, тъй като невидимото покривало на Разпилени лунни лъчи действаше на ограничена площ. Това ме наведе на мисълта колко малко неща умеят недораслите демони. Дали Вис не беше права и появата им не бе признак за израждане на нацията? Такава ли действително е съдбата на демоничния народ, ако не съумеем да си възвърнем Първородния свят?

Подобни мисли пробудиха в мен неясни съмнения относно правилността на взетото решение и това внесе допълнителен смут в душата ми.

Стигнахме без затруднения стената на магнолиевата градина. Ба Уа скочи отгоре и докладва, че районът е чист. После Разпилени лунни лъчи извади от джоба си ключ със странна форма.

— Баща ми го направи — обясни тя. — Би трябвало да отваря всички брави.

Така и се оказа и ние открянахме вратата толкова, колкото да се промушим вътре. Когато влязохме, тя заключи отново.

Използвах кратката почивка, за да огледам пистолета, даден ми от Сливка на тръгване. Бих предпочел меч, защото е безшумен и не се налага да се презарежда, но това бе всичко, с което разполагах.

Сливка също бе взела своя пистолет, а Ли Пао бе въоръжен с лакирания бастун, с който идваше на уроците в колежа. Трите демона разполагаха с други, невидими средства. Освен това Разпилени лунни лъчи носеше малка раница, но когато любопитствах за съдържанието ѝ, тя премълча. Двете със Сливка си размениха съзаклятнически погледи.

Въздухът бе напоен с тежкия мирис на магнолиевы цветове. Имаше няколко вида, включително от ниските, извити дръвчета, които се срещаха често в американския Юг.

Ба Уа и Уон Пан вървяха отпред и се озъртаха в търсене на жертва. И двамата горяха от желание да докажат верността си към мен, а едно убийство според техните представи би било най-бързият начин.

Така незабелязано се добрахме до страничната врата. Не беше моя изработка, което не ми попречи да огледам с одобрение красивото

разноцветно стъкло в средата. Стъклото беше непрозрачно, но отвътре сигурно можеха да се видят сенките ни.

— Пригответе се — прошепнах на недораслите демони. — И убивайте безшумно.

Те изръмжаха нещо гърлено, което ми напомни за кучетата добермани. Ба Уа се издигна и увисна над земята, а Уон Пан се снижи долу.

Разпилени лунни лъчи пъкна ключа в ключалката. Едва го завъртя и в двора отекна пронизителният звън на медни камбани.

— По дяволите! — изругах аз. Разпилени лунни лъчи хвърли нещо пред себе си и звънът утихна.

Ба Уа се метна право през стъклото, Уон Пан бутна вратата и го последва.

Това, което заварихме вътре, накара космите ми да настръхнат. Две същества, наподобяващи грамадни пчели, облечени в покрити с орнаменти метални ризници, лежаха по гръб, с щръкнали нагоре космати крачета и страховити на вид, но безпомощни в тази позиция, масивни, подобни на ятагани челюсти. По облицования с паркет под се въргаляха различни оръжия.

Дребните фигури на недораслите демони се бяха оказали съществено предимство в тази ситуация, защото чудовищата очевидно бяха пригодени за борба с по-едри нашественици. Ба Уа бе разцепил главата на своя противник, а Уон Пан, който не се отличаваше с подобно изящество на действията, бе разпорил корема на другия, заедно с бронирани плочи.

Видях, че Сливка залита, и понечих да я отведа далеч от грозната гледка, но тя ми махна с ръка. Разпилени лунни лъчи бързаше напред, следвана от Ли Пао, който ѝ показваше пътя. Застигнахме ги, а отзад дотичаха задъханите демони.

— Вие двамата — посочих ги аз. — Ще ни пазите гърбовете.

Вървахме по дълъг коридор, украсен с многобройни картини — забелязах с учудване, че повечето бяха батални сюжети и показваха войната откъм злоещата ѝ, дори садистична страна. Имаше и много древни оръжия. С радост бих си избрал подходящ меч, но не се съмнявах, че са свързани е алармата, също както и вратата, през която бяхме влезли. Изминахме доста голямо разстояние, преди Ли Пао да

даде знак, че сме съвсем близо до мястото, което търсим. Той спря и вдигна два пръста.

Само двама пазачи — вероятно никой от тях не бе чул тревожния звън. Следван от Сливка, доближих ъгъла и надникнах предпазливо. От двете страни на високата месингова врата стоеше по една от познатите ми бронирани пчели. Бяха се изправили на задните си крака и помръдваха нервно с челюсти. Дадох знак на Сливка, двамата коленичихме и се прицелихме — всеки в главата на избрания противник. Благодарение на Ба Уа вече знаехме къде е слабото им място. Стрелях три пъти и всеки от куршумите попадна в целта. Без особени затруднения Сливка постигна същия резултат.

Този път, поучена от горчивия си опит, Разпилени лунни лъчи напръска с нещо ключалката, преди да пъхне вътре ключа. Когато видях вратата да се отваря, за първи път си помислих, че може би има надежда да се похвалим накрая с успех.

Моите бутилки, купи и вази бяха подредени точно както ги бе описал Ли Пао — на етажи, върху рафтове от бял мрамор. Той отстъпи встрани и ми даде знак да застана пред тях. Бяхме репетирали ритуала предния ден и без да губи време, той пристъпи към него.

„Чувстваш се избухлив, препълнен, претоварен, преуморен...“

Повдигнах ритуалния чайник *раку* и го стиснах между дланите си, докосвайки пръсти над овалната му повърхност. Бях започнал да се съсредоточавам върху непосредствената задача, но все пак чух, че Сливка и Разпилени лунни лъчи влизат в стаята. Застанаха от другата страна на мраморните етажерки, откъдето да наблюдават, без да ни пречат. Не се и съмнявах, че недораслите демони са се притаили зад вратата и слухтят за нежелани натрапници, върху които да се нахвърлят кръвожадно при първа възможност.

„Търсиш облекчение, освобождаване, жадуваш да се пръснеш — той спря и си пое дъх — върху пода на хиляди парченца.“

Откъм коридора долетяха писъци, гневни викове и дрънчене на оръжие, глух тътен от нечие паднало на земята тяло, звън на острие върху метална ризница.

Чух Сливка да подвиква нещо на Разпилени лунни лъчи, но трябваше да фокусирам вниманието си върху малкия чайник.

Ли Пао започна да пее по-бързо:

„Но близо е убежището, утешението от мъките и не е още късно да...“

Ли Пао беше прекъснат наред изречението от острието на меч, което се материализира пред шията му. Този, който държеше оръжието, изникна само след миг, елегантен, както винаги, долната част на тялото му наподобяваща вихрушка от кипяща сила, а горната бе пременена в стара, но достатъчно солидна ризница, изплетена по японски обичай.

Придружаваха го четири същества, създадени от вятър и лед, въоръжени със заострени висулки. Там, където при хората щеше да е сърцето, или мозъкът, те имаха само завихрена мъгла. Двама от тях ме заобиколиха, а другите застанаха на пост пред дамите.

— На твое място, старче, не бих довършил изречението — обърна се Тувон Димящия дух към Ли Пао. — Всички останали също да прекратят веднага това, с което се занимават.

— Защо? — отекна в тишината тихият, но настойчив глас на Разпилени лунни лъчи.

Не можех да се обърна, но чух подрънкване на стъклария, заради което предположих, че момичетата разместват бутилките по рафтовете. Нямах обаче никаква представа с каква цел го правят.

— Защото — рече заплашително Тувон, — ако не го сторите, ще пролея кръвта на този нещастен старец на пода. Нищо, че почитаемата ми майка може малко да ми се разсърди. А след това ще насъскам стражите си срещу вас.

— Значи Вис не е тук? — попитах с цел да отклоня вниманието му.

— Няма я — потвърди Тувон — и не се надявай на някой от глупавите й милостиви жестове. А сега, дами, нали ви помолих да спрете... Ей!

Той замахна със сабята, но беше закъснял. Ли Пао беше изчезнал. Тувон се метна към мен, но аз вдигнах ръце и се престорих, че се готвя да запокитя чайника на пода.

— Май пропусна нещо, а? — присмях му се със спокоен глас. — Той е велик магьосник, а ти не разбра това. Сега вече Ли Пао е извън обсега ти. Ако направиш още една крачка, ще пусна чайника.

— Какво е един чайник? — захили се злобно той. Почти бях забравил колко мразя усмивката му, но сега бързо си припомних. —

Разполагаме с цялата колекция от твоя дворец и още от много други места.

— Но какво знаете за това, което имате? Нищо. Аз съм създал всяко едно от тези красиви изделия. Натъкнахте се на много неочаквани неща, когато се опитахте да ми отнемете бутилката. Тувон, време е да почнеш да мислиш, преди да действаш.

Той наистина се замисли, претегли рисковете и очевидно реши, че са в негова полза. Моята преценка до голяма степен съвпаднаше с неговата. Не знаех дали Ба Уа и Уон Пан са още живи, но трябваше да измъкна момичетата оттук. Не толкова от благородство, колкото по чисто прагматични причини. Разпилени лунни лъчи можеше и без мен да подхване кампания срещу Вис. Колкото повече узнавах за Вис Ужасния език, толкова по-малко ми се искаше да я видя в ролята на кралица на всички демони и богове.

Казват, че можеш да преценяваш хората по питомците им. Същото трябва да важи и за децата. Арогантната безцеремонност на Тувон, неговата характерна склонност да подчинява всичко на личния интерес, ужасното му чувство за хумор, бяха все достойнства, наследени от майка му.

— Какво искаш от мен, Тувон? — попитах с привидно нахален тон. Ако единствената му цел бе да не ми позволи да си взема обратно бутилките, досега щеше да извика подкрепления и да им нареди да ни избият или да ни отведат в тъмницата. (Също моя изработка, с всичките и присъщи зловещи прелести, съградена със старание, за което сега се проклинам.)

— Какво искам ли? — той прибра меча си, уверен, че ледените му приятелчета ще се погрижат за мен, само да посмея да предприема нещо. — Искам да довършим нашия дуел, Кай Рен. Искам удовлетворение за това!

Той дръпна нагоре ръкава на дясната си ръка и ми показа грозна, гноясала рана.

— Защо ти трябваше да използваш моя душегубец, Кай Рен? Защо трябваше да ми погаждаш от твоите гадни номера? И тази кучка майка ми, как можа да спре дуела, преди да се разправя с теб!

— Чакай, та аз едва те докоснах!

— Да. Но с душегубеца. — Той хвърли злобен поглед на Разпилени лунни лъчи. — Бас държа, че милата братовчедка ти е

разказала за нас — недоразвити същества сме, дегенерирани демони. И това е истина. Виж колко трудно зараства дори тази нищожна рана.

— Но аз не знаех... — подех.

— Не се извинявай, господарю Демон. Ти се опита да ме убиеш, и то за какво? Задето бях засегнал гордостта ти? За да отмъстиш за един човек! Е, моята гордост също беше засегната. Търпя тази болка от месеци. Нищо не може да ми помогне. Майка ми ме накара да я скрия, да се преструвам, че си ми симпатичен, но сега вече край. Ти си само мой.

— И искаш да довършим дуела — приключих вместо него. — Добре. Пусни Разпилени лунни лъчи и приятелката ѝ да си вървят и тогава ще го направим.

— Че защо да ги пускам? — Той погледна към младата демоница. — Майка ми искаше да се ожения за тази повлекана. Може и да го направя, щом толкова настоява. Бих могъл да опитам и с жената. Достатъчно хубавичка е, за да ми достави удоволствие.

— Ако ти си бащата — произнесе ядно Разпилени лунни лъчи, — нещастното отроче със сигурност ще е някое идиотче. Нима забрави, че майка ти се подвизава като велик народен водач и търси подкрепа за каузата си? Ако другите узнаят какво си ми сторил...

— И как ще узнаят? Вие сте мои пленници.

— Но не и човешкият магьосник, който избяга. Баща ми ще узнае всичко от него. От друга страна, ако майка ти спечели войната, накрая пак ще ме получиш. Вслушай се в думите на Кай Рен — имаш сметки за уреждане само с него. Пусни ни да си вървим и си уредете сметките.

Тувон помисли малко и поклати глава.

— Не. Няма как да обясня избитите пазачи.

— Кажу ми, че си спял или че си бил някъде надалече, когато това се е случило.

— Не мога — инатеше се той. — Не бива да лъжа мама. Веднъж го сторих и бях наказан сурово. Тя се погрижи да не се повтаря.

— Струва ми се, че нарочно се бавиш, за да се върне Вис и да поеме всичко в свои ръце — рекох презрително. — А и май се боиш от дуела с мен.

— Не е вярно!

— Тогава прекрати тези дрънканици, намери ми меч и да се захващаме за работа. А междуременно, да не забравиш да се сбогуваш с дамите.

Тувон се огледа объркано.

— Че защо да се сбогувам?

— Разпилени лунни лъчи вече ти обясни защо трябва да ги освободиш — подхвърлих с досада, оставих чайника на земята и започнах да се протягам, като да се готвех за схватка. — Пък и нима те е страх, че биха се намесили?

— Ще извикам още стражи!

— За да докладват после на Вис! Не ставай глупак, Тувон. Щом Вис е омагьосала сина си да не може да я лъже, вероятно стражите са готови да ѝ разкажат дори сънищата си.

Разкопчах си ризата и започнах да я събличам. Постарах се да скрия пистолета в гънките. Не бях успял да го презаредя, но все още разполагах с няколко куршума.

Разпилени лунни лъчи застана до Сливка. Ледените създания не ѝ попречиха, но аз почувствах едно от хладните им остриета да опира в гърба ми.

— Можем и теб да измъкнем оттук — прошепна припряно тя.

— Може би... кой знае — отвърнах. — Ако оживея... е, тогава и сам ще се оправя. Зная къде да ви намеря.

Тувон даде знак на един от слугите си. Той изчезна и се появи след секунда, но този път носеше два меча. Погледнах ги и усетих, че косите ми настръхват. Единият беше моят душегубец — мечът, за който смятах, че е бил строшен или изгубен, а Седмопръстия го беше поправил по молба на Нощна булка — само за да бъде откраднат от Вис при пожара на Арсенала. Вторият бе мечът, който използвах по време на упражнения.

— Хайде, тръгвай — обърна се Тувон към братовчедка си — и вземи с теб малката сладка женичка. Както сама каза, накрая пак ще си моя. Не го забравяй, защото аз ще го помня.

Смехът му прогони и последните остатъци от страх от кръвта ми. Знаех, че най-вероятно ще ме надвие, но поне възнамерявах да се опитам да го затрудня.

Докато се разкършвах, хвърлих крадешком поглед на дамите. Имаше нещо странно в начина, по който стояха, заобиколени от

разноцветни стъкларии. Изведнъж се досетих какво правят и им хвърлих одобрителен поглед.

Взех меча, предназначен за мен, обърнах се и им се поклоних церемониално.

— Скъпи дами, имам чест! Хайде, Тувон, стига си се туткал!

Той извади моя душегубец и запрати канията на пода. Не се нуждаехме от съдия, защото и двамата знаехме, че този път ще се бием до смърт. Не ни трябваха и някакви особени правила. Той се хвърли в атака и това бе сигналът за начало.

Отстъпих назад и Тувон ме последва, а завихрената долна част на тялото му оставяше зад него диря от ситни искри. Не исках да ме притисне в тясната част на помещението, нито да пострада някое от изделията ми и затова изтичах към коридора. Тук се въргнаха трупове на двете бронирани пчели, както и на още няколко стражи. Нямах много време за оглед, но все пак успях да забележа, че липсват телата на двамата недорасли демони и това ме обнадежди.

— Спри и се бий, проклетнико! — изрева разгневеният Тувон.

Нямах никакво намерение да го послушам. Тувон разполагаше с всички предимства — размери, сила, броня и оръжие. Всичко, което имах аз, беше по-добра позиция и надеждата да го разгневя дотолкова, че да забрави уменията си.

Кръстосахме остриета няколко пъти и аз отправих мислена благодарност, задето ми се бе паднало оръжие, което познавах добре. Не се налагаше да опознавам тепърва тежестта или баланса на меча, достатъчно беше да зная на какво разстояние мога да стигна с него. За разлика от мен Тувон изпитваше видими затруднения с душегубеца, тъй като не се бе упражнявал достатъчно, за да изучи особеностите му. Ако беше избрал друго оръжие, щеше да ме промуши поне няколко пъти.

И въпреки това успя да ме докосне четири пъти, срещу само едно леко пронизване от моя страна и при три от ударите потече кръв. Моето единствено попадение бе в ранената му ръка, която той продължаваше да използва. Докато се дуелирахме, вниманието ми бе привлечено от нещо странно. Тувон не се стараше да нанася смъртоносни удари, нито дори такива, които биха причинили сериозни рани.

Готов бе да се задоволи с всякакъв удар.

За момент си помислих, че е забравил къде се намира — това не беше нито състезание, нито упражнение. После си дадох сметка какво преследва. При предишния ни дуел всеки от моите удари с душегубеца му бе причинявал нетърпими болки. Сигурно предполагаше, че сега ми отвръща със същото. Не само че не беше така, но усещането бе далеч по-притъпено от всички досегашни удари, които бях изтърпявал.

Това ме наведе на друга мисъл. Престорих се, че губя сили, заех отбранителна позиция и се съсредоточих в това да пазя само жизненоважните части на тялото си, а другото оставих на него. Започнах да получавам доста повече наранявания — срещу възможността незабелязано да скъся дистанцията помежду ни, изчаквайки да се появи удобен момент за внезапна атака.

И моментът дойде. Позволих на Тувон да ме събори на колене и докато размахваше меча над мен, наведох се рязко, гмурнах се под защитата му и издигнах острието нагоре — покрай конуса от спираловиден дим, който заместваше краката му, и право през тялото му. От устата му се отрони болезнен стон, сетне, с блестящи от ярост очички, Тувон завъртя оръжието си и ме прониза в рамото.

Почувствах болезнено разтърсване, когато мечът се удари в раменната кост, но съумях да запазя ясна мисълта си и подхванах мистичния ритуал, който щеше да ме изведе от бутилката и да ме прехвърли в света на хората.

— Кай Рен, ти спечели — изхриптя Тувон и ме опръска с кръвта си. — Довърши ме, но знай, че и аз те убих.

Не останах, за да му докажа, че греша. Искях да се махна час по-скоро оттук.

По-късно, докато си отдъхвах върху кушетката на Сливка, отдаден на грижите на Разпилени лунни лъчи, аз обясних на останалите тактиката си:

— Тувон смяташе, че душегубецът ще ми нанесе по-големи поражения от неговия собствен меч и затова пожертва всичко в името на едно въображаемо, но несъществуващо предимство.

— Кай Рен — изрече с упрек Разпилени лунни лъчи, но виждах в очите ѝ привързаност, — ако не беше толкова сериозно ранен, щях да ти се разсърдя за този номер.

— За кой номер? — засмях се аз. — О, недей, моля те! Наистина съм ранен!

— Не за това — поклати глава тя. — А задето се изложи на глупав риск.

— Не беше никак глупав. Така ви помогнах да се измъкнете, забрави ли?

— И без твоята помощ щяхме да си тръгнем. Нали видя, че успях да убедя Тувон.

— Само защото го беше яд на мен. Инак щеше да забележи, че носиш раница и да надзърне вътре — припомних й аз. — Или да огледа рафтовете. А тогава щеше да познае, че вие, хитруши такива, сте заменили моите безценни произведения с най-обикновени шишета за вино. Сърцето ме боли, като си спомня с какво приравнихте шедьоврите ми.

— Но се получи, нали? — засмя се Разпилени лунни лъчи, после се съсредоточи отново и прати малък импулс от *ци* навътре в най-дълбоката от раните ми — тази в рамото. — Тувон дори не разбра какво сме направили.

— Затова пък Вис ще надуши веднага — посочи Ли Пао.

— Вис е голяма глупачка — засмя се с тъповата безгрижност Уон Пан. — Само се зъби и нищо повече!

Двамата с Ба Уа се чувстваха особено доволни от постиженията си. Не само че бяха повалили неколцина от стражите на Вис, но освен това бяха откраднали цяла кесия с *шенове* от колана на един от тях. Предложиха ми ги всичките, но аз взех само колкото да възстановя силите на Разпилени лунни лъчи.

— Кай Рен? — обади се Сливка, която още не можеше да се опомни от преживяното. — Преди да започне дуелът, знаеше ли, че душегубецът не може да те засегне?

Тя огледа безчислените драскотини, с които бяха покрити крайниците ми, и перифразира въпроса:

— Тоест, че не може да те засегне на духовно ниво?

Исках да кажа „да“, само за да накарам Разпилени лунни лъчи да престане да се кокори в мен. Но не посмях. Сега не беше моментът да лъжа единствените си приятели.

— Нямах и понятие — признах аз. — Но го разбрах доста бързо. Очевидно мечът-душегубец влияе по някакъв начин върху

индивидуалната *ци*, която ни прави демони. Когато Вис и Тувон ме превърнаха против волята ми в човек, те ме направиха неуязвим за вълшебните удари на душегубеца. Просто защото *душата*, към която е настроен, вече не съществува.

Погледнах меча, положен върху масичката, старателно изчистен от Ба Уа. Бях го взел със себе си, когато напуснах бутилката на Вис.

— Мога да ти подаря този меч — произнесох — в замяна на пистолета, който забравих там.

— Страхотен подарък — плесна с ръце Сливка. — И когато отново станеш демон, душата ти ще бъде в мои ръце.

— Вярно — кимнах. — Давам ти го, защото ти имам доверие.

Сливка се надигна, прокара пръсти по острието на меча и се отдръпна назад, сякаш можеше да я ухапе.

— Много е красив. Никога не съм виждала по-изящна изработка. Но макар да ми имаш доверие, аз не вярвам на другите. Ако наистина настояваш да остане при мен, ще се погрижа да бъде унищожен — заяви решително тя.

От началото на този разговор Разпилени лунни лъчи бе настръхнала, но сега се поуспокои както от комплиментите за работата на баща ѝ, така и заради решението на момичето. Престана да хвърля заканителни погледи на Сливка и дори се върна към превръзките, макар да ме бе одраскала неволно по време на последните реплики.

— Наистина трябва да те запозная с баща ми, щом смяташ, че мечът е толкова красив — промърмори тя. Можеш да го смениш, дай му душегубеца, а той ще ти подари друг.

Сливка поклати глава.

— Не искам душегубец. Трябва да е най-обикновен меч. Не желая в ръцете ми да попада нещо, в което се таи подобна сила.

Разпилени лунни лъчи кимна одобрително.

— Права си, съществува опасност, ако подобен меч попадне отново в Кон Ши Дзи. Винаги може да бъде поправен, баща ми изпълнява подобни поръчки. Но ако някой е в състояние да го унищожи напълно, това пак е само той.

— Звучи обнадеждаващо — съгласи се Сливка. — Но нека първо се справим с по-важните проблеми. Колко бутилки успяхте да вземете?

— Девет — отвърна Ли Пао, който се бе настанил до една масичка и се любуваше на стъклената колекция. — Включително и

бившата резиденция на Кай Рен.

— Многообещаващо число — отбеляза Разпилени лунни лъчи.
— Мислиш ли, че ще свършат работа?

Ли Пао повдигна рамене и ме погледна.

— Това е извън моята специалност. Кай Рен, ти какво смяташ?

Надигнах се и се приближих към масичката, за да огледам бутилките.

— В най-лошия случай — заговорих, за да вдъхна поне малка доза оптимизъм у другите, — кражбата е лишила Вис от девет потенциални прохода между Кон Ши Дзи и Първородния свят. А това все пак е нещо.

— Но? — подсказа ми Сливка, доловила съмнението в думите ми.

— Дори Ли Пао да съумее да извлече цялата *ци* от бутилките — продължих, — една наистина трудна задача, която би означавала физическото им унищожаване, това представлява само дваайсет процента от жизнената сила, която Вис ми отне.

— Двайсет процента? — повтори Ли Пао. — Мисля, че преброих някъде към четиридесет и пет екземпляра в твоята галерия.

— Толкова по-зле — въздъхнах аз. — Значи стават десет процента.

— Какво излиза? — попита Разпилени лунни лъчи. — Че няма начин да възвърнеш цялата си сила.

— Да не прибързваме — успокоих я аз. — Все ще е достатъчно за началото на процеса на моето превръщане от човек в демон. Дори и лишен от предишното си могъщество, ще бъда с няколко крачки по-близо до крайната цел.

— И откъде ще започнем? — попита съвсем прагматично Ли Пао.

Станах и разкърших рамене, колкото да проверя дали е подействало целителното заклинание на Разпилени лунни лъчи върху раните ми.

— Нека първо се наспим — предложих невъзмутимо. — Тъкмо ще има време да подействат вълшебствата на Разпилени лунни лъчи. Утре след закуска ще опитаме с магията, която бяхме намислили да използваме в бутилката на Вис.

— Но тя беше предназначена за място, където съществува излишък от *ци* — възрази смутено Ли Пао. — Не трябва ли първо да подготвим друга магия?

— О, не мисля. А и Вис няма да остави нещата така. Не зная какъв точно ще бъде отговорът ѝ, но със сигурност няма да се забави дълго. Мисля, че трябва да се подготвим за нова среща.

— Ти знаеш най-добре — въздъхна старецът, но на лицето му беше изписано несъгласие.

Ноцта отмина и настъпи утрото. Според Ба Уа и Уон Пан, които си бяха поделили нощната смяна, около къщата всичко е било спокойно. Разпилени лунни лъчи се превърна в бледорозово сияние, излезе на кратко разузнаване и се завърна със същия резултат. След което, без повече бавене, се подготвихме за нашия ритуал.

Най-напред Ли Пао прегледа някои от древните книги и даде съответните инструкции на своята внучка. Облечена с червен копринен елек, тънка риза и панталони, Сливка имаше напълно професионалния вид на истински специалист по *фен шуй*.

Голям червен сатенен шарф бе разпънат точно в средата на стаята. По края му бяха наредени деветте бутилки, които бяхме откраднали от двореца на Вис. След кратко обсъждане решихме засега да не прибягваме до оранжево-зелената бутилка, както и до драконовата купа на Ли Пао. Тъй като нито един от тези два съда не бе използван досега за извличане и задържане на *ци*, бояхме се, че в процеса на нейното натрупване може да се получи претоварване, и те да бъдат разрушени.

От екипировката си за *фен шуй*, Сливка ни достави девет огледала *ба-гуа*. Разположихме огледалата, които се използват за пренасочване на разсеяните потоци от *ци*, зад всяка една от бутилките в кръга. В случая се надявахме да събират и концентрират потока от *ци* върху мен.

След като всичко това бе нагласено, аз се настаних в средата на шарфа. Бях облякъл червена риза и панталони в същия цвят, които Сливка ми бе купила същата сутрин и украсени от Ли Пао с най-различни заклинателни рисунки на Овен — животно, което според

китайската астрологична система, би трябвало да оказва пряко влияние върху годината на моето раждане.

— Ще стискаш това — Ли Пао пхна една кратунка в дясната ми ръка и букетче от нарциси и върбови клонки в лявата.

— Ама наистина ли е необходимо? — попитах, защото се чувствах доста глупаво. — Нямахме такива неща, когато почнахме да го правим в бутилката на Вис.

— Нямахме и затова не мислех, че ще се получи — тросна се Ли Пао. — Бодувал съм цяла нощ, за да подготвя всичко както трябва. Ти си роден под знака на Овена — жалко само, че не можах да подготвя пълния ти хороскоп.

Въздъгнах щастливо, че не разполагаме с повече време. Някой бе направил пълен хороскоп на майка ми, когато съм се родил, и един от най-неприятните спомени от детството ми беше, че искаха да го наизустя.

Междувременно Ли Пао продължаваше с обясненията:

— Кратунката символизира тялото като носител на духа. Нарцисите носят късмет и успех. И накрая — върбовите клонки олицетворяват завръщането на духа в тялото. Също така прокуждат злите сили.

Преглътнах всякакви по-нататъшни възражения, защото изведнъж осъзнах, че Ли Пао се нуждае от всички тези атрибути, за да повярва, че магията му ще бъде успешна.

— Извинявай — побързах да вметна. — Все пак аз гледам на тези неща като най-обикновен демон. Ти си човек и познаваш човешката страна на магията. Ще следвам точно инструкциите ти.

Ли Пао изглежда се готвеше за поредната кратка лекция, но в този миг Ба Уа неволно прекатури едно от димящите кандила. Веднага след като го изправихме, Ли Пао даде знак на присъстващите да заемат местата си и започна заклинанието:

„Чувстваш се избухлив, препълнен, претоварен, преуморен.

Търсиш облекчение, освобождаване, жадуваш да се пръснеш...“

Както и предния път, Ли Пао си пое дълбоко дъх, преди да продължи:

*„... върху пода на хиляди парченца.
Но близо е убежището,
утешението от мъките
и не е още късно да се лишиш от оковите.
Навън ти път дири,
към Кай Рен върви,
и засияй с твоята ци.
Отвътре го пробуди,
да познае в себе си демона,
отново и завинаги.“*

Заклинанието свърши, но аз не чувствах нищо. Поне в началото, защото не след дълго усетих как кожата ми започва бързо да се затопля.

— Още веднъж! — подканих го аз.

Ли Пао кимна, пое си дъх и започна отначало.

Този път със сигурност почувствах нещо. Бутилките засияха с рубиненочервена светлина, която се отрази в огледалата и се фокусира върху мен. Разперих ръце с длани навън и се завъртях така, че да съм извърнат с лице към тях. Ли Пао стигна края на заклинанието, но и този път не усещах да се изпълвам с ци.

— Отново! — произнесох и гласът ми прозвуча едновременно като молба и като заповед. Сега вече към Ли Пао се присъедини и Сливка и двамата подеха хорово думите от заклинанието. Постепенно рубинената светлина стана кървавочервена, а лъчите от бутилките се превърнаха в плътни, сияещи снопове, които попадаха право в жизнените ми центрове.

Застанах на колене, после бавно се изправих, за да дам възможност на червената светлина да ме окъпе отвсякъде. Някой изпищя, беше Ба Уа, който бе посегнал импулсивно, за да задържи една от клатещите се бутилки. После заклинанието утихна, заедно с него угасна светлината, аз отворих очи (кога ли ги бях затворил?) и открих, че другите ме гледат уплашено.

Ли Пао се облягаше изтощено на Сливка, чиято шапка се бе килнала на една страна и отдолу се подаваше изпотеният ѝ перчем, Ба Уа смучеше изгорения си показалец.

— Получи ли се? — попита тихо Разпилени лунни лъчи.

— Мисля, че да — простенах, докато прескачах пръстена от бутилки. — Тялото ми... аз съм...

Преглътнах болезнено, поех с пълни гърди от въздуха, примесен с ухания на жасмин и сандалово дърво и опитах отново.

— Да. Мисля, че се получи, но ще ми е нужно още малко време, докато асимилирам получената *ци*, преди да определя каква част от силата ми се е възвърнала. Добре ли сте всички?

Ба Уа спря да си смуче пръста и ми се ухили с неравните си зъби.

— Аз съм супер, шефе. — Той ми показва грамадния мехур, щръкнал отгоре на палеца.

Ли Пао кимна.

— Мисля, че успяхме в последния момент. Енергията беше започнала да се разсейва. Уф, че се изморих. Няма ли нещо сладичко? — той се огледа. — Може да е чай със захар и курабийки или дори само подсладен восък.

Сливка си смъкна шапката и се отпусна в един фотьойл. Чак сега лицето ѝ започваше да възвръща естествения си цвят.

— Ей сегичка, дядо — обеща тя. — Само да си поема дъх и ще изтичам да купя нещо.

Исках да възразя, но нямах сили дори да оформя думите. Разпилени лунни лъчи изглежда споделяше загрижеността ми.

— Не излизай сама. Кой знае какви хора се навъртат наоколо.

— Хубаво, кой ще дойде с мен? — попита Сливка. — Кай Рен и дядо са във играта — поне засега. Ти трябва да ги пазиш. А дребосъците не са много за показване.

— Аз бих тръгнал — заяви Ба Уа и я посочи с подутия си пръст. — Но не мога да се дегизирам, преди да ми мине това.

— Аз пък мога — намеси се ентузиазирано Уон Пан. — Вижте!

Той описа във въздуха някаква сложна фигура и миг по-късно на пода пред нас стоеше малък, черен пекинез и помръдваше добродушно с опашка. Пекинезът оплези език и показа два реда блестящи зъбки.

Сливка се разсмя.

— Боже, какъв защитник си имам! Приличаш на кукла, а не на куче пазач!

Недораслият демон изскимтя. Сливка въздъхна и го погледна сериозно.

— Ще можеш ли поне да ме предупредиш, ако забележиш неприятели?

Пекинезът излая щастливо и отново размаха пухестата си опашка.

— Много добре. — Тя се наведе и погледна право в кръглите му, кафяви очички. — Три бързи излайвания за опасност. Ако ти задам въпрос, ще лаеш веднъж за „да“ и два пъти за „не“. Разбра ли?

Уон Пан излая веднъж и размаха опашка. Изглеждаше далеч по-симпатичен в този вид. Докато го гледах, спомних си, че би трябвало да се заема най-сетне с издирването на Шамбала и Ширики.

Сливка измайстори кучешки повод от колан и парче златист шнур.

— Ще се върна до час — обеща ни тя. — Знаете къде е чайт и всичко останало.

Разпилени лунни лъчи кимна.

— След като се върнеш, смятам да отида при татко и да обсъдим по-нататъшните ни действия.

— Добра идея — рече Сливка. — Струва ми се, че ще са ни нужни още съюзници, и то съвсем скоро.

След което дамата с кученцето излезе, но аз почти не забелязах. Бях се вгълбил в себе си и опипвах каналите, отворени от внезапния прилив на *ци*. Промените бяха тънки, неуловими и все още не бяха засегнали външния ми вид, но съвсем скоро щяха да го направят.

Ето че отново съм демон.

11.

Виждам Вис, косата ѝ е развята черна грива, очите ѝ пламтят като въглени, тя е красива и силна. Яхнала Белия тигър, тя се носи право срещу мен. С усилие на волята си налагам да не трепна.

— Как върви, Кай Рен?

Отклонявам поглед от нея, защото вече зная какво представлява. Сърцето ми подскача в гърдите в болезнени тласъци. Демоните не изпитват чувства — не и така, както хората. Защо тогава я обичам толкова?

Усещам горещия дъх на тигъра в лицето си и разбирам, че животното е съвсем близо. Очите му са грамадни рубинени гранати с детонатори от топаз. Зървам в тях собственото си отражение. Аз съм това, което са направили от мен — човек, спохождан от спомени на демон.

— Как си, Кай Рен? — пита ме Вис Ужасния език.

— Добре съм. — Гласът ми звучи безгрижно, невъзмутимо. Доволен съм.

— Радвам се да го чуя. Разтревожих се, когато узнах, че си напуснал болницата. Беше доста болен, знаеш ли?

Всичко, което виждам от Вис, е коляното ѝ, притиснато в мъхестия хълбок на тигъра — малко и крехко. Зная, че ако отстъпя назад, ще я видя цялата и че отново е станала дете. Сигурно това е единственият начин да попаднеш в небесното царство.

— Божичко, Вис. Не знаех, че те е грижа.

— Винаги съм държала на теб, Кай Рен, повече, отколкото на всеки друг.

В мен напират въпроси за бащата на Тувон, за По Шиан, за сина ѝ, искам да я чуя как ми казва, че ме обича повече от всеки от тях. Зная, че ще го каже. Сигурен съм.

Но дали е истина?

Иска ми се да е така.

— И къде си отседнал сега, Кай Рен? Ще ми бъде ужасно приятно да ти погостувам.

— При едни приятели.

— Приятели?

— Да.

Тя се засмива. Звукът ми е приятен и аз също се засмивам в отговор. Дори тигърът се смее и мустаците му докосват лицето ми. Дъхът му е сладък като мед.

— Знаеш ли, Кай Рен, много от твоите приятели са и мои. Дай ми адреса и аз ще намина още утре сутринта.

Изведнъж се сещам, че не знам къде протича този разговор. Решавам да попитам Вис.

— Ами ти блуждаеш в едно от промеждутъчните пространства — отвърща невъзмутимо тя. — Следя те, откакто посети моята къща. Ужасно съжалявам, че се разминахме.

Спомням си посещението, помня също и че когато си тръгнахме, Тувон не изглеждаше никак добре.

— А Тувон? — питам, като се покашлям смутено. — Какво стана с него?

Отстъпвам назад, за да мога да я виждам, но тигърът ме следва и отново пред очите ми е само това малко, обло коляно.

— Оправя се вече. Не е зле да наминеш и да му донесеш торта. Открай време си пада по земните торти. Ти си на Земята, нали?

Усещам неясно безпокойство, макар тонът ѝ да е все така дружелюбен. Но изглежда Вис наистина ме обича много — след като е готова да затвори очи пред онова, което направих на Тувон.

— Аз...

Пронизителен звук и един познат глас ме карат да млъкна. Заслушвам се.

— Кай Рен? Кай Рен? С кого разговаряш?

Усмивам се, познал гласа на Ли Пао, понечвам да отвърна, но гласът ми е дрезгав и насечен, като в просъница. Едва сега си давам сметка, че сънувам — странно ярък сън, защото мога да подуша острата миризма на хищника и примамливото ухание на Вис. Поглеждам надолу към краката си и установявам, че стоя върху прозрачна и сияеща повърхност.

Пресягам се и докосвам носа на тигъра. Той е мек и влажен, съвсем реален. Въпреки това продължавам да чувам хлопане и гласа на Ли Пао.

— Вис? — докато съм в съня, говоря без затруднение.

— Тъкмо щеше да ми кажеш дали си на Земята — припомня ми тя. — Исках да ми дадеш адреса, за да ти дойда на гости.

— Но аз спя!

— Какво от това? — пита съвсем основателно тя. — Дори демоните имат сънища. Не помниш ли какви странни неща сънува след срещата с Рабла-ю?

— Откъде знаеш?

— Защото седях до теб и те държах за ръката, скъпи — отговаря тя през смях.

— Не знаех.

— Така беше.

Потупвам се по джобовете, но те са празни.

— Проклятие!

— Какво ти трябва?

— Щях да ти напиша упътване как да ме намериш. Доста е сложно.

— Нищо, кажи ми! — подканва ме нетърпеливо тя. — Ще го запомня.

Готов съм да го сторя, но ме прекъсва някакъв оглушителен трясък, слаба светлина и ръце, които ме разтърсват.

— Кай Рен! Кай Рен! Събуди се!

Въпреки волята си усещам, че напускам съня, и виждам как Белия тигър вдига бавно лапа — дали, за да ме задържи, или да ме удари. Не зная. Защото в следния миг се озовах в моето легло, а Ли Пао, надвесен над мен, ме дърпаше за пижамата.

— Събуди ли се? — попита ме той.

— Аха — отвърнах, — но не ми се иска. Сънувах страхотен сън.

— За какво беше? — извика Ли Пао с разтревожен глас.

Свих рамене.

— За Вис, за какво друго? Появи се пред мен, яхнала бял тигър, каза, че ме обича, и поиска да ни дойде на гости.

Старецът кимна доволно.

— Значи драконът е познал.

— Драконът? — повторих с все още замаяна от съня глава.

— Нали знаеш, старите хора не спят добре. Тук те боли, там те върти. Възползвах се от това и опитах да погадая за местонахождението на кучетата. Преди около десет минути драконът се подаде от купата и настоя да те събудя незабавно. Каза, че си бил в голяма опасност.

— Опасност ли? Спях си най-кратко. И тъкмо щях да поканя Вис.

— Което щеше да погуби и малкото, дето сме го постигнали — отбеляза той.

— Вярно. — Прехапах устни и се замислих, след това дадох знак на Ли Пао да затвори вратата и да седне до мен. — Знаеш ли, мисля, че я обичам.

— Кого — Вис? След всичко, което ти стори?

— След всичко — потвърдих аз. — Няма логика, нали?

— Каква ти логика в любовта?

— И тя каза, че ме обича.

— Вярваш ли й?

Надникнах в неговите мъдри, старчески очи и бавно поклатих глава.

— Не. Бих искал, но разумът ми казва друго.

— Може наистина да те обича — рече изненадващо той, — но по свой странен начин. Като демон, не като човек.

— Така ли смяташ?

— Да, което не би й попречило накрая да те погуби. Като женски паяк, който разкъсва мъжкия след съвокупляване.

— Чувал съм.

Отново се замислих по въпроса с бащата на Тувон. Говореше се, че загинал в една от войните, но никога не бях проявявал специален интерес. Вис изглеждаше толкова уверена в себе си и толкова самостоятелна, че просто не можех да си я представя в прегръдките на друг. Или не исках?

Някой застърга с нокът по вратата — тихо и настойчиво. Ли Пао стана и пусна в стаята Уон Пан, който все още бе пухкав, охранен пекинез.

— Нещо се забави, пазачо — подхвърли му той.

Уон Пан заскимтя извинително. Сетне насочи кръглите си очички към мен и хлъцна.

— Добре съм — успокоих го. — Лоши сънища.

Той размаха опашка, завъртя се и стигна прага, където ни погледна подканващо.

— Сигурно иска да го изведем за малко — предположи Ли Пао. — Сливка заплаши, че ще го одере жив, ако се изпусне на килима. Няма да е зле и ти да се поразходиш.

— Добре, ще го изведа. И без това имам нужда да прогоня неприятния спомен от съня.

Уон Пан излая радостно. Изшътках му да мълчи, предполагайки, че Сливка и Ба Уа още спят, после се спуснах в кухнята. Той вече бе при външната врата и натискаше дръжката с лапичка. Отвори я и изтича по стълбите с важен вид, но се върна толкова бързо, че си помислих, да не е някой негов двойник.

В действителност бяха двама. Отзад го следваше косматото същество, приблизително с неговите размери. И то, като пекинеза, имаше дълга, гъста козина, извита опашка и изпъкнали очички. Но тези очи сияеха с яркозлатиста светлина, а козината бе оранжево-зелена като неразбъркан шербет. Беше твърде младо, за да притежава гъстата, къдрава козина на възрастните екземпляри, но въпреки това го разпознах веднага.

— Ти си от породата на Ширики и Шамбала! — възкликнах аз. — И те ли са наблизо?

Кутрето фу завъртя златистите си очи към мен и отвърна с писклив, недобре оформен глас.

— Не. Изгубих мама и татко, няма го и Скитника!

— Какво става? — извика сънено откъм стълбите Сливка. Ли Пао, следван от подскачащия Уон Пан, се върна да ѝ обясни. Шумът, естествено, разбуди и Ба Уа, който изникна в коридора, увиснал в дрейфуваша левитация над пода, вместо да върви като нормален човек. След минута цялото домочадие бе събрано в кухнята.

Стреснато от бъркотията и шума, кутрето се изпишка на килима. Докато аз изтривах петното, Ли Пао обясни на останалите какво се е случило, като на няколко пъти кресна на Уон Пан да седи мирно и да не лае.

— Но как е стигнало до тук? — попита Сливка.

— И дали някой не го е последвал? — добави Ли Пао.

Тези въпроси пробудиха напълно Ба Уа.

— Каца с лайна, шефе! — изпъшка той. — Ето в какво ще се озовем, ако ни намерят!

Кимнах.

— Вземи Уон Пан и огледайте района около къщата. И внимавайте да не ви забележат.

— Разбрано, началство!

Коленичила пред кученцето, Сливка му подаде пръсти, за да я подуши.

— И казваш, че може да говори? — попита тя.

— Така беше, когато влезе.

Тя го почеса по главата и бе възнаградена с игриво помахване на опашка.

— Ти как стигна при нас?

— Не знам — отвърна кутретото.

Сливка продължи да го чеше и гали и премести ръката си върху гърба му.

— Как ти е името?

— Флуфинела.

— Прилича ми на женско име. Да не си кучка *фу*?

— Аха. — Кутретото разглеждаше Сливка с немигащите си очички. Стори ми се, че долових в тях магически способности. — Как се казваш, госпожице?

— Сливка.

— Хубаво име — рече кутретото и тупна доволно с опашка.

— Благодаря ти. И Флуфинела е хубаво. Та, за майка ти и баща ти...

— Ширики и Шамбала.

— Те ли те доведоха тук?

— Не — отвърна Флуфинела и спря да маха с опашка.

— Тогава как ни намери?

— Скитника ми каза. Той ми посочи вратата. — Кутретото изскимтя и отпусна опашка на пода. — Аз избягах. Сега Скитника ще се загуби и може да го изядат, а аз никога няма да намеря родителите си!

Флуфинела започна да скимти все по-силно. Сливка я вдигна на ръце и я притисна към гърдите си.

— Стига, миличко, не плачи. Нали намери нас?

Надявах се, че Сливка е права, но ако някой бе изпратил кучето, за да ни открие? Някой, който стои от другата страна? Кой би могъл да каже на кого служат сега Ширини и Шамбала?

Спогледахме се с Ли Пао и прочетох в погледа му сходни съмнения.

— Гладна ли си, Флуфинела? — попита Ли Пао и дръпна вратата на хладилника. — Имаме малко пилешко в сладко-кисел сос и ориз.

— Гладна съм! — изписка Флуфинела, скочи от ръцете на Сливка и изприпка при хладилника. — Какво е това „пилешко в сладко-кисел сос“? Ами „ориз“? Вкусни ли са?

Ли Пао изстърга остатъка от вечерята в една купичка и я остави на пода.

Докато Флуфинела първо опитваше, а след това се нахвърли лакомо на яденето, старият китаец застана до мен и произнесе шепнешком:

— Някой от вас може ли да ми каже дали тя е това, за което се представя? Демоните лесно менят формата си. Дали не е предрешен демон?

— Възможно е — кимнах, — но се съмнявам. Възстанових достатъчно от демоничното си зрение, за да мога да различа аурата ѝ. Действително прилича на тази на нейните родители. Ако е само маска, оформена е от някой, който ги познава добре.

Сливка кимна, но не изглеждаше напълно уверена. Възхищавах се на смелостта ѝ. Не, тя не беше Вис, но в нея също се спотайваше сила, след като бе притиснала в прегръдките си създание, може би изпратено от нашите врагове.

Флуфинела приключи с яденето, облиза доволно купичката и се върна при нас.

— Ти ли си господарят Кай? — попита ме тя.

— Аз.

Тя наклони глава на една страна и ме огледа с критичен поглед.

— Не изглеждаш така, както те описаха. — Тя продължи да ме разглежда и аз почувствах убождане от нещо, което вероятно бе

детската версия на мощната магия, с която се славеха кучетата фу. — Но все пак приличаш на него.

— Аз съм той — отвърнах и се наведох към нея. — Кълна се в дългото си приятелство с твоите родители. Само че преживях някои неприятности.

Това изглежда я убеди напълно.

— Моите родители — произнесе с официален тон Флуфинела, която изглежда бе репетирала тези думи, — не са доволни от мястото, което обитават понастоящем. Интересуват се дали не би им помогнал да избягат? Ако се съ согласиш, готови са да ти служат вярно до края на живота си.

— С радост бих им помогнал, дори и без обещанието за служба. Но за да ги освободя, първо трябва да узная къде са. — Посочих Ли Пао, извадил вече гадателската си купа. — Този човек се нарича Ли Пао и е могъщ магьосник. Той ще ти помогне да ни покажеш пътя, по който си стигнала до нас. По него ще открием мястото, където са твоите родители.

Флуфинела наостри уши и завъртя глава към Ли Пао. Тя се изправи на задни крачета, опря лапички в коляното му и рече:

— Поласкана съм да се запозная с теб, велики магьоснико.

Той се засмя.

— Можеш да ми казваш Ли Пао. Настани се сега в скута ми, за да можеш да виждаш водата. Разкажи ми всичко, което помниш за пътя си дотук. Виждаш ли дракона в купата?

— Аха.

— Той ще изслуша разказа ти и ще открие мястото.

— Ще се опитам. Бях толкова уплашена... не знаех къде вървя.

— Не се безпокой. Видяла си повече, отколкото предполагаш. Драконът ще ни помогне. Започни от началото.

— Добре — Флуфинела говореше толкова тихо, че едва я чувах. — Бях с мама и татко, когато чух нов глас.

В началото образите, които получихме в купата, не бяха особено ясни. Тъмни, мрачни сенки, движещи се пластове, сред които не се различаваше никакво изображение.

Изведнъж едно грамадно, космато, оранжево лице изпълни купата.

— Мама ми каза да чакам, но аз я последвах.

Ли Пао изсумтя нещо неразбрано и премести длан над равната повърхност.

— Фина настройка — обясни той. — Виждаме всичко от гледната точка на Флуфинела. Помолих дракона да измести перспективата назад и нагоре.

Сега вече се показаха сводести стени на помещение, боядисано в зелен цвят. До една от стените имаше купчина разръфани одеяла. Когато се вгледах отблизо, открих, че сред одеялата са се сгушили няколко мънички кутрета от същата порода.

Докато Флуфинела продължаваше с разказа си, ние видяхме Ширики и Шамбала да се отдалечават от кученцата и Флуфинела да подтичва след тях. Насочвах се към някакво светещо място в стената.

Постепенно разказът на Флуфинела се смеси във въображението ми с картината:

— Това прилича на оформяща се врата! — изръмжа Ширики. — Шамбала, бъди готова. Няма да им позволим да ни вземат кутретата!

Шамбала изръмжа в знак на съгласие.

Светещата точка се разшири и придоби белезникав оттенък по краищата. Наистина беше врата, но прокопана, а не естествена. Очевидно създателят ѝ срещаше невероятно съпротивление от материята на стената.

— Дали пък господарят Кай най-сетне не ни е намерил? — произнесе тихо Шамбала.

— И да не е той, едва ли ще е По Шиан, или някой от проклетите му лакеи.

Междувременно отворът на вратата придоби овална форма с височина около метър. И тогава вътре прекрачи едра сянка. Ширики приклепна, готов да се хвърли. Шамбала стоеше като жива бариера между заплахата и децата си.

Сянката се материализира в кентавроподобната фигура на млад демон. Горната част на тялото му бе мускулиста и набита, а долната бе кръстоска между бик и лъв, вместо обичайното за кентаврите конско туловище. Не само главата, но и гърбът му бе обрасъл с гъста, лъскава, тъмнокафява грива.

Демонът вдигна ръце, които приличаха на човешки, но бяха поедри и завършваха със закривени нокти.

— Аз съм Скитника — произнесе той. — Не съм бог, а демон.

— А познаваш ли Кай Рен, когото наричат още господаря Демон? — попита Ширики.

— Познавам го. Той е приятел на чичо ми, един демон на име Твореца на Сияйните кули. И макар Кай Рен да не знае, тръгнах да ви търся тъкмо по молба на моя чичо.

Шамбала подуши с плоския си нос миризмата на Скитника. Все така стоеше на пътя между непознатия и кутретата.

— Ти казваш истината — поне каквато я знаеш. Какъв е твоят план?

— Чичо ми размени едни сведения за други и знае къде се намира в момента Кай Рен. Той е на Земята. Готов съм да ви отведе при него, макар че там ще е доста трудно да се скриете.

— А защо не отидем в неговата бутилка? — попита Ширики.

— Тя вече не му принадлежи.

— Тогава ни отведи в двореца на чичо ти.

Скитника се поколеба.

— Не ми е разрешил да го правя.

Следващият въпрос на кучетата бе изпреварен от остро изщракване.

— Някой отключва вратата — предупреди Шамбала и се премести така, че да наблюдава входа и Скитника едновременно.

— Последвайте ме! — подкани ги Скитника.

— Не и без нашите малки — отвърна Ширики и изтича да буди кутретата. — Не бих пожелал и на най-обикновеното улично псе онова, което боговете са им намислили.

— Побързайте!

Едва сега Ширики забеляза Флуфинела.

— Тръгвай с демона, момиче — нареди ѝ той. — Ние ви следваме отзад.

Кученцето се подчини и затича с бързина, неочаквана за късите ѝ крачета. Тъй като Флуфинела не бе обърнала внимание на случилото се по-нататък, драконовата купа не беше в състояние да го показва. Ето защо доловихме само откъслечни фрази:

— ... остават няколко секунди — чухме гласа на Шамбала.

— Изчезвай от тук, демоне! — заповяда Ширики.

— Но...

Скитника произнесе още няколко думи, които Флуфинела не чу. Вниманието ѝ бе съсредоточено върху овалната врата, която се оказва твърде висока за нея. И тогава я сграбчиха чифт яки ръце и я метнаха я право в отвора.

— Мамо?

— Бягай, кутре, бягай! — извика Скитника. — Ще те настигна веднага щом затворя вратата!

И тя побягна. Ограничена, през досегашния си съзнателен живот, между четири еднакви стени, тя не можеше да разбере къде се е озовала и накъде отива. Земята под лапичките ѝ бе тъмновиолетова и гладка като сатен. Повърхността се оказва хлъзгава и на няколко пъти тя губеше равновесие или започваше да се пързала встрани от приетата посока. Наоколо се издигаха някакви тъмни купчини, вероятно шубраци, защото ухаеха на рози и лавандула. Още по-нататък се виждаха заоблени разноцветни хълмове и когато стигна до тях, тя започна да се катери по склона на най-близкия, драскайки с нокти по подобната на стъкло повърхност.

Беше изморителен път, като надпревара в дълбок, забавящ движенията пясък, отзад долитаха яростните вопли на родителите ѝ, тропот от нещо, което се удряше със сила в земята, и вресливите гласчета на братята и сестрите ѝ.

После земята започна да вибрира ритмично и тя се затъркала надолу по склона, който бе изкатерила с такива усилия. Една ръка, обгърнатата от миризмата на Скитника, я грабна и вдигна във въздуха. В началото я държеше за козината, после я притисна към мускулестите гърди, докато двата чифта яки крака продължаваха бясната надпревара. Тя успя да зърне овалния портал над рамото му. Беше блокиран от нещо тъмно, но по края се виждаше огненочервен пръстен.

— Мисля, че ни преследват — извика тя.

— Така е — изпъшка Скитника. Справяше се доста по-добре от нея с хлъзгавата повърхност, набираше бързо скорост и после се прехвърляше на следващия хълм с главозамайващи скокове. — Надявах се да хванем един по-дълъг и безопасен път, но сега се налага да караме напърно през страната на куките.

— Боговете са по-опасни — промърмори Флуфинела. Знаеше го от разказите на родителите си, а и от постъпките на самите богове.

— Вярно — съгласи се Скитника и се засмя. — Но сега трябва да намерим вратата.

Успяха. Не беше овална като предишната, изглеждаше съвсем обикновена — с дървена правоъгълна каса и подпори от двете страни. Скитника спря пред нея и погледна Флуфинела.

— Ще ми трябват и двете ръце. Ако те сложа на гърба си, можеш ли да се хванеш за гривата ми?

— Мисля, че ще се справя.

След което за известно време гледната точка на Флуфинела — както ни я показваше драконовата купа — бе напълно закрыта от развяващата се грива на Скитника. Ли Пао прошепна няколко тихи команди, но положението не се подобри.

— Не мога да получа по-ясна картина — извини се той. — Драконът казва, че не разполага с по-широка перспектива, от която да черпи образи.

— Каж ми да се постарая. Все още не знаем каква е съдбата на Скитника.

— Може ли нещо за пиене? — захленчи Флуфинела. — Това пилешко в сладко-кисел сос ме накара да ожаднея. А и от приказването ми пресъхна устата.

Решихме, че е крайно време да си дадем почивка.

Докато преминаваха през вратата, Флуфинела почувства на няколко пъти, че нещо я тегли назад. Най-сетне се озоваха от другата страна и Скитника незабавно затвори и дори залости вратата с масивно, метално резе.

Първото, което почувства Флуфинела от тази страна, бе рязката смяна на преобладаващите миризми. Приятното ухание на цветя от стъклената равнина бе заменено с прашния, металически мирис, достатъчно остър, за да надвие дори миризмата от тялото на Скитника.

— Дръж се здраво — посъветва я той. — Ще препусна с всичка сила, защото преследвачите едва ли ще се забавят много. Може и да не успеят да проникнат през вратата към Кукария. Не всеки би се справил, но боговете могат повече от останалите, а и сигурно ще

насъскат кучетата. Единствената ни надежда е да сме колкото се може по-далеч от тях. Трябва да знаеш, че кукарите никак не обичат неканени гости.

Флуфинела знаеше, че под „кучетата“ Скитника разбира кучета *фу* — не родителите *й*, естествено, а тези на боговете. Не беше ги виждала. Наскоро Ширики се бе срещал с тях и бе разказал накратко за обстоятелствата около тази среща на Шамбала. Говореше с презрение за другите кучета.

— Носовете и главите им са като нашите — обясни той. — Дори притежават подобна на нашата магия, но те са жалки създания, сравнени с животните от нашето поколение и тези, които тогава ни опитомяваха. Имат едно предимство пред нас — по-едри са и с по-големи зъби. Кучките, при които ме отведоха, бяха с цяла глава по-високи от мен. — Тук Шамбала му изшътка да мълчи и разговорът приключи.

Скитника препуска толкова дълго, че Флуфинела започна да изпитва силни болки в челюстта и носът *й* се поду от честите удари в шията му. На няколко пъти успя да разгледа околността, но това, което видя, заличи напълно интереса *й*. Беше стоманеносива, с единични бели петна.

След известно време Скитника заговори отново, макар и задъхано. Дори я премести в ръцете си.

— Ще ти обясня как да се добереш до Кай Рен, в случай че се разделим. Чичо ми казваше, че кучетата *фу* са обучени да надушват врати. Каж ми какво виждаш там — в най-далечната част на хоризонта?

— Топка.

— Чудесно! Ти си ми умница!

Флуфинела помахала доволно с опашка.

— Така, за да откриеш Кай Рен, първо трябва да достигнеш тази топка или някоя друга като нея. Когато се приближиш, виж дали е синя или зелена. Можеш ли да четеш?

— Та аз съм само на няколко седмици! — възрази кутретото.

— Извинявай. — Той *й* описа с подробности как да разпознае североамериканския континент, после Калифорния. Когато се увери, че е запомнила всичко правилно, продължи:

— Щом откриеш търсеното място, натисни го с лапичката си. Но ще натискаш силно, защото си още мъничка. Трябва да се появи кръгче ярка светлина, а ти завърти топката така, че то да освети Сан Франциско. Натисни отново, светлината ще стане жълта и там ще се покаже вратата. Ще минеш през нея. Отвъд ще разчиташ само на носа си. В Сан Франциско не може да има толкова много демони. Ще го познаеш ли по миризмата?

— Ами да. Демоните миришат като теб.

— Чак толкова ли сме различни от боговете?

— О, да!

Скитника се замисли върху този факт, без да прекъсва лудешкия си бяг. Малко по-късно се зае да ме описва — първо като демон, а след това и в обичайната ми човешка форма. Накрая накара Флуфинела да запомни съобщението, което вече ми бе предала. И всичко това, докато препускаха през една равнина, наподобяваща пейзаж, нарисуван от кубисти.

Споменатата вече топка — която изпълняваше същата функция, каквато и картографските сфери, — се отдалечаваше все повече, когато двамата дочуха далечен, нисък вой.

— Това са кучета *фу!* — рече запъхтяно Скитника. — По дяволите! Сега кукарите ще се размърдат.

Едва произнесъл тези думи и отнякъде долетя грубо, метално дрънчене. Флуфинела погледна през рамото му и видя нещо ъгловато и металическо да се материализира от една сивкава плоча. Изведнъж Скитника я сграбчи за врата.

— Ще се опитам да го забавя — извика след нея. — Но няма начин да вразумиш кукар. Ти бягай към топката и прави каквото ти казах. Намери вратата и се шмугни през нея.

Той забави темпото, наведе се, остави я на земята и се извъртя да пресрещне заплахата, която ги преследваше.

— Ще те настигна! — извика подире ѝ. — Обещавам! А сега върви!

Тя го послуша. Мярнаха се неясни кадри как Скитника размахваше някакъв масивен жезъл срещу нещо, надвишаващо го поне два пъти на ръст, макар и не толкова солидно. Лаят на кучетата също се усиливаше, примесен с ръмжене и със сухия пукот на оръжия.

Флуфинела побягна. Успя да отвори вратата (не без известно помайване) и се хвърли през отвора тъкмо когато иззад хълма се появиха няколко четирикраки преследвача.

На пръв поглед действително приличаха на кучета фу. Зъбите им обаче бяха големи колкото на саблезъб тигър, по ръст напомняха на едри и охранени коне, с масивни плещи като на мечка. Единственото, по което Флуфинела ги разпозна безпогрешно, бе миризмата им. Миришеха на врагове.

Когато се озова от другата страна, тя си спомни как Скитника бе затворил предишната врата и долепи лице до тази. Вратата се хлопна. Тя се огледа. Намираше се в малка уличка, вероятно пресечка на улица „Грант“ в Китайския квартал. Нощта бе тъмна и мъглива. Макар че трепереше от страх и изтощение, тя опря нос в земята и започна да души. Не го вдигна, докато не стигна къщата на Сливка, където пръв я усети Уон Пан и изтича насреща ѝ.

— И това е всичко — приключи тя. — Достатъчно ли е за дракона?

Ли Пао размени няколко думи с духа в купата.

— Драконът смята, че е достатъчно. Някои сцени са доста смътни и... Кай, драконът е малко изненадан от възприятията на кутрето. Казва, че били ненормално изострени.

— Такива са — потвърдих аз. — Отдавна съм го забелязал. Ако знаех, че могат да преследват плячката дори през различни равнини, щях да направя няколко безценни опита с Ширики и Шамбала.

— Нали за това са създадени — намеси се Сливка. — За да защитават храмовете на боговете, би трябвало да догонват жертвата дори и ако е в друга плоскост.

— Друго нещо ми е интересно — продължих замислено аз. — Тази топка, която използва Флуфинела. Никога не съм виждал подобно нещо. Дали е естествен феномен за равнината, или Скитника я е донесъл?

— Или — добави Ли Пао — кучетата ѝ придават допълнителна сила с вродената си магия?

— И това не е изключено. Мисля, че вече имаме известна представа с каква цел По Шиан ми е откъснал кучетата.

— Недей пред малката! — скастри ме Сливка.

— И мама го каза — погледна я учудено Флуфинела. — Защо?

— Защото — тросна ѝ се Сливка — не е никак приятно.

— Уф.

— Но кой ли е казал на Твореца къде се намирам?

— Или Разпилени лунни лъчи, или баща ѝ — отвърна Сливка. —

Но след като враговете още не знаят къде сме, следва да предположим, че Твореца е на наша страна.

— И, съдейки по онова, което се случи снощи в съня ми, Вис е доста разтревожена.

— Какъв сън? — попита Сливка.

Разказах ѝ накратко романтичното си преживяване.

— Чудя се дали още сме в безопасност тук? — попита тя, след като ме изслуша. — Ако боговете или кучетата проследят Флуфинела или заловят и подложат на разпит Скитника и той проговори, всеки момент можем да очакваме гости. Не бих искала да излагам съседите си на опасност.

— Добре казано — кимна Ли Пао. — Мисля, че зная къде трябва да отидем.

Той посочи подредените върху масата бутилки. Първите лъчи на слънцето се прецеждаха през щорите и се отразяваха върху повърхността им с отблясъци, като от скъпоценни камъни.

— Кажете ни, Кай Рең, има ли подходящо място, където да отседнем, в някоя от твоите бутилки?

Избрахме оранжево-зелената бутилка по няколко причини, не на последно място, защото тя единствена не бе попадала в ръцете на Вис и следователно можехме да сме напълно сигурни, че в нея няма заложени клопки или алармени системи. Сливка я скри под цял куп хавлиени кърпи в банята на втория етаж.

Докато подреждах останалите бутилки в един кашон в килера, спомних си за магьосниците, които все още обитаваха някои от тях. Надявах се, че продължителната им медитация не е била нарушена от събитията през последните дни. Казах си, че ще намина да видя как са,

веднага след като се справя с текущата опасност — стига, разбира се, да съм още жив.

Бях придал на вътрешността на оранжево-зелената бутилка стандартния пейзаж, който използвам, когато предпочитам да се съсредоточа върху други неща: няколко планини, разнообразени с долини и хълмове, една-две реки, които да осигуряват постоянен приток на прясна вода и да генерират естествено движение на *ци*, стандартен набор от растения и животни. Късче земя с площ петдесет акра, нищо общо с вселените, които бях създал в други бутилки.

— За какво е предназначена тази бутилка? — попита Сливка, след като се огледа наоколо. — Красива е, признавам, но на пръв поглед не виждам нищо, което да оправдае сто и двацет години труд.

— Брей! — възкликнах. — Не знаех, че познаваш толкова добре изработката на вълшебни бутилки.

Тя се изчерви, но не отстъпи назад.

— Искях само да кажа, че тази не е като другите.

— Но откъде знаеш колко време ми е отнела например бутилката, в която живееш? Добре, права си. Магията на тази бутилка не е свързана с вътрешното устройство. Тук случаят е съвсем различен.

Сега вече бях приковал вниманието им. Дори Уон Пан престана да скимти за огризки от масата.

— Тя е предназначена да изпълнява желания — произнесох тихо. — Три, по-точно.

— Три желания? — повтори Ли Пао. — Каквито и да било?

— Стига да са разумни — обясних. — Не мога да предизвикам края на света, да възкресявам мъртъвци и прочее. Нито да накарам някой да застане на наша страна.

— Би могъл да си пожелаеш обаче Вис да изчезне! — предложи ентузиазирано Сливка.

— Помисли за последствията от подобна постъпка — спрях я аз. — Ако Вис изчезне, това ще доведе до огромно количество непредвидени промени.

— Уф, вярно — въздъхна тя. — Разбирам какво имаш предвид. Май тези три желания няма да ни решат проблемите толкова лесно?

— Така е — съгласих се. — Но могат да ни бъдат от полза. Първото, което трябва да направим, е да спасим Ширики и Шамбала.

— И техните кученца.

— Пожелай си да се преместят тук — предложи Ба Уа.

— Не бих искал да прахосвам цяло едно желание за нещо, което можем да свършим сами. Освен това трябва да намерим и Скитника — или поне да разберем какво е станало с него.

— Не може ли просто да поискаш да дойде при нас? — не се предаваше Ба Уа.

— Не съм склонен — поклатих глава. — Не знаем къде е, не знаем дори дали е жив. А и смятам да използвам тези три желания за по-важни неща. Ако те е страх, можеш да останеш тук.

Ба Уа не отговори, но по израза на лицето му можех да отсъдя, че идеята не му се е сторила чак толкова неприемлива. Недораслите демони не могат да се похвалят нито със смелост, нито с вяръност, а що се отнася до Ба Уа, той вече бе прекрачвал границите на собствените си възможности, и то на няколко пъти.

— Предлагам да проследим пътя, по който е дошла при нас Флуфинела, докато стигнем мястото, където са били Ширики и Шамбала — обяви Ли Пао. — Можеш ли да направиш врата в стената — както постъпи Скитника?

— Мисля, че ще се справя — отвърнах, макар да не бях напълно сигурен. — Флуфинела ще дойде с мен — тя притежава забележителна дарба да следва дирята през различни плоскости.

— Няма да тръгнеш само с едно кутре, нали? — възрази Сливка. — Аз ще дойда, за да ви пазя.

— Мила госпожице — въздъгнах, — и как смяташ да ни пазиш? Там, където отиваме, познанията ти по *фен шуй* едва ли ще ни бъдат от полза.

— Въпреки това — заинати се тя. — Не бива да тръгваш сам. Все още не си се възстановил напълно. Припомни си само какви затруднения срещна Скитника.

— Аз ще тръгна с Кай — заяви Ли Пао и положи ръката си върху нейната. — Зная достатъчно магии и заклинания, за да помагам, ако изпаднем в беда. Мисля, че Разпилени лунни лъчи също ще склони да дойде.

Последната идея едва ли се хареса особено на Сливка, но нямаше как да възрази. В края на краищата, младата демоница бе в разцвета на силите си.

— Ти ще останеш тук с недораслите демони, за да пазите крепостта — взех бързо решение. — Ако в съня ми има поне капчица истина, Вис не седи на едно място в очакване да ѝ паднем в ръцете. Търси ни, и то с всевъзможни средства. Готова ли си да се изложиш на подобен риск? Може да стане доста напечено.

— Особено, ако Вис ни намери — кимна Сливка. — Ще остана. Не бива да ѝ позволим да сложи ръка на единственото място, където сме в безопасност.

— Ето с какво можеш да се заемеш — сетих се аз. — Използвай времето и познанията си по *фен шуй*, за да моделираш по такъв начин вътрешния пейзаж на бутилката, че да се подсили отбранителната ѝ мощ.

— Да, бих могла да направя това-онова — кимна ободрено Сливка. — Трябват ни още реки.

С това военният съвет приключи. Изпратихме Ба Уа да потърси Разпилени лунни лъчи и да я доведе. И този път беше съгласна да ни помогне. Дванадесет часа след появата на Флуфинела бяхме готови за спасяването на Ширики и Шамбала.

12.

Въоръжен със скрития в едно от прилежащите пространства меч, който Седмопръстия ми бе осигурил, и с шепа магия, която успях да възстановя от някогашните си резерви, аз се почувствах малко по-уверен, когато напуснах Бутилката на желанията и се прехвърлих в пътешественическите равнини.

Давах си сметка, че подобна самоувереност е най-малкото глупава и неоправдана. Бях далеч по-слаб от онзи демон, който преди няколко месеца, бе унищожил само с едно мръдване на кутретото си четирима недорасли демони, по-немощен от арогантното създание, което се мятеше безцелно и задаваше нескопосани въпроси, без да се вслушва в отговорите и разумните съвети, и което заради дърветата не виждаше гората. Но все пак се чувствах по-добре и моята нараснала увереност се предаваше на спътниците ми.

Ли Пао бе освободил духа от драконовата купа (нов трик, който не бях виждал досега) и той летеше край него, а понякога кацаше на рамото му и му шептеше в ухото. Разпилени лунни лъчи носеше дълго, тънко, шлифовано и полирано парче дърво. Приличаше на жезъл и аз не се съмнявах, че в него, също както в моите бутилки, са стаени вълшебни сили. Флуфинела припикаше отпред и от време на време се препъваше в косматите си лапички. Въпреки това бях уверен в способностите ѝ да ни отведе там, накъдето бяхме тръгнали.

Така и стана. Съвсем скоро стояхме пред една от онези сфери с непознато за мен устройство.

В началото не можах да я видя, но когато Флуфи я докосна с нос, и аз я почувствах. Нараненото ми его бе поуспокоено от факта, че Разпилени лунни лъчи също не успя да я забележи, но накрая с взаимни усилия сполучихме да я извадим на бял свят.

Тази сфера бе оцветена в черно и сиво и само тук-там имаше морета от бяло. Завъртях я в ръка.

— Флуфи, можеш ли да ни кажеш откъде точно проникна в света на кукарите?

— Ще се опитам.

Докато я въртях бавно, тя доближи нос до нея и взе да души.

— Ето тук! — извика и посочи три черни кубчета. — Това е мястото!

Понечих да натисна с пръст кубчетата, но Разпилени лунни лъчи ме спря:

— Питам се дали не може да се преместим директно в другата плоскост — тази, която според Скитника била тангенциална на Първородния свят.

— Бихме могли. Но може да възникнат проблеми с маршрута.

— Така ли? — тя ме погледна и ми се стори, че повдигна вежди, но лицето ѝ бе като на сянка.

— Първо, трябва да открием Скитника, а за последен път са го видели в плоскостта на кукарите. Второ, не знаем колко е голяма тази тангенциална равнина. Ами ако изминат дни в скитосване из нея, преди Флуфинела да открие търсеното място? Ще ѝ бъде далеч по-лесно да се върне по следите, които е оставила.

— Не може ли да използваме духа на дракона за водач?

Ли Пао поклати глава.

— Той е само подвижен вариант на гадателната купа — нещо като автоматизиран модел на картата.

Драконът, който чуваше разговора ни, изсъска обидено.

— Поне що се отнася до конкретната задача — побърза да обясни Ли Пао. — Боя се, че не знае повече от кутрето. Силата му е в доразкриването на вече установените факти.

— Съществува ли някаква конкретна причина да избегнем движението по обратния път на Флуфинела? — обърнах се към Разпилени лунни лъчи.

Сребристият обков около почти прозрачното ѝ лице кимна.

— Да. Не мислите ли, че боговете могат да ни издебнат? Тогава ще попаднем право в тяхната клопка.

— Напълно възможно — потвърдих. — Само че според мен сега боговете са събрани около Ширики и Шамбала. Едва ли биха разпилели силите си из цялата равнина. По-лошото е, че не знаем нищо за тези кукари и за техните възможности.

Разпилени лунни лъчи отстъпи, но бях сигурен, че е останала на своето мнение.

И тъй като нямаше смисъл да отлагаме повече, притиснах с пръст нужното място и задействах вратата. Затворих я веднага щом минахме от другата страна, а Флуфинела се захвана да души земята. Ли Пао изпрати дракона напред да разузнае пътя.

— Подушвам Скитника — обяви Флуфи, когато се отдалечихме на стотина крачки от вратата. — Миризмата е слаба.

— Не спирай да душиш. А ние ще те пазим.

Продължихме напред, придружени от металическото потракване, което вероятно съобщаваше за близостта на кукарите. И тримата бяхме нащрек, готови да се хвърлим в бой при най-малкия сигнал за опасност. Скоро се озовахме в район, насечен от множество прави канали, между които имаше равни, еднакви по размер, плоски участъци. Имах чувството, че се движим в някакъв лабиринт за мишки.

В далечината се виждаше гора от изсушени, голи дървета, зад която се издигаше мрачният масив на планинска верига, изградена от притиснати един в друг кубове. От време на време подухваше вятър, който вдигаше невидими облаци прах и ги хвърляше право в очите. Надявах се това да не попречи на Флуфинела.

След известно време кученцето спря и ни помоли да почакаме, докато душеше в кръг наоколо. После вдигна глава и обяви.

— Миризмата на Скитника продължава в тази посока.

Сочеше с лапа гората вдясно от нас.

— Вратата е натам — драконът сочеше наляво.

— Зная — кимна Флуфинела. — Но Скитника е тръгнал към гората.

— По собствено желание? — попитах аз.

— Миризмата на кукарите е по-силна от неговата — отвърна кутретото. — Не зная.

— Можеш ли да провериш какво е станало? — обърнах се към Ли Пао.

— Ще опитам. Не забравяй, че никога не съм се срещал със Скитника...

След няколко минути напразни усилия той се отказа и поклати глава.

— Боя се, че няма да успея. Впечатленията на Флуфинела не са достатъчно силни, за да мога да ги използвам. Освен това, имам

чувството, че тази равнина не е особено благоприятна за използване на магия.

— Така е — кимна Разпилени лунни лъчи. — Защото цялата налична *ци* е вградена в обкръжаващите ни материални предмети. Всякакви опити за извличането ѝ ще ударят на камък.

— И така — взех отново думата, докато Ли Пао преливаше обратно в манерката съдържанието на купата, — дали да продължим напред, или да следваме миризмата на Скитника?

— Да я следваме — предложи Ли Пао.

Флуфинела също се съгласи, дори Разпилени лунни лъчи възприе това мнение, макар и с едва доловимо колебание.

— Чичо му държи на него — отбеляза тя, като се оглеждаше притеснено, — но ще ви моля да побързаме. Това място ме изнервя. Имам чувството, че ни наблюдават.

Продължихме през горичката, встрани от пътя за другата врата. Нямаше паднали клони между дърветата, само гладка, метална повърхност, която започна да се издига, и подметките ни взеха да се хлъзгат по склона. Наложил се да вдигна Флуфинела на ръце и от време на време да я пускам, за да провери дали следваме правилната посока. При една от почивките откъм кубичните планини долетя страхотен гръм.

— Надявам се, че сме в безопасност, след като сме заобиколени от толкова много гръмоотводи — засмя се Ли Пао.

— Бих се съгласил с теб — възразих, — ако земята под краката ни не беше от метал.

— Но къде са тези кукари? — попита Разпилени лунни лъчи. — Тук сме от часове, а не видяхме нито един от тях.

— Забрави ли, когато Скитника и Флуфинела са се озовали тук, кукарите са се появили едва след воя на кучетата. Вероятно те ги предупреждават за неканени гости. Тъй че, колкото по-късно ни забележат, толкова по-добре.

— Може би си прав — въздъхна тя, но не изглеждаше уверена в думите ми.

Замислих се за тази нейна нервност. Тя беше демоница, притежаваше огромна мощ, а в много отношения бе далеч по-боязлива от едно обикновено момиче, каквото бе Сливка. Дали не бе потисната

от мисълта, че принадлежи към поколението на недоразвитите демони?

Реших да оставя размишленията над този въпрос за друг път. Флуфинела се бе върнала малко назад, за да провери следата, когато най-сетне зърнах с крайчеца на окото онова, което търсехме.

Скитника висеше от един голям клон между няколко сплетени дървета. Шестте му крайника бяха извити под неестествен ъгъл и приковани с помощта на дебели колкото кабел клонки. Други клони го обхващаха през кръста, през гърдите и дори през гърлото. Овързан по този начин, той не можеше дори да говори и само мигаше с големите си кафяви очи. Именно премигването на клепачите бе движението, привлякло вниманието ми.

Отново блесна светкавица и този път бях съвсем сигурен, че почувствах тръпнещия импулс на електрически заряд.

— Ще ви кажа нещо, но не искам никакви възклицания — произнесох предпазливо. — Погледнете напред и малко вдясно — в онези сплетени клони, и ще видите Скитника.

Тримата последваха съвета ми и за щастие реакцията им се ограничи с приглушени въздишки.

— Как да го свалим от там? — попита Флуфинела.

— Готов съм да изслушам всякакви предложения — признах. Положението не изглеждаше никак розово. Скитника бе здраво завързан и имах чувството, че всеки опит за освобождаването му ще доведе до появата на кукарите. Освен това не беше изключено да предизвикаме смъртта му — най-вече заради клончето, което притискаше здраво шията му.

На всичко отгоре електрическата буря се приближаваше бързо към нас. Между клоните на дърветата пробягваха искри. Не се и съмнявах, че стигне ли бурята тук, ще бъдем подложени на смъртоносна атака от светкавици. Не виждах никакво безопасно място, а долината с лабиринта бе далеч зад нас.

Но ако...

Хрумна ми една идея, която изглеждаше напълно осъществима. Прошепнах на спътниците си:

— Когато ви кажа, искам всички да се изкатерите на дървото на Скитника.

— Защо? — попита Ли Пао.

— Изпълнявайте! Нямаме много време, преди бурята да се стовари върху нас с пълна сила.

— Но аз не мога да се катеря! — заскимтя уплашено Флуфинела.

— Не се плаши — успокоих я. — Аз ще те взема.

Стъблото на дървото беше гладко като тръба, аз изтиках Ли Пао нагоре и му подадох кученцето. Разпилени лунни лъчи изчака да свърша и на свой ред ме избута. Накрая и тя се издигна между клоните.

Веднага щом дървото долови присъствието ни, то започна да ни обгръща с клоните си. По-дребните клонки разкъсваха дрехите ни, или се закачваха за тях, а по-големите се извиваха лениво, готови да ни обвият, както бяха сторили със Скитника.

Но този път задачата им не беше толкова лесна. Бяхме твърде много и това очевидно ги затрудняваше.

Разпилени лунни лъчи бързо схвана положението и използва своето нематериално тяло, за да усложни работата на дървото. Тя материализираше крак или ръка, докато клоните се усучат около крайника, след това го превръщаше в мрак и искри, а те се мятаха безпомощно. Останалите не можехме да се похвалим с подобен успех, но въпреки това се съпротивлявахме всячески, меняхме местата си, катерехме се и се спускахме, макар това да бе придружено с разкъсани дрехи и множество дребни драскотини.

Докато се занимаваше с нас, дървото бе принудено да отслаби своята хватка върху Скитника. Той успя да освободи едната си ръка и веднага скъса клонката, която го притискаше за шията. След това извика задъхано:

— Всеки момент ще дойдат кукарите! Бягайте, докато можете!

— Веднага щом утихне бурята — отвърнах, зает с един израстък, който се опитваше да прикове крака ми. — Но кажи ми бързо, правилно ли предположих, че кукарите са те оставили тук?

— Да. — Скитника изглеждаше учуден от въпроса ми. — Дърпах се със зъби и нокти, но те ме довлякоха до това дърво.

— Хубаво. Досега имало ли е друга буря?

— Имаше — отвърна той и лицето му пребледня при спомена.

— Значи ще бъдем в безопасност, докато премине и тази — Взех Флуфинела и се изкатерих малко по-нагоре. — Предположих, че са те оставили тук тъкмо защото ще си в безопасност.

— Каква ти безопасност! — въздъхна Скитника.

— Вижте, бурята приближава! — извика Ли Пао, който се бе закрепил на един клон под нас.

Гледката наистина поразяваше въображението. От надвисналите облаци се спускаха ослепителни огнени стълбове, които оставяха болезнени разноцветни дири върху ретината. От време на време те удряха по-високите дървета и тогава от клоните бликаха фонтани от искри.

Там, където светкавиците падаха на земята, металната повърхност се втечняваше. Понякога дъждът от мълнии бе толкова интензивен, че земята се покриваше с потоци от разтопен метал, които се спускаха по склона като река. Нямаше никакво съмнение — щяхме да загинем, ако бяхме избрали да слезем обратно по склона. Дори Разпилени лунни лъчи нямаше да успее да се измъкне.

Оглушен от непрестанните гръмотевици, които придружаваха всяка светкавица, не забелязах, че бурята бе започнала да утихва. Ли Пао насочи с жестове вниманието ми към кубичните планини, които отново се подадоха иззад облаците.

— Можем ли вече да слизаме? — попита Флуфинела след около петнадесет минути, когато и последните искри се стопиха. Цялата трепереше, а ризата ми бе покрита с тънки оранжево-зелени косми. — Трябва да се изпишкам.

Потърсих с очи Скитника. С помощта на Разпилени лунни лъчи той се бе освободил от клонките, които отново се протягаха към него.

— Чакайте — спря ни той. — Още не се е свършило. Не чувате ли как свисти вятърът?

Сега, след като привлече вниманието ни, всички доловихме ниския тътен, който се носеше откъм планините.

— Само след трийсет секунди ще бъде тук — обясни той. — Хващайте се кой за каквото може и се дръжте здраво!

— Дървото пак ще ни оплете! — оплака се Флуфинела.

— Вятърът няма да духа дълго, но...

Последните думи буквално бяха отнесени от устата му. Въпреки предупреждението едва успях да се задържа върху стъблото на дървото, притиснал към себе си кученцето. Клепачите ми се хлопнаха като жалози, дори ушите ми щяха да се затворят, ако разполагаха със собствен запас от *ци*. Хиляди дребни пращинки се забиваха в

наранената ми кожа, някъде отдалеч и приглушено долавях отчаяното скимтене на Флуфи.

И когато си помислих, че повече не мога да се задържа, вятърът внезапно утихна. Не без усилие отворих очи и забелязах, че металната повърхност под нас отново е идеално изгладена. Не се виждаше и следа от доскорошните бразди и вълни.

Скитника изрита дребните израстъци, които все още го задържаха, и скочи долу. Той протегна към мен ръце.

— Хвърли ми Флуфинела. — Докато му подавах кученцето, добави: — И благодаря, че ме спасихте.

Поехме обратно към долината и Скитника ни предаде неговата част от историята.

— Не е много това, което не знаете — започна. — Върнах се назад, за да дам възможност на Флуфинела да избяга. После кукарите ме хванаха. Ужасно трудно е да се биеш с тях. Телата им са като тези дървета — гъвкави и сръчни. Нито веднъж не ми дадоха възможност да ги ударя с меч. Сигурно щях да се справя по-добре, ако можех да използвам някоя магия, но в тази равнина излишната *ци* веднага се обвързва по някакъв странен начин... Тъй де, пипнаха ме накрая — той сви рамене.

— Кучетата *фу* помогнаха ли им? — попитах го. — Тези, които боговете изпратиха след вас?

— Не. Видях една група кукари да изчезва след тях през Земната врата. Нито едно от кучетата не ме последва до дървото, тъй че не знам какво е станало с тях.

Ли Пао разговаряше тихо с дракона, който отново бе кацнал на рамото му.

— Скоро ще стигнем вратата — докладва той. — Още малко и ще се покаже. Според дракона, единствената причина, поради която още не я виждаме, е, че рамката ѝ се слива с околния пейзаж.

— Аз я виждам — потвърди Флуфинела, която още се гушеше в прегръдката на Скитника. — И тази е като топка, само че е в други цветове.

— Дано да се доберем до нея, преди да са ни открили кукарите — промърмори Скитника. — Инак току-виж пак ни окачили на

дървото.

— Стига с този песимизъм — сопна му се Разпилени луни лъчи. Беше се спуснала и крачеше редом с нас, в полуматериална форма, за да пази резервите си от *ци*. — Веднъж вече се измъкнахме, ще го направим пак, ако се наложи.

— Не забравяй, че това е техният свят — поклати глава Скитника. — И те знаят как да го защитават.

Тъкмо смятах да му предложа да изтича напред с Флуфинела и да отвори вратата, когато се разнесе злокобно дрънчене на метал в метал. Земята пред нас се разцепи и от пукнатината се надигнаха кукарите.

Или, може би трябва да кажа, надигна се *кукарят*, защото първото ми впечатление не беше за множество същества, а за едно грамадно чудовище с преплетени сегменти от метални жици.

Кукарят се разгъна като телена ограда с височина петнадесет стъпки и дължина петдесет. Състоеше се от триъгълни сегменти с твърде малки отвори между тях, за да може някой от нас, с изключение на Флуфинела, да се промъкне към свободата.

Съществото бе избрало подходящо място за засада, защото стените на лабиринта от двете ни страни се издигаха далеч по-високо от обичайното. Бихме могли да го заобиколим по фланговете, но не и да минем през него. Понечих да отстъпя назад и в този момент зад гърбовете ни се разнесе същото дрънчене и пътят за отстъпление бе отрязан от второ подобно чудовище. Сега вече бяхме в истински капан. Не се и съмнявах, че съвсем скоро сегментите им щяха да се сплетат над нас. И тогава...

Дали щяха да ни пленят, или, заради съучастието ни в бягството на Скитника, ни очакваше по-сурова участ? Не знаех отговора и няха никакво желание да го изпитам на гърба си.

— Бягай оттук! — извиках на Разпилени лунни лъчи. — И ти също, Скитнико! Не можете с нищо да ни помогнете.

Демоните не са обременени от глупаво благородство. Отървали сме се от подобни излишни чувства още във времето на първите войни. Двамата си плюха на петите и изчезнаха, отнасяйки и кутрето.

— Да имаш някоя ценна идея? — обърнах се към Ли Пао. — Ти си единственият, който все още крие нещо в ръкава си.

Старецът местеше поглед ту към едното, ту към другото метално чудовище.

— Опитвах се да се издигна във въздуха, но нещо ме връща обратно на земята!

Триъгълните сегменти на кукарите се движеха равномерно нагоре-надолу, напомняйки ми за гигантска метална паст. Макар и беззъба, не се съмнявах, че ще бъде в състояние да ни разкъса на части. От отворите между сегментите се подаваха заострени израстъци.

Изглежда злоещите създания нямаха никакво намерение да ни пленяват. Дочувах потракващ шум над тътена на затварящата се преграда, който ме наведе на мисълта, че Скитника и Разпилени лунни лъчи също срещат затруднения.

— Какво ли не бих дал за чифт яки клещи! — въздъхна Ли Пао.

— Направи си с магия! — посъветвах го.

— Не зная как!

Сега не беше моментът да го обучавам. Протегнах ръце и притиснах слепоочията му.

— Изпъни пръсти напред и си представи това, което ти е нужно. Гледай да бъдеш максимално точен. Нямам много *ци*, но...

— Искам клещи — промърмори Ли Пао, — големи, здрави, с дълги дръжки, от неръждаема стомана!

Докато шепнеше, аз събрах всичките си запаси от *ци*, свързах общия им поток с неговия и ги насочих към ръцете му. След миг от устните му се изтръгна триумфален вик, отворих очи и зърнах мечтаните клещи в ръката му.

Бяха точно такива, каквито бе поискал, снабдени с дълги, облицовани в гума дръжки. Той ги сграбчи, пъкна челюстите между най-близките сегменти на кукаря и стисна. Металният кабел се съпротивлява само няколко секунди, след което поддаде с болезнения стон на скъсана струна.

— Пипнах те! — извика Ли Пао.

— Прицели се в най-дебелата част — посъветвах го аз. — Трябва да прекъснем съчлененията. Дай, ще натискаме и двамата.

Той нагласи челюстите върху един от сегментите и аз поставих здравите си ръце върху неговите жилести старчески пръсти.

— Натискай! — извиках.

Този път жицата се отдръпна и завъртя, сякаш беше жива, но ние я срязавме на още едно място, а когато го повторихме и със съседната, образува се отвор, достатъчно голям, за да се пъхнем през него. Помогнах на Ли Пао да се провере и го последвах. Чувах пресекливото му дишане. Беше се изтощил — да правиш магии е точно толкова изморително, колкото и всяка друга физическа работа.

Съдейки по оглушителното тракане зад нас, кукарите сменяха посоката на движение с цел да ни последват. За щастие, при това си пречеха взаимно.

Забелязах, че Флуфинела е стигнала вратата и тъкмо я активираше. Разпилени лунни лъчи я охраняваше от цяло ято дребни кукари, които се носеха из въздуха, подобно на някакви причудливи металически прилепи. На няколко крачки зад нея Скитника отблъскваше набезите на друг подобен рояк.

— Помогни на Разпилени лунни лъчи — извиках на Ли Пао. — Използвай клещите. Аз ще прогоня останалите с меча. Трябват ни само няколко минути.

— Ще се справя — обеща старецът.

Размахав меча и скоро открих, че металните гадинки се свалят лесно — достатъчен бе един по-здрав удар. По-упоритите от тях обаче се впибах със зъбки в острието и оставяха по него дълбоки дири. Когато го отърсих, те се разхвърчаха, като се удряха една в друга, заплитаха се и падаха като покосени.

И все пак броят им постоянно растеше. Вероятно накрая щяхме да загубим, ако не бе долетяло пискливото гласче на Флуфинела:

— Готово! Отворено е! Побързайте!

Започнах да отстъпвам назад, като следях с крайчеца на окото дали съм в една линия с Разпилени лунни лъчи, Ли Пао и Скитника, Стигнахме вратата и прекрачихме един след друг върху меката почва от другата страна.

Скитника хлопна вратата и я залости. Огледах се, споходен от опасения, че боговете могат да дебнат наблизко, но драконът на Ли Пао вече бързаше с доклад, че районът е чист.

— Значи това са били кукарите! — промърмори Ли Пао, които изглежда още не можеше да се отърве от преживяното.

Скитника го огледа от главата до петите. Вероятно се чудеше що за странно същество съм взел за свой помощник.

— Разбира се, че бяха кукари — отвърна той. — Какво друго си мислеше, че са? Демони?

— Нямах това предвид — отвърна Ли Пао. — Исках да кажа, че приличаха на куки, също като тези, на които си закачвам дрехите. Е, не съвсем — добави усмихнато той. — Защото тези у дома никога не са ме нападали. И къде сме сега, в страната на изгубените чорапи?

— Точно така — кимна Скитника. — Чувал съм тази легенда и аз...

— Почакай! — спря го Ли Пао. — Нищо не разбирам.

— Ами да, легендата — повтори Скитника, но гледаше към мен. — Онази, според която изгубените чорапи се превръщат в закачалки за дрехи. Ето защо винаги имаш повече закачалки, отколкото чорапи. Ще се съгласиш, че трябва да съществува някаква хармонична връзка между отделните плоскости. Кой не знае, че килерите и гардеробите са най-честите проходи към други светове?

— Така ли е наистина? — попита учудено Ли Пао.

— Няма да те лъжа, приятелче — успокои го Скитника. — Не си ли забелязал, колко много вещи изчезват безследно от килера? Просто накрая се озовават на друго място.

— Никога не съм изучавал тази теория — намесих се аз. — Но съм се сблъсквал с подобни феномени, докато работех над моите бутилки.

Старецът вдигна ръка.

— На мен ми се събра доста. Онези светкавици сигурно са ми изпържили мозъка. И все пак, къде сме в момента?

— Това е равнината на Чорапите — обясни търпеливо Скитника. — Тя се опира в една друга равнина, която наричаме Първородния свят, макар двете плоскости да не се пресичат никъде. Ето защо боговете не са поставили тук постове. Подобно на света на кукарите и тук естествената *ци* е здраво вградена в структурата на света, което го прави неприветливо място за нашия вид.

— Добре. Както кажеш, демоне — предаде се Ли Пао. — Няма да питам какво търсим тук.

Реших, че е време да ги представя.

— Доблестни Скитнико — подех с тържествен и същевременно помирителен тон, — вече познаваш някои от присъстващите...

— Точно така — прекъсна ме той. — Радвам се да те видя, Разпилени лунни лъчи.

— И аз теб — отвърна тя.

Скитника потупа кученцето по гърба.

— Флуфи, хубаво, че успя да се измъкнеш, малката. Тъкмо се питах дали не съм се трепал за този щодуха на онова проклето дърво.

В отговор кутрето го близа по лицето.

— Съмнявам се обаче — обадох се отново, — че сте се срещали с моя приятел, Ли Пао. Той е човек, магьосник и майстор на хвърчила.

Скитника склони глава във вежлив поклон.

— За мен е чест и удоволствие.

— Този скромнен магьосник изпитва истинска радост да се запознае със Скитника между световете — изрече Ли Пао. — Моля прошка за проявеното невежество и невнимание.

— Няма нищо, което да бъде опрощавано — отвърна в същия тон Скитника. — Вие сте човек и следователно от различен произход. Щях и сам да го узная, ако бях изучил внимателно вашата аура. Грешката е моя.

Побързах да се намеся, преди да подхванат следващата тирада от взаимни извинения и любезности.

— Допирната точка между тази равнина и Първородния свят ще е някъде наблизо — стига, разбира се, Флуфинела да не греши.

— Не греши — потвърди Скитника. — За нещастие, изгубих инструментите, с помощта на които я открих предишния път.

— Нищо, аз мога да подуша пътя — извика радостно Флуфинела. — Миризмата е достатъчно силна — както на богове, така и на кучета *фу!*

— Ако всички са си отпочинали — предложих, — да тръгваме колкото се може по-бързо.

Така и направихме. Ли Пао се оглеждаше с почуда на лицето, когато приближихме първата купчина от разноцветни чорапи, които се полюшваха на вятъра.

— Дали ние сме се смалили — попита той, — или тези чорапи са прекалено големи?

— Нито едното, нито другото — успокоих го аз. — Също както не се смаляваме, когато влизаме в моята бутилка. Просто се сливаме с *дао*-то на този свят.

— Щом го казваш — кимна той, но се оглеждаше все така изненадано.

Мястото, където тази плоскост се доближаваше максимално до Първородния свят, се оказа — поне както изглеждаше от тази страна — купчина от големи, единични, вълнени чорапи.

— Ли Пао — повика го Скитника, — би ли помогнал на мен и на Разпилени лунни лъчи да определим най-подходящото място за прокопаване на врата?

Двамата млади демони бяха разговаряли тихичко, докато вървахме, и аз предположих, че Разпилени лунни лъчи е разказала на Скитника за моята злополука. Беше ми малко странно, задето не се допитват до мнението ми в такъв важен момент, но трябваше да призная, че са свършено прави. Прикрих чувствата си, като измъкнах меч с наядено острие от промеждутъчното пространство, и застанах на пост. Все още не бяхме срещнали никаква опасност, но това не беше причина да се отпускаме.

Ли Пао разви драконовата купа и наля вътре вода от манерката, призовавайки обратно на служба обитаващия я дух. Когато приключи, спусна в течността една стара китайска монета с отвор в средата, откъдето бе прокарал тънък копринен конец.

— Вдясно от мястото, където стоиш, Скитнико — обяви той. — Не, сега малко наляво. Нагоре няколко сантиметра. Сега е добре. Не, мъничко вляво. Постави пръст на това място. Сега сочиш участъка, през който си преминал предишния път.

— Чудесно!

Разпилени лунни лъчи вдигна Флуфинела, така че очите ѝ се изравниха с мястото, върху което Скитника бе поставил пръста си.

— Какво виждаш, Флуфи?

— Пръст.

— Друго?

— И тези чорапи.

Демоницата върна кученцето на земята.

— Не става така. Явно боговете са запечатали вратата на Скитника.

— Не можете ли да прокопаете друга? — попитах, без да откъсвам очи от околните хълмове. Със сигурност забелязах някакво движение, но не виждах причини все още да вдигам тревога.

— Бих могъл — отвърна Скитника, — но както казах, кукарите ми взеха инструментите, а резервите ми от *ци* са на изчерпване. Ще ми е нужна помощ.

— В жезъла си имам известен запас *ци* — обясни Разпилени лунни лъчи, — но нямам никакъв опит в прокарването на врати.

— А пък аз — намеси се Ли Пао, — направо пращя от енергия, но познанията ми за това как да я използвам, са като на малко дете.

— Приближете се, тогава — посъветва ги Скитника. — Моята тясна специалност са вратите — естествени и други. Какво виждаш тук, Кай Рен?

— Нещо се движи — отвърнах. — Безформено. Имаш ли представа кой живее тук?

— Предимно Чорапи — отвърна той — и някои странни принадлежности от дамското бельо. Но тъй като тази равнина е пълна с отвори...

(„Чорапите ще свършат работа“ — чух да си мърмори Ли Пао.)

— ... през които може да попадне какво ли не...

— Добре, аз ще пазя — обещах, защото си давах сметка, че една магическа операция, от типа на предстоящата, може да привлече всяко нещо, жадно за *ци*.

Още на два пъти зърнах някакво движение, беше нещо по-едро от мен, със сивкав цвят и гъста козина. Не смееше да се приближи и остана до втория пояс хълмове, затова не се втурнах да го преследвам. Ясно ми беше обаче, че все още събира кураж.

— Готово — обяви Скитника. — Отворихме врата. По дяволите, те са повикали кучетата!

— Това трябваше да се очаква — опитах се да го успокоя, като отстъпих заднешком, за да не губя от погледа си хълмовете. — Логично бе да предположим, че ще бъдат известени веднага щом отворим вратата.

— Не можем да губим *ци* за отварянето на още една врата — обясни задъхано Разпилени лунни лъчи. — Флуфинела, подуши къде са родителите ти!

Тя пусна кученцето през вратата и прекрачи след него. Нямахше какво повече да правим тук. Изчаках Скитника и Ли Пао и преминах последен. Намирахме се в същата стая със зелени стени, която бяхме видели през очите на Флуфинела.

— Скитнико, можеш ли да залостиш вратата, но да я запазиш, в случай че се наложи да отстъпим през нея?

— Лесна работа. Какво ще кажете за вкуса на тукашната *ци*?

И наистина си заслужаваше да го опитаме. Енергията се носеше свободно наоколо и беше далеч повече, отколкото бях изразходвал за времето на цялото пътешествие. По ярките аури на моите спътници можех да съдя, че ефектът е универсален.

— Нищо чудно, че боговете не желаят да напуснат тази равнина! — обяви Разпилени лунни лъчи. Сребристите й коси бяха покрити с блещукащи искри. — Сега вече разбирам защо Вис мечтае да я завладее!

— Може ли някой да отвори тази врата? — изскимтя Флуфинела. — Семейството ми тръгна в тази посока.

Разпилени лунни лъчи махна небрежно с жезъла и резето на бравата се дръпна с щракане. Вратата се отвори и кутрето се шмугна в отвора, преди да успеем да го спрем.

Проклинайки се за невниманието, аз се втурнах след нея, оголил меч. Едва сега си дадох сметка, че спътниците ми са като опиянени от прекомерното количество *ци*. До мен подтичваше Ли Пао, който сякаш току-що бе изял Прасковата на безсмъртието и краката му едва докосваха земята. Изглежда само аз бях запазил здрав разум, може би защото имаше твърде много да наваксам до нормалното си енергийно състояние.

Подскочих във въздуха, но не успях да се задържа, все пак продължих да се нося на подскоци, сякаш управлявах скутер в развълнувано море. По този начин застигнах Флуфинела.

— Внимавай — предупредих я. — Боговете едва ли ще бъдат склонни да пуснат доброволно родителите ти на свобода.

Сред останалите беше настъпило известно отрезвяване, но очите им все още святкаха, сякаш бяха на танцова забава. Скитника прехвърляше от ръка на ръка топка сурова *ци*, а Разпилени лунни лъчи бе събрала цял рояк миниатюрни звезди около жезъла си и ги караше да се въртят като пръстени около планета.

Флуфинела помахна с опашка.

— Те са пред нас. Има и други.

— Какво подушваш? Богове? Стражи?

— Не съм сигурна. Въздухът е изпълнен с миризмата на богове.

— Добре — рекох. — Скитник и Разпилени лунни лъчи, постойте за момент. Ли Пао, изпрати драконовия дух на разузнаване.

Когато се върна, духът на дракона докладва, че коридорът е съвсем пуст чак до мястото, където преминава в просторна градина.

— Там има бърлога — шепнеше той, — около която се навъртат грамадни кучета. В една от клетките е Ширики, а в друга — Шамбала и децата.

— Нищо чудно, че По Шиан не е поставил стражи — заключих аз. — Дали някой от вас не знае случайно кое е слабото място на кучетата *фу*?

Всички дружно поклатиха глави.

— В такъв случай, ще се наложи да импровизираме. Не забравяйте, не сме дошли тук, за да воюваме. Целта ни е да спасим семейството на Флуфинела.

— Но как да им отвлечем вниманието? — попита Ли Пао, който още не се беше успокоил напълно. Сбръчканите му ръце мачкаха топката от *ци*, сякаш беше податлива глава.

След като се втвърди още малко, той ѝ придаде форма на четириногото.

— Ето ви котка! Кучетата не преследват ли котки?

Настръхналата козина на Флуфинела и бебешкото ѝ ръмжене подсказваха, че донякъде бе познал. Той побърза да оформи още няколко подобни създания. Забелязах, че ако някой друг ми събере шепа *ци*, мога да я оформям по-добре от останалите.

— Мисля, че ще ни стигнат — обяви след малко Флуфинела. — А и кучетата вече долавят миризмата ни.

— Да, по-добре да не ни притиснат в коридора — присъедини се към нея Скитника. Той държеше няколко мрежи от набързо сплетени нишки *ци*. — Поставете котките вътре. Двамата с Разпилени лунни лъчи ще извършим доставката.

— И когато пътят ни бъде очистен, ще отворим клетките — довърших аз.

Скитника и Разпилени лунни лъчи се затичаха по коридора и дори се издигнаха над пода, когато доближиха вратата. Какофония от яростен лай ни извести, че торбите са достигнали предназначението си.

— Хайде! — извиках аз, за да надвия общата врява.

Затичахме се. Градината, в която се озовахме, ми напомняше за Първородния парк в Кон Ши Дзи. Ярки изригвания на петте елемента^[1] караха несвързаната *ци* да блика като фонтани. Тичахме между колони от основни цветове и усещахме как се разпадат под краката ни. Предполагам, че ако се бях родил тук, щях да зная как да различавам отделните екземпляри от флората и фауната. Но сега се чувствах като примитивен човек, изправен пред картина, от която познава само някои цветове.

В центъра на тази визуална и мистична какофония стояха няколко същества, които едва успях да разпозная. Не можех да нарека усъвършенстване онова, което бяха направили боговете с кучетата *фу* за периода след последната Демонична война.

Ширики и Шамбала се отличаваха както със силата си, така и с вродената си елегантност. А тези същества притежаваха сила, но нямаха осанка. Изглежда не бяха и толкова интелигентни, защото преследваха нашите направени от *ци* котки, сякаш бяха истински. Малцината, които ни забелязаха, спряха объркано. Разпилени лунни лъчи и Скитника ги разпръснаха с огнени топки.

Коленичих до клетката на Ширики и огледах катинара.

— Най-сетне, господарю Кай — произнесе той. — Но ние не губехме надежда.

— Добре — кимнах. — След миг ще сте свободни.

— Дай ми възможност да убия По Шиан — изръмжа кучето.

— Ще трябва да се наредиш на опашка — отвърнах и разбих катинара с един удар. — Тръгвай.

Ли Пао беше отворил другата клетка и отвътре вече излизаха кученцата. Сториха ми се поне дузина, докато се умилкваха около краката ми.

— Колко са? — попитах и махнах с ръка да вървим към коридора.

— Осем — отвърна Шамбала. — Всичките са здрави и умни.

— Само осем? Помислих си, че съм видял повече.

— Това е мултипликационен ефект — обясни Ширики. — Нещо като защитна реакция.

За мен прозвуча по-скоро като доказателство, че все още не съм изгубил здравия си разсъдък, и аз въздъхнах облекчено. Изпратих Ли Пао да провери дали е чист обратният път към вратата и заедно с

останалите се загледах в скупчените кутрета. Зарадвах се, като познах Флуфинела сред сродните ѝ по цвят събрата.

— Внимавай да не изгубим някое — подвикнах ѝ.

— Разбрано, господарю Кай — изляя тя в отговор и размаха важно опашка.

Не срещнахме никаква съпротива в коридора, нещо, което бях склонен да отдам на присъствието на Ширики и Шамбала. Разпилени лунни лъчи и Скитника ни застигнаха тъкмо когато приближавахме последния завой. Дватама млади демони се заливаха от смях, очевидно под въздействието на обилното количество *ци* в добавка към нашия успех.

— Заключение кучетата на боговете в бърлогата — докладва Разпилени лунни лъчи. — Скитника залости вратата след нас.

— Браво. — Щях да добавя още някоя похвала, но вниманието ми бе привлечено от шумотевица, идеща отпред. Миг по-късно Флуфинела закова лапички пред мен.

— Господарю Демон, Ли Пао настоява да идеш веднага при него! Втурнах се напред, като прескачах внимателно кученцата.

— Какво има? — подхвърлих през рамо.

— Едни хора там...

Кутрето така и не успя да ми обясни. Когато стигнах при Ли Пао, открих, че пред него са застанали Кен Жао и Фу Ксиан — верните слуги на По Шиан. С тях беше и Девор, негодникът демон.

— Отдавна не сме се виждали, господарю Демон — произнесе бавно той.

Девор все още изглеждаше като човешката представа за паднал ангел, с неговите посивели лебедови криле и златиста кожа, но цепковидните му очи вече не бяха безизразни. В тях се четеше тревога и безпокойство. Сега той и приятелите му бяха малцинство. Един демон и двама човешки магьосници са нищо в сравнение с моята група — дори и да не броим кучетата, които съвсем наклоняваха везните в наша полза.

— Здравей, Девор — отвърнах и кимнах едва забележимо на другите двама. — Нали не смяташ, че можеш да ни спреш?

— Не. Наистина се очаква от нас, но дори не възнамеряваме да опитаме. Вместо това екранирахме тази стая от всякакво външно наблюдение. Искаме да разменим малко информация за една услуга.

— Така ли? И защo трябва да ви се доверявам? Махнете се от пътя ни, оттук след малко ще минат кученцата.

Девор размаха едва забележимо крила и се отмести. Магьосниците го последваха с видима неохота.

— Води ги, Ширики — извиках. — И така, Девор, какво имаш за мен?

— Не му казвай нищо, докато не ни обещае, Девор — намеси се уплашено Кен Жао.

— Разбира се, Кени — отвърна с усмивка Девор.

— Какво искате? — повторих аз.

— Даваш си сметка, че се излагаме на огромен риск заради тази среща — заговори Девор. — Искаме да ни прикриеш.

— Така ли?

— Нека изглежда, сякаш сме се защитавали със зъби и нокти. Удари ни по един, дори и да паднем в несвяст. После, ако надвиеш Вис, ще кажеш на другите, че сме били на твоя страна.

— Предпочитате да останете тук?

Девор кимна.

— Съществуват някои нерешени въпроси. Не можем току-така да се откажем от службата си пред определени сили. Ако се присъединим към теб, последствията може да са много тежки — дори смъртоносни.

Обърнах се към Ли Пао.

— Нали чу какво иска демонът? Можете ли двамата с Разпилени лунни лъчи да слепите бомба? Направете я така, че да бъде взривена само от мен или от Скитника. Искам той да напусне тази равнина последен, тъй като единствен знае как да затвори вратата.

Старецът кимна със зло пламъче в очите.

— Смятай, че работата е свършена, господарю Демон.

Погледнах Девор.

— Е, да чуем информацията. Но бързо.

Той сведе глава в знак на съгласие.

— Кай Рен, може да си останал с впечатлението, че Вис и По Шиан разполагат със солидна подкрепа за техния план, но грешиш. Истината е съвсем друга. Вярно, че Вис е съумяла, чрез своя чар, или с принуда и сплашване, да привлече на своя страна известен брой демони, но имам чувството, че повечето от тях биха я зарязали при първата удобна възможност.

Не попитах защо още не са го сторили. Демоните, също като хората, притежават стаден инстинкт. А и като се има предвид фактът, че първите отстъпници ще бъдат наказани сурово, това обясняваше цялостната картина.

— Положението на По Шиан е още по-сериозно — продължаваше Девор. — Повечето от главните богове са доволни от статуквото. Те не желаят демоните да се връщат тук, нито споделят алчността му за нови завоевания. Може да разчита единствено на най-младите, на онези, които се надяват да си спечелят име в една бъдеща война.

Кимнах. Откак се бях озовал в Първородния свят, непрестанно се питах за какво им е притрябвал на боговете Кон Ши Дзи.

— По Шиан използва и нас — оплака се Кен Жао, — но сега вече не сме му нужни и скоро ще ни пожертва.

— Така е — кимна в потвърждение Фу Ксиан.

— А ти, Девор? — обърнах се към демона комарджия.

Той повдигна рамене, сякаш отговорът се знаеше.

— Позволих им да ме използват. В началото не ми пукаше — стига да има достатъчно *имбуе*. Но някаква мазохистична жилка ме запази от пълно душевно разлагане и когато прозрях ситуацията, веднага осъзнах, че здравата съм загазил.

— И реши да станеш предател.

— Предпочитам да го нарека „да заложиш на сигурно“.

И последното кученце се изниза между краката ми. Ли Пао подмяташе едно разноцветно парче *ци* в ръцете си и аз не се съмнявах, че вътре се съдържа достатъчно взривна енергия, за да опустоши стаята, без да убие тези, с които разговарях.

— Интересна информация — признах, — но не чак толкова. Кажете ми още нещо — ако не искаш Вис да узнае за твоето предателство.

— Какво?

— Искам да узная божественото име на По Шиан.

— Но аз не го знам — възрази той.

Кен Жао поклати глава, а очите му бяха изпълнени с ужас, при мисълта, че По Шиан би могъл да научи за тяхното предателство.

— Е, в такъв случай... — махнах с ръка на моите спътници да преминават през вратата. — Ние ще си вървим.

— Аз... — поде Фу Ксиан, но млъкна и преглътна болезнено. — Може би го знам. Научих *едно* име в началото на нашето запознанство. Не е изключено да е неговото. Това ще те задоволи ли?

Кимнах. Разпилени лунни лъчи бе изчезнала през отвора. Ли Пао тъкмо предаваше своето късче програмирана *ци* на Скитника и се готвеше да прекрачи прага.

Фу Ксиан извади късче хартия и молив и написа отгоре *Белкази*, без да го произнася, защото изговореното име можеше да предизвика вниманието на притежателя му.

Белкази. Почувствах, че ме изпълва страх и ужас, които бързо се смениха от задоволство.

Кимнах на Скитника, че това, което сме получили, е напълно достатъчно, и прибрах бележката в джоба си. Имах чувството, че ми шепне в мрака.

Белкази.

Докато прекрачвах през вратата, чух зад гърба ми да избухва бомбата.

Рамката се разтресе от последвалите вибрации и погледът ми се замъгли. За кратко престанах да виждам и да чувам, но сърцето ми пееше. Сега вече знаех името на моя враг. Знаех кой бе покварил моята любима Вис. Знаех кой е и съзнавах, че трябва да умре.

Белкази.

[1] Според китайската философия — дърво, земя, огън, метал и вода. — Б.ред. ↑

13.

БЕЛКАЗИ.

Размишлявах върху това име през цялото време на дългото ни пътешествие, връщах се хиляди години назад в спомените си към онези далечни времена, когато кръстосвах плоскостите в компанията на глутница кучета *фу*.

Бяхме врагове, двамата с него, защото той беше щитоносец на Чахолдрудан и бе приел смъртта на господаря си за лично оскърбление. Но Демоничната война свърши, преди да разрешим този въпрос помежду си. Последва примирието и аз сметнах, че е дошло време да се върна към по-приятни занимания. Изглежда обаче *всички лоши неща* не бяха останали в миналото, както наивно вярвах тогава.

Спътниците ми може би ме смятаха за мълчаливец, но те също така уважаваха склонността ми да не говоря много. Вярно, че бях изгубил голяма част от мощта си, но аз все още се наричах Кай Рен, господарят Демон, Богоубиеца. За тях тази репутация означаваше много. За мен това бяха имена, повикали от забравата един древен и страшен враг.

Белкази.

Нищо чудно, че не го бях познал по време на кратката ми среща с По Шиан. По Шиан беше висок и слаб естет, истински мандарин. Белкази се появяваше най-често в облика на същества с могъщо телосложение, като например минотавър, предпочиташе да се облича в ковани доспехи, а от шлема му стърчаха закривени като ятагани, остри рога. В битките беше доказал, че е умен, хитър и прозорлив.

Външният вид означава много за нас, които можем да възприемаме всякакви форми. Обвивката, на която се бе спрял Белкази по време на Демоничните войни, говореше, че е готов да прегази и стъпче всеки, който му се изпречи на пътя.

Но на какво да отдам последното му предпочитание към аристократичните форми? Може би бе само случаен избор или целеше да направи впечатление на човешките му съюзници. Ако случаят беше

такъв, значи във формата му не се криеше каквото и да било послание към враговете. А дали целта му не беше да прикрие войнолюбивия му характер? Или за хиляда години интересите му се бяха насочили в друга посока?

Въпроси, все нови въпроси, без никакъв отговор. Нищо чудно, че в подобно състояние на духа се почувствах истински щастлив, когато най-сетне се прибрахме у дома.

За да бъдем срещнати с битка.

Ширики пръв подуши опасността, още докато Скитника нагласяваше една от забележителните си сфери, за да прокара мост за кученцата до оранжево-зелената бутилка.

— Лоша работа, господарю Кай — изсумтя едрото зелено куче.
— Подушвам богове и демони.

Не се съмнявах, че е прав.

— Колко са?

Ширики завъртя нос към мястото, където Скитника вдигаше своя мост, и задуши въздуха.

— Повече от четирима.

— От всеки вид?

— Да.

Наистина лоша работа. От наша страна бяхме трима демони, един човешки магьосник и кучетата. Веднага изключих Ширики и Шамбала като помощници — щяха да са твърде заети с опазване на тяхното потомство. Освен това не можех да разчитам на Сливка и на двамата недорасли демони. А и нищо чудно вече да са избити.

— Скитник — извиках, — не бързай да завършиш моста. Има промяна в обстановката.

Предадох му накратко новините. Когато свърших, думата взе Шамбала:

— Съгласна съм с Ширики, но мога да добавя още нещо. Сред демоните е и Тувон. По Шиан не е между боговете.

— А Вис? — не можех да реша дали да се надявам, или да се боя от присъствието ѝ.

— Няма я — отвърна уверено Шамбала.

— Познахте ли някои от миризмите? — попита ги Разпилени лунни лъчи.

— Само тази на Тувон.

— Добра работа, Шамбала — похвалих я аз. — Ето сега какъв е моят план. Четирима от нас ще се прокраднат незабелязано напред. Ако Сливка и останалите са в плен, ще опитаме да ги спасим. В противен случай основната ни цел ще бъде да останем живи. Дори това да означава изоставяне на бутилката в ръцете на врага.

— Но желанията! — възрази Ли Пао.

Повдигнах рамене.

— Вис ме е търсила навсякъде. Навярно е открила къщата на Сливка и е претършувала останалите бутилки. Може и боговете да са ѝ помогнали с тяхната магия. Сами видяхте, че разполагат с излишък от *ци*. Сега не е моментът да търсим отговор на въпроса как Тувон се е озовал вътре.

— Дали пък Тувон не е дошъл, за да се присъедини към нас? — попитах с горчива усмивка.

— Наистина ли го мислиш? — погледна ме учудено Разпилени лунни лъчи.

Припомних си наглото поведение на Димящия дух и как го бях победил в двубой, който той смяташе за предварително спечелен.

— Не — отвърнах искрено, — но не бива да отхвърляме напълно подобна възможност.

Възрастните кучета възразиха, когато споменах, че никое от тях не може да дойде с нас, но аз бях непоколебим.

— Положихме неимоверни усилия, за да ви освободим. Не желая да поемам нови рискове. Ако не успеем, ще потърсите Седмопръстия или Твореца на Сияйните кули. Или бягайте в някоя друга равнина. Няма никаква причина да се навъртате наоколо.

— Напротив, господарю Кай — инатеше се Ширики, — има много причини.

Флуфинела също настояваше да тръгне с нас, но за щастие родителите ѝ я сгълчаха. Без съмнение съвсем скоро щеше да ни бъде от полза, но за момента беше само излишен баласт.

Без кутретата вече не се налагаше да проникваме в бутилката през нещо толкова забележимо като вратата на Скитника. Вместо това аз поведох групата към задния вход, който бях запазил в тайна до този момент. Когато влязохме, озовахме се в гъста гора, през която започнахме да се прокрадваме безшумно до мястото, където обявих почивка. Бяхме съвсем близо до лагера.

Дори един повърхностен поглед показваше, че Сливка не си бе губила времето напразно, след молбата ми да използва познанията си по *фен шуй* за реконструкцията на вътрешния пейзаж. Няколко големи хълма бяха разположени по начин, който правеше гледката приятна за окото и същевременно подобряваше възможностите за кръгова отбрана, а коритото на един от пълноводните потоци бе изместено на юг. Имаше също няколко канари, разхвърляни на пръв поглед хаотично, и едно паднало дърво.

Но същия този повърхностен поглед бе напълно достатъчен, за да се уверя, че Тувон не беше пристигнал тук с цел да търси примирие. Бяха се разположили в нашия лагер, сякаш се намираха у дома си.

Четири от бронираните в желязо пчели стражи на Тувон стояха на пост по краищата на бивака. Дългоцевите оръжия, които стискаха в горните си ръце, не ми приличаха на теронични пушки и това ме накара да въздъхна от облекчение. Чудех се дали Вис би посмяла да повери на сина си толкова могъщи оръжия.

Самият Тувон стоеше в центъра на охранявания периметър, заобиколен от пет същества, които вероятно бяха богове. Бяха се събрали около нещо, провиснало от клона на едно дърво, което Тувон побутваше с острието на меча си. В отговор се разнасяха жалостиви писъци, по които познах, че нещастникът е не друг, а Ба Уа.

Наистина странно съвпадение, имайки предвид, че първия път, когато се срещнах с недораслия демон, той се забавляваше по същия начин с О'Кифи. Този път обаче, имаше някои различия. Първо, Ба Уа бе още жив. И второ — сега той работеше за мен.

Ли Пао понечи да се хвърли напред, но аз го задържах. Като истински хладнокръвни и лишени от чувства демони Скитника и Разпилени лунни лъчи не изявиха подобно съжаление към попадналия в плен съюзник.

— Почакай — казах му. — Точно това целят.

— Но те не знаят, че сме тук — възрази той.

— Може би искат да провокират някого другико. Например Сливка, която е избягала, а те не смеят да тръгнат след нея.

— Защо? — попита Разпилени лунни лъчи. — Тя е само едно момиче.

Каква безсмислена проява на ревност. Сега не беше време за глупаво съперничество.

— Защото тя е магьосница, макар и по свой, особен начин — отвърнах малко обидено. — Предполагам, че знае как да използва вградената в бутилката *ци* за свои цели.

Скитника също оглеждаше пейзажа.

— Така е — кимна той. — Падналото дърво е премазало един от пазачите. Все още е жив, но Тувон не си е направил труда да го измъкне отдолу, сигурно, за да пести енергия.

— Странно, как останалите стражи не са избягали — отбеляза Ли Пао.

— Не смеят — обясних. — Тувон е техен господар.

Разговорът ни беше прекъснат от нисък, кънтящ звук, който долетя откъм хълмовете над лагера. Склонът отсреща бе покрит с камъни, които внезапно бяха започнали да се търкалят надолу.

— Тя е пробудила дракона! — извиках възхитено.

И драконът се появи. Не беше толкова величествен, колкото Лун Шан от предишната ми бутилка, но този тук бе по-млад. Тялото му бе обсипано с гладки люспи, които отразяваха светлината. Имаше зъби от сапфири, а очите му бяха тъмновиолетови. Сетих се, че бях в мрачно настроение, когато го създавах.

Синият дракон от планината улови въздушното течение и се издигна. Стори ми се, че зърнах нещо дребно и черно да полита насреща му. Ли Пао потвърди предположенията ми.

— Това е Уон Пан. Защо ли все още е пекинез?

— Кой може да разбере тези недорасляци? — повдигнах рамене. — Сливка трябва да е някъде там, откъдето се издигна Уон Пан. Ако побързаме, можем да стигнем при нея, докато драконът се занимава с Тувон и помощниците му.

— Пусни ни с Разпилени лунни лъчи да се присъединим към битката — помоли ме Скитника. — Можем да станем невидими и да създадем впечатление, че драконът напада едновременно от няколко страни. А и по този начин противникът няма да узнае, че сме тук.

— Добра идея. Но аз няма да мога да ви помогна. Все още разполагам с по-малко сили, отколкото един недорасъл демон.

Разпилени лунни лъчи вече бе започнала да се стопява пред погледа ми. Чух тихия ѝ глас:

— Тувон...

Името прозвуча като проклятие и аз си спомних за заплахите на Тувон, който очевидно не си бе дал сметка колко опасно може да бъде това красиво същество.

— Внимавайте — предупредих ги. — И спасете Ба Уа — ако можете.

Скитника кимна и на свой ред се изгуби от погледа ми.

— Не е ли опасно? — попита Ли Пао. — Боговете и другите демони не могат ли също да стават невидими?

— Само ако смятат, че някой ги преследва. Дано тези долу не си помислят това. Ела, трябва час по-скоро да намерим Сливка.

По време на краткия ни разговор не бях откъсвал очи от малката черна точка, която представляваше Уон Пан. Отбелязах си къде се приземи, след като предаде на дракона съобщението, което вероятно му носеше.

Продължихме напред, под прикритието на гората. Имах достатъчно сили, за да пренасям Ли Пао през цепнатините, които от време на време срещяхме, а той поддържаше около нас маскировъчна завеса. По този начин заобиколихме голямото езеро, пресякохме каменната кариера и навлязохме в другия ръкав на гористата земя. От време на време поглеждах как се развива битката под нас.

Стражите на Тувон откриха стрелба с пушките си по дракона, но изглежда не му причиняваха особени затруднения. Нищо чудно. На собствена земя планинският дракон е свиреп и смъртоносно същество, живо превъплъщение на вградената в структурата на бутилката *ци*. Макар че притежава нокти и зъби, най-голямото му преимущество се крие в способността му да управлява терена под него.

Почувствах първите слаби трусове на задаващото се земетресение и вдигнах Ли Пао във въздуха. За разлика от мен, противникът долу не разполагаше с пряка връзка с бутилката и бедствието го завари неподготвен.

Изведнъж земята се разтресе, водата в езерото излезе от басейна и заля всичко наоколо, а повечето дървета, включително и това, на което висеше Ба Уа, бяха изтръгнати с корените си и се стовариха долу.

Тувон подскочи във въздуха с бързина, която следваше да се очаква от най-добрия ученик на Вис, но двама от божествените му съюзници не бяха толкова чевръсти.

Първият, чудовище с глиганска глава и грамадни бивни, се озова притиснат под дънерите на няколко дървета. Вторият, виолетов октопод с множество пипала и яркожълти очи, се опита да избегне хвърчащите отломки, но не забеляза падащото дърво и накрая се заплете в клоните му.

Забелязах, че Скитника изигра определена роля в двете злощастия, но изглежда това остана скрито за жертвите му. Тувон изруга нескопосаните си съюзници, но не посмя да отклони вниманието си от дракона. Без съмнение смяташе, че ще се позабавлява добре, като си премери силите с него, докато аз се появя на сцената.

— Мечът ми е железен, драконе! — извика той и полетя нагоре.

По принцип китайските дракони изпитват страх от желязото, но никога не бих оставил толкова уязвимо същество за охрана на бутилка, без да взема допълнителни предпазни мерки. Разпилени лунни лъчи, естествено, не го знаеше. Тя предизвика появата на дъжд, който разяде острието на Тувон, и то се покри с ръжда. Пискливият ѝ смях се смеси със свистенето на вятъра, върху който се носеше драконът.

Летящото чудовище избълва огнен стълб, който Тувон парира с бронираната си предмишница. След това двамата се вкопчиха в битка и серпантините на дракона скриха развоя ѝ от погледите ни. Знаех обаче колко изобретателен е моят дракон в боя, а и не се съмнявах, че Разпилени лунни лъчи ще помага с невидими за окото заклинания.

Междувременно откъм гората се приближи рояк стършели, който попречи на стражите да се намесят в битката (дори и да имаха подобно желание, в което се съмнявах). Тримата богове, които не бяха заети да се освобождават от внезапно оживели клони или корени на дървета, трябваше да се справят с малки вихрушки, които вдигаха прах и пясък.

Открихме Сливка, преди да е приключила битката. Макар че беше облечена в същите артистично цепнати джинси и памучна фланела, с които бе напуснала Земята, тя вече притежаваше магьосническа осанка. А и как иначе да си обясня, че бе успяла да пробуди духа на *лун шуи* — водния дракон, който обитава най-близкия поток, — използвайки джобно огледало и няколко парчета кварцов кристал, като с помощта на тъмночервено червило беше подчертала съответните триграми от „Дзин“. Застанал на пост като вярно куче, Уон Пан пръв откри присъствието ни.

Той размаха пухкавата си опашка, но запази мълчание, за да не разсее господарката си. Очевидно беше заета с нещо важно и когато приближихме, аз се покашлях предпазливо.

— Сливке?

Тя вдигна глава и аз отбелязах подсъзнателно, че разчорлената ѝ коса има нужда от гребен и че носът ѝ е зацапан. Ръцете ѝ обаче продължаваха да следват заклинателния ритуал и аз зърнах за миг кристалните брънки от водна *ци*, които я свързваха с *лун шуй*.

— Кай Рен? — попита тя.

— Остави заклинанието — посъветвах я аз — и повикай обратно *лун шан*. Ние сме тук.

Замъгленият ѝ поглед потърси Ли Пао и старецът ѝ кимна утвърдително.

— Дядо! — една-единствена дума, в която се съдържаха облекчение и радост. После тя ме погледна отново. — Ако неутрализирам заклинанието, обещавах ли да спасиш Ба Уа?

— Вече е спасен — отвърнах и посочих с ръка. Скитника бе захранил Ба Уа с лечебна *ци*, след което недораслият демон бе разкъсал веригите си, за да се скрие зад завесата от прашна мъгла. — Повикай обратно дракона — не искам да пострада напразно. Ли Пао, можеш ли да се свържеш със Скитника и Разпилени лунни лъчи?

— Разбира се — рече той извади кристалната купа. — Какво да им кажа?

— Че трябва да се изтеглят от бойното поле. Никога няма да спечелим в открит битка. Намислил съм нещо друго.

— Ще предам думите ти, господарю Демон.

Междувременно Сливка докосна със свободната си ръка брънките на веригата, която я свързваше с водния дракон. Чух я да произнася няколко тихи команди, след това хвърли като дар най-красивия от кристалните кварцове във водата.

— Обещах на *лун шан* перли — произнесе тя. — С друго не можах да го заинтересувам.

— Брей, той бил познавач — учудих се аз. — Не знаех, че е такъв, но ще изпълня обещанието ти.

Тя се успокои и повика обратно дракона. Докато чаках процесът да приключи, вдигнах глава и огледах полесражението. Скитника си беше свършил добре работата, също както и Разпилени лунни лъчи.

Трима от петимата богове бяха неутрализирани, заедно със стражите пчели на Тувон. Но все пак другите двама бяха още свободни и биха могли да помогнат на съюзниците си. Трябваше да действам незабавно, докато все още имахме известно предимство.

— Почакайте тук — наредих на останалите и литнах като стрела към мястото, където пчелите прогонваха последните оцелели стършели. Това, което направих, едва ли би ми спечелило почести на което и да било бойно поле, но беше необходимо и щеше да свърши работа.

Извлякох меча от промеждутъчното пространство и го забих там, където концентрираната *ци* на първия страж сияеше най-силно. Ударът беше нечестен, окончателен. Както когато бях убил Рабла-ю, аз почувствах въздухът наоколо да се изпълва с енергия. Веднага започнах да я всмуквам и това повъзстанови обеднените ми запаси. След това освободих острието и постъпих по същия начин с втория страж.

Искаше ми се да убия поне един от боговете, но това не е толкова лесна работа. Ето защо те кръщават с ново име, ако го направиш.

Енергията, която събрах по този начин, нямаше да просъществува дълго, но щеше да е достатъчна до края на предстоящата битка. Тувон ме беше забелязал и аз не посмях да източа докрай резервите на втория страж. Вместо това вдигнах захвърлената пушка и се прицелих в него.

— Здравей, Тувон. Радвам се, че намина насам.

Отвърна ми с грозна усмивка.

— Кай Рен. Не те наричам господарю Демон, защото едва ли притежаваш повече сила от един недорасъл демон. Признавам обаче, че ми скрои хубав номер при последната ни среща. Мама страшно ми се разсърди.

— Значи тя те прати да ме намериш?

— Не. Дойдох по собствена инициатива.

— Аха. Защото тя не би ти поверила толкова важна задача, така ли?

Това попадна право в целта.

— Беше заета. Пък и ние с теб имаме сметки за уреждане.

— Как ме откри? — попитах, печелейки време, за да могат другите да си осигурят преднина. Ба Уа вече се беше измъкнал, но

Скитника и Разпилени лунни лъчи продължаваха да се навъртат наблизо, все така невидими. Изглежда не смятаха да изпълнят нареждането ми.

— Уеноби... — той посочи виолетовия октопод — ни отведе в последното ти леговище на Земята. След това претърсихме бутилките. Не си беше дал особен труд да скриеш тази.

— Довел си богове на Земята — произнесох укорително. — Забрави ли, че е забранено от последния мирен договор? Не помниш ли, че Земята трябваше да остане изцяло във владение на демоните?

— Тези договори вече не важат — отрязва Тувон. — Сега майка ми е законът — тя и По Шиан.

— Димящ дух — намеси се Уеноби с дрезгав и гърлен глас, — защо си губиш времето с това нищожество? Убий го или го залови, ако искаш, и нека да тръгваме.

Ухилих се любезно на нахалника.

— Страх го е от мен — обясних спокойно. — Два пъти вече съм го побеждавал. Бои се да не станат три.

Тувон едва не експлодира от гняв.

— Не ме е страх!

— Ами нападни ме тогава.

Той показа на другите, че иска да отрежат пътя ми за бягство. Прозях се отегчено и разроших коса със свободната си ръка.

— Не можеш ли да се справиш сам, та викаш на помощ боговете? Защо не пратиш да доведат още, а? Всъщност, не е ли по-добре да извикаш маминка?

— Отстъпете назад — изръмжа той. — Сам ще се справя с него.

— Не рискуваш ли? — попита един от боговете. — Все пак, той е Богоубиеца.

— Млъквай, Моксабанши! — изрева Тувон. — Ако те е страх да се биеш с него, кажи си го!

Още недовършил, той се хвърли към мен. Долната част на тялото му беше като стълб от дим, сред който се вихреха прашни частици. Дори не извади оръжие — закривените му нокти, десет на брой, бяха достатъчно остри.

А аз?

Насочих пушката, която бях държал през цялото това време, и дръпнах спусъка. Оръжието беше нагласено на автоматична стрелба и

аз изпразних целия пълнител. Вярно, че пушката не беше теронична, но все пак бе заредена за лов на демони — по-конкретно срещу мен.

От дулото бликнаха плътни стрели от чиста енергия, които оставиха болезнени следи върху ретината ми и накараха въздуха да се разтърси от оглушителен, ритмичен тътен. Когато приключих с пълнителя, Тувон Димящия дух лежеше само на сантиметри от краката ми, с разкъсани гърди и изтърбушен корем. Само лицето му бе останало непроменено — все така изкривено от гняв и болка.

— Кой е следващият? — попитах и завъртях цевта към боговете. — Кой иска да опита от специалитетите на Богоубиеца?

Моксабанши погледна спътниците си, сетне Тувон. За момент си помислих, че смята да ме нападне. Някой от невидимите ми съюзници изглежда бе споходен от същата идея, защото небето над мен внезапно се озари в лазурносиньо. Дочух далечен вой — лаком призив на някакво многоглаво животно.

— Е? — повторих. — Кой е следващият?

Уеноби пое въздух отдолу, досущ като медуза.

— Дойдох тук само за да помогна на Тувон.

— Тогава, разкарай се. Докато не съм ти вдигнал мерника.

Той изчезна и след него се изгуби и другият, с глиганската глава. Успях да заема по-добра позиция, в която Скитника и Разпилени лунни лъчи можеха да ме прикрият. Не хранех илюзии за шансовете си срещу който и да било бог — дори и някой от тази сбирщина. Но бях готов да се сражавам, ако ме принудят — и те го знаеха.

Моксабанши доближи трупа на Тувон, огледа го внимателно, сетне вдигна поглед към мен.

— Тази игра вече не ми е по вкуса — отбеляза той. Другите двама пристъпваха зад него нерешително. — Скайуомиш, Звичи, вдигнете останките на този нещастник. — Той ме погледна и се ухили злобно. — Кай Рен, зная един далеч по-лесен начин да ти видя сметката, без да си цапам ръцете с теб и с тези, които усещам да се навъртат наоколо.

Скайуомиш и Звичи изчезнаха с тялото на Тувон.

— Достатъчно е да покажем на Вис как си постъпил с едничкия й, любим и непрежалим син.

Моксабанши се изсмя и се разтвори в облак зеленикав, отвратително смърдящ дим.

След като се уверих, че е изчезнал, погледнах към мястото, където се бяха събрали моите спътници.

— Той е прав — рекох. — Вис няма да е никак щастлива. Ама съвсем никак.

Малко по-късно се материализирах в къщата на Сливка и събрах останалите бутилки. За щастие Тувон ги бе оставил там, където си бяха. Увих ги грижливо в хавлиени кърпи и тъкмо ги подреждах в един кашон, когато долових движение във въздуха.

— Здравей, Сливке — рекох и се обърнах.

— Откъде знаеше, че съм аз?

— Бутилката ми каза.

— Естествено. Трябваше да се досетя.

Тя застана до мен.

— Върнах се да взема някои неща. Ти свърши ли?

— Почти. Сложих два пуловера в кашона. Може да ми потрябват.

— Хубаво. И какво ще правиш сега?

— Ще скрия всички бутилки, освен оранжево-зелената и кристалната.

— И как смяташ да го направиш?

— Много си любопитна.

— Има защо. Предишния път, когато скри у дома бутилките, цялата къща беше преровена от демони и богове.

— Имаш право. Ще пусна този кашон в океана. Движещата се вода пречи на всякакви опити за издирване — дори чрез гадаене. А след това ще преместим временния щаб в тази бутилка — посочих кристалната. — Избрах я, защото вътре в нея е оранжево-зелената.

— Някой живее ли там?

— Не. Имаше един будистки мъдрец за няколко века, но накрая се измори да чака просветлението и се премести в друга бутилка, където е пълно с даоисти. Сега спорят върху религиозни теми. А ти защо се върна?

— Искях да взема още патрони за пистолета. Драконът на дядо смята, че шансовете да участваме в нови битки са доста големи.

— Не се и съмнявам.

Почувствах известно разочарование — надявах се да изтъкне друга причина. Всъщност, какво толкова исках? Да ме харесва Сливка? Ако ставаше въпрос за чувства, Разпилени лунни лъчи би ми подхождала далеч повече, а и не биваше да загърбвам политическите дивиденти от един брачен съюз с тяхното семейство. Да я зарежа заради една жена, щеше да е неппростимо оскърбление.

— Хайде, събирай си нещата — подканих я аз. — След няколко минути ще съм готов.

— Разбрано.

Тя излезе. Чух я да се изкачва нагоре по стълбите, а когато се появи отново, носеше раница и шапката си.

— Помага ми да се съсредоточа — обясни, когато я погледнах учудено.

— Добре. Можеш ли да пхнеш две бутилки в раницата?

Тя кимна и докато ги нагласяваше, огледа с любопитство оранжево-зелената.

— Чудна работа. Като си помисля, че дядо и останалите са вътре.

— Е, не съвсем.

— Зная... Кай Рен? — тя вдигна тъмните си очи към мен.

— Аха?

— Твоят душегубец...

— Какво за него? — почувствах тревога, предусещайки какво може да последва.

— Изчезнал е. Бях го скрила под моето легло. Но сега го няма.

Не попитах дали е сигурна. Знаех, че е проверила внимателно. Досещах се и къде може да е попаднал мечът.

— Тувон не го използва при боя с мен. Нали разбираш какво означава това?

Тя кимна, изражението ѝ бе виновно.

— У Вис е — бе краткият ѝ отговор.

— Да. Тувон ѝ го е дал, за да измие позора от предишните си пропуски. След това е тръгнал по следите ни.

— Не изглеждаш особено разтревожен.

— Обезпокоен съм — признах. — Все пак, поне знаем къде е проклетият меч.

— Ужасно съжалявам.

— Не си знаела, че ще ни проследят. Аз трябваше да го предвидя. — Намръщих се. — Отново постъпих глупаво. Е, няма какво повече да му мислим. Хващай дръжката — ще се преместим в една от пътешественическите равнини.

— Защо просто не ме прибра в някоя от бутилките? — попита тя. — Така ще ти тежа повече.

— Ами защото... е, после ще ти обясня. Всъщност... — поех си дълбоко дъх и направих първия опит за преместване. — Искях да сме заедно.

Не успях. Навън се зазоряваше.

— Какво да правя? Да се хвана за дръжката ли?

— Освен ако не искаш твоят скромен слуга да те държи за ръката.

— Хайде да не прекаляваме — рече тя, но неочаквано ми протегна свободната си ръка.

Поех я. Почувствах странна отпадналост в гърдите. Искрено се надявах, че не съм се изчервил, и същевременно бях споходен от ужасното съмнение, че съм го направил.

Напънах се и... този път се преместихме.

Възвърнах си самообладанието, когато се озовахме в пътешественическата равнина. Сливка наблюдаваше с интерес как се ориентирам по сферата.

— Прилича ми на устройството, което използва Скитника.

— Защото е от същия тип. Но неговото е по-съвършено. Това е само карта.

— Обърнал си я на Англия.

Тя се наведе и аз подуших парфюма ѝ. Жасминов.

— Не — поправи се. — Това е Ирландия. Нали каза, че ще пуснем кашона в океана?

— Така е, но искам да го направя в териториалните води на ирландските магьосници. Заявили са на всеослушание, че не желаят да се намесват в нашата война. Това означава, че няма да позволят на никого да тършува из тяхната територия.

— Умно!

— Благодаря.

Пътешествието до Ирландско море ни отне повече време, отколкото ако притежавах предишната си сила, но докато мъничката

ръка на Сливка бе сгушена в моята, не бих искал да бързам заникъде. Показах се за кратко от пътешественическата равнина, колкото да пусна кашона във водата.

— Късмет — пожелах му, когато се изгуби сред вълните.

— Дано морето не го изхвърли на брега — промърмори до мен Сливка.

— Не би трябвало. Придадох допълнителна тежест на бутилките. Ще се спусне право надолу.

— Хубаво — рече Сливка и измъкна ръката си от моята. — А сега какво?

— Отиваме в кристалната бутилка. След вас, госпожице. И да не забравим бутилката с желанията. Време е да повикаме нашите приятели.

— Какво ще правим с кристалната бутилка?

— Ще помоля Скитника да я отнесе в равнината с чорапите.

Тя се засмя. Вероятно си спомни колко изненадан бе дядо й, когато се озовахме там.

— Чудесна идея. Какво ли не можеш да намериш в чекмеджето за чорапи!

Дори кучетата предпочетоха да се присъединят към нас в новото ни скривалище.

Събрахме се пред огнището, в уютната каменна къща. Вътрешността на кристалната бутилка бе създадена по идея от една зимна приказка. Времето тук беше студено, но не неприятно, точно колкото да те накара да седиш по цял ден пред огъня и да си сръбваш чай или топло какао.

Аз предпочитам чай. Неколцина от останалите се спряха на какаото. Из въздуха се носеше аромата на напитките, примесен с мириса на влажна кучешка козина. За разлика от оранжево-зелената бутилка, която бях завършил тъкмо преди да започнат проблемите ми, тази беше от един стар проект и бе предназначена да демонстрира всички удобства и приятни страни на живота.

Моите спътници почти бяха задрямали, когато заговорих:

— Ще ви призная, че никога не съм се замислял върху начина на живот, който водя, но като погледна назад през годините, виждам едно

постоянно изплуващо противоречие, което все не мога да си обясня.

Ли Пао пръв премигна и ме погледна стъписано.

— За какво говориш?

— Винаги съм смятал демоните за самотници например, макар всички факти да говореха противното. Беше ми по-лесно да не обръщам внимание на това противоречие.

— Противоречие? — повтори сънено Разпилени лунни лъчи. Отново бе възприела формата на изящна китайска кукла, загърната в наметало от нефритенозелена коприна.

— Ти живееш с баща си и с цял куп прислужници. Освен това той си има чираци и купувачи, които непрестанно се навъртат в дома ви. Девор е заобиколен от своите отрепки. Дори Скитника — за когото се знае, че предпочита да пътешества сам, — има приятели и роднини, които посещава. А аз живея със все сам — заобиколен от собствените си изделия и един човек.

— Така е — съгласи се Разпилени лунни лъчи. — Всички те смятахме за доброволен отшелник и уважавахме решението ти.

— Решение, да — кимнах. — Но чие решение? В мен се пробужда подозрението, че не е мое.

— На Вис? — подметна Скитника.

— Може би. Най-вероятно. Съществуват и други противоречия в моето поведение. Някога бях войн — при това един от прочутите. Сетне, след последната голяма битка, се превърнах в домошар, дори в пацифист.

— Решихме, че си се изморил да риташ задници — намеси се Ба Уа. — Какво повече има да доказва някой, когото са нарекли Богоубиеца?

— Именно това е следвало да си мислите — кимнах усмихнато. — Но пак повтарям, не помня да съм вземал подобно решение. Просто се оставих на течението. Скрих се в бутилката си и започнах да правя други бутилки. Едни задържах, други продавах, но защо продължавах да се занимавам с това без прекъсване?

— Може би си търсил съвършенството? — предположи Разпилени лунни лъчи, която като естет и художник познаваше добре импулсивността на артистичната натура.

— Не е изключено. Или някой, който е открил за какво още могат да се използват моите бутилки, е намислил да получи от мен повече.

— Като Вис например — добави Скитника.

— И защо — продължих да разсъждавам на глас — съм толкова податлив на емоции, каквито другите демони не могат да изпитват? Дори Вис знаеше, че съм обичал Оливър О'Кифи като роден брат. Така беше. Но защо? Не си спомням да съм изпитвал подобно нещо, когато сестра ми загина в една от последните битки. Приех загубата ѝ като нещо, което рано или късно щеше да се случи.

— Може би усамотеният ти начин на живот е събудил в теб подобно предразположение? — подметна Ли Пао.

— Съмнявам се. Подозирам, че е резултат от нечии потайни въздействия. Когато ме превърнаха в човек, веднага се почувствах като такъв. Дали някой не ме е подготвял от дълго време за подобна промяна — да обичам като човек, макар да съществувам като демон?

— Но защо? — попита Разпилени лунни лъчи. Разговорът очевидно не ѝ се нравеше. Както често съм го обсъждал с Вис и Тувон, демоните имат свой кодекс на честта и лоялността, но винаги са гледали на обичта като на типична човешка слабост.

— Защо ли? За да бъда податлив на манипулации, ето защо. Виж какво направи с мен обичта! Рискувах живота си, за да отмъстя за смъртта на Оливър О'Кифи — не защото някой бе посегнал на моята собственост, а защото го обичах! Ами любовта ми към Вис — до какво доведе? Допуснах врагове в дома си, не обръщах внимание на чужди предупреждения и накрая бях лишен от всичко, което ценя.

Гласът ми почти бе прераснал във вик. Шамбала вдигна уплашено глава от мястото, където дремеше край кутретата.

— Малко по-тихо, господарю Кай, моля те.

— Съжалявам.

— Значи ти обичаш Вис? — попита нерешително Сливка.

— Обичах я — признах откровено. — Но сега, когато виждам, че съм бил жертва на илюзия, не зная какво изпитвам към нея. Може би омраза.

— О!

Скитника наруши пръв дългото мълчание, което последва.

— Интересна теория, Кай Рен, но съществува ли някакъв начин да я докажеш?

— Ли Пао би могъл да го направи. Ако надзърне в миналото ми. Сигурно там има заклинания, които да попречат на подобни опити, но

все пак...

— Ставам все по-добър в това — продължи вместо мен старецът. — Мисля, че ще се справя, ако добавиш една-две капки кръв към обичайната смес от вода и олио.

Отне му половин час съсредоточена работа, преди да открие отговорите, които търсехме. Наистина имаше блокиращи заклинания, но Ли Пао ги заобиколи умело. Вярно, че някои от изображенията бяха доста неясни, но пък напълно достатъчни, за да потвърдят подозренията ни.

Вис, с помощта на Белкази, бе потиснала войника в мен, замествайки агресивността ми с желание да създавам нови и все по-съвършени стъклени творения. Двата бяха подготвяли всичко отдавна и внимателно, стъпка по стъпка, без излишна припряност, уверени, че ще удари техният час. Закъде да бързаш, когато си практически безсмъртен, а добре подготвеният план е единственият залог за успех?

Когато ме превърнали в човек, магията, която властвала над мен, била неутрализирана, защото била свързана с моята демонична *ци* — с други думи, с душата ми. Освен това научихме нещо, за което въобще не подозирах. Не бях открил по случайност Ширики и Шамбала. Бяха ми ги подхвърлили, за да ме държат под око. Но Вис и По Шиан не бяха допуснали, че с течение на времето ще спечеля доверието и обичта на кучетата.

— Те бяха много лоши с нас, господарю Кай — отбеляза Ширики. — Оставиха ни да гладуваме, прокудиха ни от последния ни дом. Принудиха ни да служим на създание, което е мразено от целия ни род.

— Благодаря — промърморих.

— А ти — продължи Шамбала, — ти ни даде храна и подслон, а сетне ни дари със свобода. Единственото, което ни потискаше, бе, че сме далеч от Първородния свят и не можем да си имаме деца. Но сетне, когато ни беше позволено да се върнем, боговете оскверниха дори това наше желание.

Тя се наведе и облиза най-близкото кутре, сякаш му се извиняваше.

— Не искахте ли да си родите кученца? — попита Сливка.

— О, искахме — отвърна Ширики. — Но не да се родят в робство и да служат на боговете. Искахме да живеят така, както ни позволи да живеем господарят Кай — като приятели и спътници в живота.

— Те ни отвлякоха — добави Шамбала. — Защото не им позволихме да влязат в бутилката и да ти причинят вреда. По Шиан познаваше някои древни заклинания да ни призове на служба, но все пак се наложи да ги подсили с хлороформ. Скоро обаче си даде сметка, че трябва да ни държи постоянно затворени, инак веднага ще избягаме.

Почувствах гордост заради моите верни кучета.

— Свърши ли това безумие, пак ще имате свой дом обещах им аз.

— Не се съмняваме — кимна Ширики.

Изведнъж забелязах, че всички са се втренчили в мен, дори Ба Уа, който до скоро хъркаше оглушително.

— Какво има?

Сливка се надигна мълчаливо и ми подаде едно от нейните причудливи огледалца. Надникнах в него и замръзнах — оттам ме гледаше демонично лице със синя кожа и черни полукръгове под очите. Изведнъж забелязах, че съм се издължил и че ръката, с която стискам дръжката на чаената чаша, завършва със закривени нокти.

Отново бях пълнокръвен демон и усещах цял океан от *ци* да се спотайва в тялото ми.

— Разчупи се и последното заклинание — обяви Ли Пао и аз знаех така, както не бих могъл да го зная допреди миг, че поддържа връзка с дракона в купата. — Това, което те караше да забравиш как да възвърнеш изгубената си сила.

— Значи аз съм роден отново. Сега вече съм готов да потърся сметка на онези, които са ме използвали хиляда години.

На лицето на Скитника разцъфна свирепа усмивка.

— Хайде да се свържем с чичо ми и с бащата на Разпилени лунни лъчи — предложи той. — Време е да разберем какво е станало у дома.

14.

Тръгнахме да дирим сметка на боговете призори, подкрепени от силите на Твореца на Сияйните кули и Седмопръстия. Подготвихме операцията внимателно и избрахме за начало часа, в който Вис трябваше да се срещне с някои нейни поддръжници. Срещата щеше да се състои в нейната бутилка и аз бях намислил да затворя всички входи и изходи веднага щом бъде даден сигналът.

Може би тя нямаше да се досети какво е станало, нито че аз съм причината за това, но и да узнаеше, щеше да е колкото разгневена, толкова и безпомощна.

— Защо просто не я оставим да си приказва с онези? — попита Разпилени лунни лъчи, докато затварях първата врата към бутилката. Вис дори не си бе направила труда да постави допълнителна охрана в мавзолея — дотолкова бе уверена в абсолютното си превъзходство.

— Ще бъде нарушение на личните ѝ права — обясни Седмопръстия.

Беше предложил да дойде с нас, не само за да ми помага, но и да ни охранява. Твореца и Скитника бяха отвели останалата част от нашата група по заобиколен маршрут до мястото, превърнато от Белкази в негов оперативен щаб.

— Като че ли Вис се замисли, когато наруши правата на Кай Рен! — възмути се Разпилени лунни лъчи.

— Законите не престават да съществуват само защото ги е престъпила едната страна — обясни с поучителен тон Седмопръстия. — Напротив, съществуват *въпреки* това. Алтернативата е хаос или нещо по-лошо.

— Какво по-лошо?

— По-лошо е, когато правилата бъдат определяни от силните — съобразно с техните интереси и желания.

— Чудя се какво ли място щеше да ми бъде отредено при *новия ред* на Вис? — попита Разпилени лунни лъчи.

— Годеница на Тувон най-вероятно — отвърна Седмопръстия. — Но сега, когато е мъртъв... наистина интересен въпрос. Дали пък няма да те накаже, задето не застана на тяхна страна?

— Сякаш единственото, за което ме бива, е да му раждам деца! — произнесе гневно демоницата. — Мислех, че Вис се е издигнала над тези неща.

— Майките имат своите слабости — отвърна спокойно Седмопръстия.

— А бащите? — тя му се усмихна. — Татко, когато бяхме в Първородния свят, почувствах такава невероятна сила — там *ци* е неограничена. Не се учудвам, че Вис мечтае да завладее това място.

— Неограничената *ци* има и своите скрити недостатъци — обясни ковачът, — но аз също бих искал да се намери решение на проблема с възпроизводството.

— Имам някои идеи как може да се реши този проблем — намесих се, за пръв път, откакто бяха подели своя диалог. Веднага последва цял поток от въпроси, но аз вдигнах ръка. — Ще отговоря на всичко, но първо, нека се справим с боговете. Ако се провалим точно сега, останалото няма да има никакъв смисъл.

— Прав си — кимна Седмопръстия и ние поехме към следващата позиция.

Съществуват множество допирни точки между Първородния свят и Кон Ши Дзи, за които неведнъж са се водили битки в нашата история. След последната Демонична война всички тези места са били затворени и заключени с ритуали и заклинания, премахването на които би изисквало едновременни усилия и от двете страни. Това условие бе включено в последния мирен договор и наистина не бе нарушавано през следващите хиляда години.

Белкази и Вис бяха заобиколили това затруднение чрез създаването на *повикващо заклинание*, с чиято помощ можеше да се пренася конкретна личност от едната равнина в другата. Този способ бе трудоемък и изтощителен — ето защо им бяха нужни моите бутилки — но досега им бе вършил работа. И тъй като Белкази не можеше да пътува между световите винаги когато пожелае, той бе изградил тук свой собствен щаб. Съществуваха само няколко места в Кон Ши Дзи, където присъствието му не можеше да бъде засечено веднага. Най-

логичният избор — този, на който се бе спрял, — беше Първородният парк.

Използвайки божествената версия на нашите *шенове*, Белкази бе транспортирал достатъчно количество *ци* от Първородния свят, за да си осигури бърз строеж на подземно леговище. Беше чудесно замаскирано, но с помощта на Ли Пао и Твореца успяхме да го открием само за няколко часа.

— Разположено е точно под Трибуната — обяви Твореца. — Добър избор, защото не се налага да бъдат издигани допълнителни екраниращи съоръжения. Там често се провеждат срещи, представления, цари шумотевица и едва ли някой би обърнал внимание на движението на подозрителни лица.

— Дали там са скрити оръжията, които Вис е откраднала от Арсенала? — попитах.

— Да.

— В Кон Ши Дзи?

— Именно.

— И все пак, никой ли не е забелязал пренасянето на оръжията? — попита Сливка.

Твореца й се усмихна.

— Демоните са като хората. Ако някой преминава наблизко с важно или отегчено изражение, смятаме, че знае какво върши.

— Значи сте като нас, така ли?

— И да, и не — отвърна Твореца. — Както скоро ще узнаеш.

Докато запечатвахме бутилката на Вис, Твореца организираше изграждането на ограда около парка. Идеята ни беше съвсем проста. По наши данни всички богове на територията на Кон Ши Дзи в момента се намираха на това място. Целта беше да им попречим да се разпръснат и да избягат. Освен това не биваше да позволяваме да се намесват случайни посетители, тъй като не знаехме предварително на чия страна могат да застанат.

Подобно на Първородния свят, паркът, който носи неговото име, се отличава с изобилие от необвързана *ци*, но, естествено, не можеше да става и дума за сравнение с огромните залежи на прародината ни. Именно на това условие разчитахме. Боговете бяха принудени да се справят с по-ограничени ресурси, отколкото бяха привикнали, докато ситуацията при нас беше обратната. Съотношението на силите бе

променено, но все още не беше в наша полза. Не хранех никакви илюзии по този въпрос. Дори подкрепени от Седмопръстия и Твореца на Сияйните кули, ние пак не можехме да се сравняваме с могъществото на боговете.

Като далечна последица от заклинанието на Вис, аз не разполагах със собствена армия и силите ми бяха ограничени — всички мои слуги и помощници бяха обвързани с бутилките, които обитаваха. Можех да разчитам само на двама човеци, две кучета *фу* (Ширики и Шамбала настояха да се присъединят към нас, но аз се съгласих, едва когато склониха да оставят кученцата на сигурно място) и неколцина недорасли демони, събрани и предвождани от Ба Уа. Не бях съвсем сигурен за какъв да смятам Уон Пан, тъй като продължаваше да се разхожда важно в облика на пухкав пекинез и категорично отказваше да се върне към предишната си форма.

Премерено от тази гледна точка, положението ни не изглеждаше никак цветущо. Така и не съумяхме да установим кого има Белкази на своя страна, тъй като неумелите опити за гадателство можеха да се натъкнат на заложен от него клопки. По същата причина не можахме да разберем къде са складирани откраднатите оръжия.

И така, след като приключихме с вдигането на оградата и разположихме основните си сили, аз пристъпих напред и извиках със заканителен тон:

— Белкази! Удари часът на разплатата!

Театрално, зная, но обстоятелствата изискваха подобни думи.

Белкази също не ме разочарова. Той се появи на трибуната в облика на минотавър, с обкована в стомана глава и заострени бивни с бронзови връхчета.

Трибуната се отличава с опростената си конструкция, тя има приблизително ромбоидна форма, изградена е от шлифован гранит с височина четири стъпки и страните ѝ са украсени с барелефи на различни исторически събития, между които и моята победа над Чахолдрудан.

Отдолу се намират складовете и другите сервизни помещения. Вратата, която води към подземието, е достатъчно голяма, за да бъдат пренасяни декори и сценични съоръжения, и със сигурност Белкази би могъл да премине през нея, но той предпочете да се появи сред ослепителен огън и дим.

Изборът му сякаш бе определящ за тона на постановката. Само след няколко секунди идентични гърмежи оповестиха появата и на останалите богове. Познах Моксабанши, Уеноби, Звичи, Скайуомиш и онзи с глиганската глава, чието име все още не знаех. Имаше поне дузина от мутиралите кучета *фу*, заедно с цяла орда същества, които наподобяваха добродушни овчици, ако не бяха издължените им, заострени нокти и гърчещите се пипала, заместващи рунтавата вълна.

Никакви коментари, никакви опити за преговори. Всички знаеха, че моментът за подобни любезности бе отминал. Без да произнесе и дума, Белкази се хвърли право към мен.

Изпразних пълнителя на пушката, която ми бе дал Седмопръстия, и, разбира се, попаднах неведнъж в целта, но единствената реакция на Белкази бе надменният му смях, сякаш само го бях погъделичкал.

— Ще трябва да измислиш нещо по-добро, Кай Рен — прокълтя гласът му.

Опитах се. Изтеглих своя меч от промеждутъчното пространство и същевременно направих опит да превърна дясното му копито в камък. В началото леко посивя, но Белкази го разтърси и то си възвърна нормалния цвят.

Докато го чаках да се приближи, изстрелвах заклинание след заклинание: опитах последователно с Огнена стена, Вода в дробовете, Северна буря, Бледа светкавица. Той ги отби едно след друго, макар водата да предизвика лека кашлица.

На свой ред Белкази също изпробва някои собствени специалитети. За миг мярнах зловещи зеленикави очертания пред пръстите му, които бързо се стопиха. Не се безпокоях за последствията, защото знаех, че зад мен на пост е Сливка.

Двамата с Твореца бяха открили как с помощта на *фен шуй* техники да неутрализират поглъщането на *ци* от зеления огън, използван напоследък от боговете. В противен случай битката щеше да бъде предрешена в тяхна полза още в самото начало. Но сега вече разполагах със защита. Скрита зад невидимата завеса, охранявана от верния Уон Пан, Сливка беше в състояние да наклони, поне малко, везните в наша полза.

Белкази се втурна към мен, но аз не му позволих да използва страховитите си рога, тъй като го задържах на разстояние с помощта

на меча. Въпреки вида си той съвсем не беше от онези, които се хвърлят с главата напред, превъплъщението му в аристократичния По Шиан го бе доказало. С почти обидена физиономия той отстъпи лекичко назад, изтегли от въздуха зловеща теронична пушка, вдигна я и се прицели, без да бърза. Излишно е да уточнявам, че не останах на мястото си, за да изпитам ефекта ѝ.

Вместо това се издигнах внезапно във въздуха, спуснах се рязко зад него и дори успях да го промуша с меча в левия хълбок. Пушката изгърмя безцелно и изстрелът отнесе част от Трибуната, заедно с една от овцете медузи.

Побързах да сменя мястото си и пътем прелетях над един убит недорасъл демон. Забелязах с въздишка на облекчение, че не беше Ба Уа.

Останалите богове за щастие не бяха въоръжени с теронични пушки. Вероятно ги пазеха за деня на големия щурм. Но все пак мярнах още една-две и мислено се помолих Скитника да сполучи с тайната си задача и да затвори час по-скоро достъпа до скривалището.

Докато се мятах безредно насам-натам, за да избегна изстрелите на Белкази, съгледах Девор в компанията на двамата човешки магьосници. Тримата хитреци се бяха проснали под цяла купчина трупове, но когато прегледах аурите им, открих, че са живи. Или бяха тежко ранени, или се преструваха на убити, изчаквайки да видят коя страна ще вземе надмощие. Истински комарджии, готови да рискуват смъртта от заблуден куршум, вместо да паднат във вихъра на боя.

Зърнах също така Шамбала, която разменяше удари с едно от кучетата чудовища, видях Разпилени лунни лъчи да мери сили с Моксабанши и Ба Уа — последният се бе оплел в пипалата на Уеноби. Така и не успях да му помогна, защото в този миг Белкази отново се изправи пред мен.

Беше се снабдил с допълнителен чифт ръце, в които държеше тероничната пушка, докато с другите извършваше заклинателни движения. Метнах върху пушката невидимата мрежа на Магията на паешката коприна, но това ме направи уязвим за Кометата на злите поличби, която той изстреля от упор. Удари ме в лявото рамо, където остави болезнена димяща диря, и ме събори на земята. Всъщност, извадих късмет, защото по този начин главата ми не се оказа на

мястото, в което се бе прицелила с острите си зъби една от овцете медузи.

Претърколих се и докато отстъпвах, за да заема по-изгодна позиция, огледах бойното поле. Надявах се, че поне досега сме удържали положението, но един бърз поглед ми бе напълно достатъчен, за да си дам сметка колко съм се лъгал.

Ние губехме, а трябваше на всяка цена да победим. Оставаше една-единствена, последна възможност и аз се вкопчих в нея без съжаление или колебание.

Докоснах оранжево-зелената бутилка със свободната си ръка и произнесох онази ключова дума, която трябваше да задейства способността и да изпълнява желания. Когато почувствах, че бутилката е готова да следва заповедите ми, произнесох ясно, но не прекалено силно:

— Искам всички богове и техните сподвижници, включително Белкази и последователите му, да бъдат прогонени от тази равнина веднъж и завинаги, да не бъдат допускани никога вече тук и това да бъде така, докато аз, Кай Рен, господарят Демон, Богоубиеца, не отменя решението си. Така пожелах и нека бъде така.

Така и стана.

Боговете изчезнаха — за частица от секундата, колкото трае едно замахване с меч или един изстрел. С тях се изгубиха и чудовищните кучета, останаха само Ширики и Шамбала, което доказваше без следа от съмнение, че вече не са във властта на божествата.

Последваха викове на изненада, на облекчение и на съжаление. Ли Пао престана да мятта светкавици и се приближи към мен.

— Какво... — Сетне видя, че съм положил ръка върху оранжево-зелената бутилка и разбра всичко. — Използвал си едно от желанията, за да ги отпратиш?

— Щяхме да загубим — отвърнах аз. — Нямах друг избор. Съжалявам, ако го сметнете за проява на страх. Белкази е противник, от когото трябва да се опасяваме.

— Доста разумно решение според мен — обади се Твореца на Сияйните кули. — Питам се само защо не го направи по-рано?

— Възможностите ми са ограничени. Освен това, за момент бях в плен на измамното усещане, че може да спечелим, без да прибегваме до крайни средства.

— Пожела ли и Вис да изчезне? — попита Сливка.

Поклатих глава.

— Вис Ужасния език е проблем на демоните. Ще я съдим по нашите закони.

— Но нали тя се опита да престъпи тъкмо тези закони! — възпротиви се момичето, повтаряйки думите на Разпилени лунни лъчи отпреди час.

— Няма закон срещу желанието да станеш абсолютен господар — обади се Твореца. — Стига да съумееш да накараш останалите да те последват.

Сливка повдигна рамене и се зае да си нагласява шапката.

— Демони! Понякога наистина не мога да ви разбера.

— Очаквах да кажеш нещо подобно — подметна ѝ Твореца и тя се изчерви.

Реших да ги прекъсна, макар че искрено се забавлявах от техния спор.

— Печатът върху бутилката на Вис няма да действа още дълго. Предлагам да изпратим съобщение до всички демони. Нека се съберат тук, в парка, и да присъстват при разрешаването на проблема.

Отнякъде изникна Ба Уа. Лицето му беше намазано със сажди, но иначе изглеждаше напълно здрав.

— Позволи ми аз да го изпълня, господарю Демон! Ей сегичка ще ги повикам, бърз като светкавица!

— Тичай, Ба. Наеми си помощници. Ще ти бъде платено в шенове.

Недораслият демон кимна и изчезна.

— Добре — потърка ръце Седмопръстия. — Аз пък ще отида в мавзолея и ще донеса бутилката на Вис.

— Не забравяй, че е защитена от преместване.

— В такъв случай ще трябва да донеса целия мавзолей — добави ковачът с усмивка.

Той тръгна и Разпилени лунни лъчи го последва.

— А какво да правим с останалите, Кай Рен? — попита Твореца.

— Превържете ранените и съберете мъртвите, за да бъдат погребани. — Огледах руините наоколо, зейналите дупки от изстрелите на тероничните пушки. — И разчистете бъркотията. Прилича на изгоряла къща.

— Което си е вярно — произнесе простичко Твореца, — боя се обаче, че пак ще се повтори.

Поразчистихме останките, но не поправихме нищо, защото беше необходимо да покажем на другите какво се е случило. Трупове на неколцината убити богове бяха изчезнали заедно с живите им събратья, след като бях обявил желанието си, но телата на демоните бяха останали. Подредихме ги върху платформи, които Твореца изработи от светлина и енергия.

С помощта на дузина недорасли демони Сливка извърши някои корекции в обкръжаващия ни пейзаж. Сега влизащите в парка трябваше да преминат покрай изложените тела, а обстановката целеше да внуши печал и тъга.

В отговор на разпратените от Ба Уа съобщения в парка започнаха да се стичат демони. Едни пристигаха на групички, други поединично или по двойки, но всички се спираха пред мъртвите, след което се събираха в амфитеатралната зала пред Трибуната.

Следях реакциите им по едва доловимите промени в тяхната аура: любопитство, гняв, уплаха, ужас.

Не можех да кажа със сигурност дали се събраха всички членове на демоничното царство — освен тези, които все още бяха затворени в бутилката на Вис, — но за мен и събралото се множество бе напълно достатъчно.

Господарят Швейцледиц стоеше сред тълпа от почитатели и зяпачи. Мелничарят на бури се бе уединил в дъното. Множеството очи на Нощна булка блещукаха с фанатични пламъчета, а в тези на Ледена шапка не можеше да се прочете нищо. Банда недорасли демони вдигаха врява до небето, възхвалявайки участието на своите събратья в битката с боговете.

Безброй лица, калейдоскоп от цветове, шумни възгласи — народът на демоните се бе събрал и очакваше да чуе моите думи. Изправен в предния край на Трибуната, аз ги разглеждах спокойно, вслушах се в подхвърлените реплики, опитвах се да преценя колцина от тях са повярвали в каузата на Вис.

Когато Твореца даде знак, че и последните призовани са заели местата си, аз започнах своята реч. Обясних накратко, но и достатъчно

подробно събитията, които ни бяха довели до този момент. Посочих им останалите свидетелства за провелата се битка и резултатът от нея. Припомних им плановете на Вис и им съобщих за съюза ѝ с Белкази.

Съществуват някои скрити преимущества в това да произнеса реч пред демонична публика — ако казваш истината. Почти всички от нас владеят умения или притежават устройства, с помощта на които могат да различават лъжата от истината. Те не представляват солидна защита срещу евентуално подвеждане — както например действаше Вис — но все пак ни спестяват възможността да станем жертви на измама.

Приключих с думите:

— Няма съмнение, че Вис трябва да си получи заслуженото. Въпросът е как точно да стане това. Много от вас до скоро бяха готови да я последват. Може би все още биха желали да го сторят. Ако е така, нека се изправят тук и да я обявят за своя кралица, макар че аз никога не бих го направил.

— Предполагам, че сега ще поискаш да тръгнем след теб! — разнесе се глас от тълпата.

Поклатих глава.

— О, не. Ни най-малко. Но ще ви кажа, каквото и да реши това събрание, че аз имам лични сметки за уреждане с Вис. Ако ми помогнете, толкова по-добре.

— Вис ни предлагаше да си извоюваме Първородния свят — обади се същият глас (предполагам, че принадлежеше на Гълъбови очи). — Ти какво ще ни предложиш?

— Ще ви предлага — произнесох след кратка пауза — да се опитаме да променим структурата на *ци* в нашия свят така, че повече да не се раждат мутиралаи демони. Нещо повече, нека насочим усилията си към това децата ни да станат също толкова могъщи, колкото бяхме ние, когато живеехме в Първородния свят.

Сега вече спечелих вниманието им.

— Притежавам силата — продължих не след дълго — да променя Демоничното царство по такъв начин, че да се превърне в истински двойник на Първородния свят. Но засега нямам желание да го сторя.

Сред тълпата се надигна ропот — едни ме обвиняваха, че се надценявам, други просто настояваха да бъда по-конкретен. Реших да

отговоря на последните.

— Прекарах близо сто и тридесет години в конструирането на бутилка, в която заложих способността да изпълни три желания, надарени с почти абсолютна сила. Готов съм да използвам едно от тях, за да извърша необходимите корекции в състава на натрупаната в Демоничния свят *ци*. Съществуват обаче две причини, поради които не бих искал ресурсите от енергия да се изравнят с тези в Първородния свят. Първата е съвсем проста: не зная какви ще са последствията за вселената като цяло. Такова огромно количество *ци* все трябва да се вземе отнякъде. Въпросът е откъде и какви промени могат да настъпят. Не мисля, че трябва да избързваме, преди да си изясним всичко това. Втората причина — продължих след кратка пауза, през която оставих думите ми да стигнат до съзнанието им — е, че според мен от времето на Изгнанието демоните са се превърнали в съвсем други същества — много по-способни, съзидателни, дори по-интелигентни от онези, които са напуснали или са били прогонени някога от Първородния свят.

Погледнах към Твореца на Сияйните кули, един от малкото оцелели изгнаници, който се изправи пред тълпата и кимна в знак, че е на същото мнение.

— Имах възможността съвсем скоро да посетя Първородния свят — продължих аз. — Потокът от сурова енергия там е толкова мощен, че направо те лишава от способността да разсъждаваш трезво. Освен това открих, че боговете не са построили нищо след нашето напускане. За разлика от тях ние превърнахме тази пустинна страна в истинска градина, създадохме нова и разностранна култура, научихме се да взаимодействаме с хората от Земята и с техните духове. Послушайте ме, изобилието от *ци* е проклятие — това е храна за лакоми прасета. А ние всички знаем, че прасето се охранва, за да попадне накрая в кланицата. Ето защо възнамерявам да използвам едно от желанията, за да променя природната *ци* на Демоничния свят по такъв начин, че нашите неродени деца да не бъдат обречени на страдание. Нищо повече от това. Ще осъществя това желание, преди да се срещна с Вис — по такъв начин вие всички ще спечелите, независимо от изхода на нашата среща. Но само ако ми позволите да я извикам на личен двубой. Обмислете предложението ми. Обсъдете го помежду си. Ще поискам да го гласувате, когато удари часът на Кучето^[1]. „Да“ ще

означава, че приемате предложението и ми разрешавате да си уредя сметките с Вис самостоятелно и окончателно, без това да породи нови желания за възмездие. „Не“ ще значи, че го отхвърляте веднъж и завинаги. Тогава пак ще се изправа срещу Вис... и срещу всички, които дръзнат да застанат срещу мен.

Обърнах гръб и без да отговарям на въпросите, които последваха изявлението ми, започнах да се спускам към подземните помещения. Твореца и Седмопръстия бяха обещали да въведат ред след края на речта ми. Бях уверен, че ще се справят — и двамата се радваха на всеобщо уважение.

— Как мина? — попита ме Сливка. Двамата с Ли Пао бяха предпочели да останат долу и да проследят събитията в драконовата купа.

— Знаеш не по-зле от мен — отвърнах. — Мисля, че ще ме подкрепят. Ще има и такива, които ще застанат срещу мен. Ако оцелея след двубоя с Вис, няма да е трудно да се справя с тях.

— А и тогава репутацията ти ще се подобри значително — отбеляза Скитника.

— Вярно — кимнах. — Тепърва обаче предстои да разбере какво ще ми донесе тази по-добра репутация.

Прекарах по-голяма част от дебата в отдих и медитация. Какъвто и да беше изходът, аз щях да се бия с Вис. Нуждаех се от свежи сили.

Петнайсет минути след началото на часа на Кучето при мен дойде Разпилени лунни лъчи.

— Гласуването приключи, господарю Демон — обяви тя и продължи, преди да успее да я прекъсна. — С мнозинство от три четвърти демоните се съгласиха да приемат твоя дар и да те оставят да уредиш въпроса с Вис така, както ти пожелаеш.

— Значи, е решено, така ли? — попитах със суха усмивка.

— Решено. Не всички сред противниците на това решение бяха единни. Едни се боят да не съсредоточиш прекалено голяма сила в ръцете си, други все още мечтаят за завръщане в Първородния свят. Има и такива, които вярват, че Вис е тяхна кралица, и са готови да я следват до края. Тези последните някой ден може да се окажат твои врагове.

— Ще се справя с тях, когато възникне тази необходимост — отвърнах. — Може пък да платя на Ба Уа, за да им пусне по някой

камък на главата. Но първо да видим какво ще стане с Вис. Оградата все още ли е на мястото си?

— Да. Загражда две трети от Трибуната чак до горе — почти като арена. Веднага щом влезеш, ще затворим и последния вход.

Погледнах към бутилката, която бях направил за моята най-любима учителка, Вис Ужасния език. Дали подозираше, че сега тя е нейният затвор? Предполагах.

— В такъв случай, да тръгваме. Няма какво повече да се чака. Ще дам воля на желанието си и после ще се бия.

— Очаква те доста многолюдна публика — обяви Скитника. — И не всички ще бъдат на твоя страна.

— Зная — кимнах. — Хайде да свършваме.

Вече преполовяваше часът на Кучето, когато приключих с речта си пред събраните демони и произнесох второто си желание. След това благодарих насаме на всички, които ме бяха подкрепяли в трудните минути: Ба Уа, Уон Пан, Твореца на Сияйните кули, Седмопръстия, Разпилени лунни лъчи, Скитника и, разбира се, Сливка и Ли Пао. Следван от пожеланията им за успех, аз прекрачих бариерата и застанах в средата на арената.

С помощта на заклинание, което знаех само аз, вдигнах печата от бутилката, но позволих да излезе само един. Веднага щом пътят бе разчистен, отвътре се появи Вис Ужасния език, кипнала от гняв. Тя застана срещу мен и бавно прие материална форма.

Отново си бе придала облика, на който най-трудно устоявах: красива млада жена с черни, вгълбени очи и стройно, гъвкаво тяло, от което лъхаше спотаената ѝ сила. По това познах, че е узнала за събитията — дали с помощта на боговете, или се бе досетила сама. Така или иначе, не се налагаше да си губя времето в обяснения.

— Вис, ти ме подцени. Нашите сънародници се съгласиха двамата да си уредим сметките. Ако се предадеш още сега, обещавам ти да бъдеш изпратена в изгнание на някоя равнина, от която няма да се върнеш никога, нито ще имаш възможност да си отмъстиш. Но само през трупа ми можеш да си спечелиш отново свободата.

Тя огледа тълпата, без съмнение имаше мнозина, които предния ден я бяха подкрепяли възторжено. В погледа ѝ се четеше

пренебрежение, но когато се извърна към мен, видях в очите ѝ тъга.

— Ти погуби сина ми, Кай Рен.

— Да.

— Прогони съюзниците ми.

— Вярно.

— Защо? Винаги си ми бил любимец сред моите ученици.

— Така е, но не исках да се превърна в послушно кученце.

— Жалко. Ако не беше толкова горделив, някой ден можеше да станеш мой крал.

— С това ли възнамеряваше да ме изкушиш?

— Не. Това вече е минало. Казах го, защото е истина.

После, без никакво предупреждение, както и предполагам, че ще стане, но въпреки това бях изненадан, Вис изтегли меча си от промеждутъчното пространство и се нахвърли върху мен.

Отскочих встрани. Това бе най-умното, което можех да направя. За разлика от дуела ми с Тувон, този път разполагах с пълния капацитет от *ци* и острието ѝ можеше да ме убие, стига ударът да беше достатъчно точен. Можех да ѝ позволя едно-две одрасквания, но нищо повече.

Мечът ми едва ли можеше да се сравнява с нейния. Някога Седмопръстия беше изковал душегубец, предназначен да изсмуква енергията на Вис, но той бе откраднат заедно с останалите оръжия от Арсенала. Съвсем не на място ми хрумна, че може би тъкмо поради уязвимостта си към това оръжие, Вис бе организирала ограбването на Арсенала.

Никога нямаше да узная истината, защото в края на нашия дуел един от участниците щеше да е мъртъв.

Давах си сметка, че уменията ми не могат да се сравняват с нейните. Единственият ми шанс бе да си помогна с магия. Рискован избор, защото Вис бе еднакво могъща и с двете оръжия, тъй че неминуемо щеше да ми отвърне с някои собствени трикове. Докато се надигах от мястото, където се бях проснал, за да избегна втория ѝ удар, бях принуден да завъртя рязко меча, за да отбия третия. Незабелязано плъзнах пръсти по пода, покривайки повърхността на арената с лепкава и същевременно хлъзгава субстанция.

Вис пристъпи напред и се подхлъзна. За миг, докато десният ѝ крак продължаваше да се плъзга напред, бях завладян от надеждата, че

ще падне. Едва сега чух оглушителния рев на тълпата, но вниманието ми продължаваше да бъде съсредоточено върху това, което ставаше пред мен в момента. Вдигнах машинално ръка, за да парирам следващия удар — или да атакувам, ако ми се удаде подобна възможност.

Почти без видимо усилие Вис се отказа от предприетия набег и подскочи във въздуха. Когато се спусна обратно, пръстите ѝ завършваха със закривени като на харпия нокти. Това сложи край на вялата ми надежда, че хлъзгаво-лепкавата повърхност ще я задържи по някакъв начин, и аз реших да опитам друг подход. Започнах бързо даменя облика си и се превърнах в Тувон Димящия дух. Помислих си, че ще се стъписа пред възможността да се бие с любимия си, но мъртъв син, ала грешах. Атаките ѝ станаха още по-яростни. И тъй като бях приел само външния вид на Тувон, но не и уменията му, наложи се час по-скоро да се върна към обичайната си форма.

През цялото това време правех непрестанни опити да я промуша с меча си, но Вис отклоняваше ударите ми с лекота, сякаш ги нанасяше дете. Бях принуден непрестанно да мисля за защитата си, която поглъщаше огромно количество от силата ми.

Вис проля първата кръв, като прониза рамото ми — лека рана при други обстоятелства, но душегубецът остави пулсираща дيريا, в която всяка капка кръв се превръщаше в киселина. Тя проля и втората кръв с кос удар през гърдите ми. Ако беше малко по-силен, щеше да ме разсече на две.

Отделих малко *ци*, за да се покрия с броня, наколенници и набедреници, и едва сега осъзнах колко сериозно са намалели резервите ми само от двете повърхности рани. Ако не успея да победи скоро Вис, достатъчно ще е тя да премине към защита и да остави жизнените ми сокове сами да се стопят в напразни усилия.

Хвърлих се в поредица от трескави атаки, същите, които бях приложил срещу божеството Белкази.

Бомбардирах Вис с огнени бури и светкавици, изпратих едно миниатюрно торнадо да я откъсне от земята и спуснах градушка от ледени късове, за да подкопая защитата ѝ. Настъпвах, отклонявах контраатаките ѝ и дори успях да се промъкна под щита ѝ и да оставя кървава рязка през устните ѝ, срещу което на свой ред бях наказан, но този път почти безобидно.

За разлика от мен, тя все още разполагаше с грамадни резерви от енергия, защото с един-единствен величествен жест успя да неутрализира всички мои заклинания.

Бих могъл да опитам с нови, но забелязах, че късовете от градушката, която бях предизвикал малко по-рано, бяха полепнали по повърхността на арената, превръщайки я в ледена площадка. Този път двамата едновременно скочихме във въздуха. Аз си поставих крила, но Вис разполагаше с достатъчно енергия, за да се носи по въздушните течения без допълнителни приспособления.

Следващата ѝ атака вдигна облак перушина от накълцаните ми крила. Призовах зимен студ, за да скове въздушните течения, и двамата полетяхме надолу едновременно. Когато се озовахме на сантиметри от ледената повърхност, аз размахвах яростно криле и се хвърлих напред.

Успях да отбия първите няколко удара, същевременно започнах бързо даменя формата си и свободната ми ръка се спусна напред, докато обхвана нежната ѝ, девича шия. Стиснах я с пръсти, но продължавах да я притискам надолу към леда, за да не може да заеме удобна позиция и да нанесе смъртоносен удар.

Ноктите ѝ на харпия задраскаха по бронята ми. Останала без дъх, Вис започна бързо даменя формата си, търсейки спасение от душата ми хватка: тя се превърна в предизвикващо жалост дете, в отровна змия, в тигър, в муха. Аз също менях формата на ръката си, приспособявайки се към всяка от промените ѝ, като черпех пестеливо от смаляващите се запаси *ци*. А метаморфозите ѝ не спираха — Вис се преобрази в кон, в дракон, в златна рибка, в парче остър обсидиан, в шепя слуз, в бодлива лиана, в жилеца оса.

Макар изранен, нахапан и нажилен, съумях да задържа всяко едно от превъплъщенията ѝ, ала нямаше квадратен сантиметър от тялото ми, който да не крещи, че смъртта е за предпочитане пред подобно продължително мъчение.

И с всеки миг ставах все по-слаб.

Вис бе изпуснала меча душегубец в първия миг на паника, защото змията или мухата, не могат да размахват оръжие. Тя осъзна грешката си и започна да опипва земята, но аз притиснах ръката ѝ тъкмо когато беше стиснала дръжката и накарах леда да погълне острието, да го скове в ледените си окопи, да го затвори зад преграда от непробиваемо стъкло.

Вис нададе гневен вик, издигна ме във въздуха върху фонтан от пламъци и продължи да ме влачи след себе си, тъй като не желаех да я пусна. Беше си дала сметка, че е изгубила безвъзвратно душегубеца. Стисках я достатъчно силно за шията, но не можех да ѝ скърша врата. Все пак другата ми ръка с меча беше свободна и аз замахнах с него отново.

Тя нямаше меч, но блокира удара ми с обкована в желязо предмишница. Разхвърчаха се искри, потече и малко кръв. Използвах краткия миг на преимущество да нанеса още удари — както ме беше учила по време на многобройните ни уроци — но се съмнявах, че това ще е достатъчно, за да спечеля.

Изведнъж двамата се стоварихме на арената. Ледът се бе стопил от огъня на Вис, но капанът, който бях създал, продължаваше да държи в плен душегубеца. Помислих си, че внезапното ни падане е поредният номер на Вис, но когато огледах аурата ѝ, открих, че този път съм сгрешил. Най-сетне беше сразена, резервите ѝ от *ци* се топяха бързо, тялото ѝ бе напълно изтощено, страшният меч — извън обсега ѝ.

Отново бе придобила облика, с който се появи на арената, но тази млада жена вече не беше хубава, дори в моите очи. Кожата ѝ бе посивяла от невероятното усилие, очите ѝ бяха кървясали и когато ме погледна, тя прошепна с изранените си устни:

— Довърши ме, Кай Рен. Ако наистина някога си ме обичал, убий ме още сега. Тувон е мъртъв. Мечтите ми се превърнаха в прах. Не искам повече да живея.

— Ако откажа?

— Не мога да се самоубия. Противно е на природата ми. Тогава ще ме обречеш на живот, какъвто не желая да водя.

Вдигнах глава към смълчаното демонично множество отвъд бариерата. Видях страховити изражения, прочетох сурови мисли. Вис ги бе изиграла, беше ги мамила. Биха могли да ѝ го простят, но тя бе провалила мечтите ми. А за това нямаше прошка.

— Има други, които ще пожелаят да сложат край на живота ти, ако откажа.

Вис огледа залата и се изплю презрително. Храчката ѝ бе примесена с кръв. Дишаше все по-мъчително.

— Тези ли? Нима предпочиташ да умра от техните ръце, а не от твоята?

— Може би.

— Но ти казваше, че ме обичаш!

Изглеждаше толкова изненадана, преди да си дам сметка за причината — Вис беше демоница, способна да мрази, но не и да обича, поне така, както обичат хората. Тя наистина бе вярвала, че любовта ми към нея ѝ дава власт над мен, и бе използвала тази власт за своите цели. По този начин дори в поражението тя щеше да спечели своята малка победа.

— Наистина те обичах.

— В такъв случай, изпълни последния си дълг към мен, Кай Рен. Убий ме! Защо стъпи на арената, щом не възнамеряваш да го сториш?

— Нямах друг избор, Вис. Ако те бях оставил, щяха да пострадат и други невинни хора.

— Значи ти не си от невинните?

— Не съм — кимнах с горчивина. — Бях глупак. Ти и Белкази ме използвахте, а аз те следвах сяпю.

Чувството, което зърнах в очите ѝ, не беше точно състрадание, но все пак бе най-близо до това, което един демон би могъл да изпита.

— Кай Рен, *ние* се погрижихме да бъдеш толкова глупав. Как можеш да се виниш за подобно нещо?

— Не мога иначе.

Тя се усмихна и поклати глава като учителката, която някога ми беше.

— Не се кори, Кай Рен. Недей. Сега вече си свободен от проклятието, което ти бяхме наложили. Живей живота си така, както искаш.

Погледнах я внимателно, кимнах, сетне вдигнах меча и ѝ отсякох главата — точно и бързо, както ме беше учила. Макар да виждаше какво я чака, тя не трепна, не направи никакъв опит да ме спре, или да се защити. Убих я така, както бе поискала, и това бе моят последен дар към онази, която бях обичал с искрена, недемонска, човешка любов.

[1] Между 20 и 22 ч. — Б.ред. ↑

15.

Свърши се. Вис Ужасния език лежеше мъртва в краката ми. Отвъд бариерата тълпата ме аплодираше, но тълпите винаги аплодират победителя. Сред виковете долавях страх, жажда за власт, алчност, може би дори облекчение, но не и искрена радост. Демоните не познават радостта, също както не знаят какво е любов.

Седмопръстия ми правеше знаци да се изправя и да поздравя присъстващите. Спомних си последния път, когато искаха от мен подобно нещо — беше, когато убих бога Рабла-ю. Но тогава тази, която ме подканяше, бе Вис.

Погледнах към Седмопръстия и поклатих бавно глава. След това изчезнах.

Материализирах се във вътрешността на синята бутилка, която някога бе мой дом. В Демоничното царство приближаваше вечер, но тук слънцето все така стоеше наред небето — вечно и нескончаемо пладне.

Възстановяването вървеше в пълен ход. Небосводът отгоре беше почти завършен, чувах дори далечния прибой на вълните. Следите от сраженията, оставени върху растителността, бяха заличени. Усетих щастливото, изпълнено с радост присъствие на прислугата, която ме поздравяваше.

Дворецът ми все още бе в руини и Лун Шан вече не живееше в подножието на планините, които бях създал по подобие на една даоистка рисунка. Нямахте ги моите великани и ефирните феи, заедно с всички останали живи същества от някога добре подредения ми свят.

Чакаше ме страшно много работа, но докато се чудех откъде да започна, мислите ми бяха прекъснати от смразяващ кръвта вой, който долетя откъм обвитите в мъгла върхове, последван от множество пискливи гласчета. Погледнах натам и се усмихнах.

Моите верни кучета се завръщаха у дома и сърцето ми се изпълни с радост.

Прекоших поляната, за да ги посрещна, и спрях сред току-що разцъфналите полски цветя.

— Добре дошли — произнесох, след това се наведох и потупах Флуфинела по гърба, а тя постави калните си лапички върху крака ми.

— Благодаря ти, господарю Кай — отвърна Ширики. — Ще ни позволиш ли да се настаним в старата пещера на Лун Шан?

— В старата и в новата — рекох аз. — Няма го вече Лун Шан. Убиха го войните на Вис.

Шамбала ме погледна с очи, изпълнени с майчинска мъдрост.

— Но сигурно възнамеряваш да пробудиш отново дракона на водата и планината, господарю Кай.

— Не съм мислил за това — отвърнах, не съвсем искрено, защото вече бях помолил слугите да запазят костите на дракона. Истината беше, че не виждах какво може да замени моя стар приятел. — Смяташ ли, че трябва да го сторя?

— Длъжен си! — произнесе възмутено Шамбала. — Без дракони колебливото равновесие на *фен шуй* е обречено на провал.

— Права си. Разговаряхте ли по този въпрос със Сливка?

— Малко. Но кучетата *фу* също разбират от *фен шуй*.

— Интересно, от какво още разбирате?

— Никога не си ни питал — засмя се Шамбала. — Но и без това едва ли ще ти кажем. Ще трябва да узнаеш сам.

— Разбирам. — Знаех, че ми пробутва тази загадка, за да пробуди любопитството и ентузиазма ми, потиснати след събитията от предния ден.

— Господарю Кай — заговори Ширики, — сигурно искаш да се освежиш и да се подготвиш за посрещането на гостите?

— На гостите? — попитах на свой ред възмутено. — Никога не съм канил. Кой възнамерява да дойде?

— Ами... Ба Уа и Уон Пан... — поде смутено Флуфинела.

— Сливка и Ли Пао — допълни друго кученце.

— А също Седмопръстия, Разпилени лунни лъчи, Твореца на Сияйните кули, Скитника...

Кутретата млъкнаха и се спогледаха, изчерпали предположенията си.

— Това са всички — обяви Флуфинела.

— Напълно достатъчно! — кимнах рязко. — Още повече, че някой е взел решението вместо мен.

— Те искаха да разговарят с теб — обясни Шамбала — и да ти разкажат за това, което се случи след битката.

— Освен това трябва да се вземат някои важни решения — продължи Ширики, — като например каква да бъде съдбата на Девор и неговите сподвижници и дали откраднатите оръжия да бъдат върнати в Арсенала.

— Нека други го решават — изсумтях. — Аз си свърших моята работа.

Шамбала ме погледна с нескрит укор.

— Ако не искаш да разговаряш със своите приятели, тогава те могат да погостуват на нашето семейство.

Преглътнах поредното импулсивно възражение. Всъщност, нали бях обещал на кучетата, че моят дом ще бъде и техен. Не можех да им откажа да си канят гости. Макар и троснато, все пак се поклоних и кимнах.

— Вземи вана, господарю Кай — посъветва ме Шамбала. — Ще се почувстваш по-добре, когато измиеш кръвта от раните си.

Обърнах се и закрачих към пристана, където беше привързана моята ветроходна яхта. Невидими слуги ми поднесоха сапун, кърпа и чисти дрехи, които бяха измъкнали от развалините. Бяха открили дори червената ми шапка с перо, като по чудо непокътната.

Изтърках яростно засъхналата кръв и използвах малко *ци*, за да затворя раните си. Накрая останаха само тези от душегубеца, но те щяха да зараснат след време. Изтрих се, облякох дрехи в светли и жизнерадостни цветове и веднага се почувствах в приповдигнато настроение. Наистина бях готов за посрещане на гости.

Когато започнаха да пристигат, аз ги поканих на брега. Нямах копринени възглавници, нито меки килими, но пясъкът бе чист като сняг, а бамбуковата горичка предлагаше прохладна сянка. Твореца се бе погрижил да осигури достатъчно освежителни напитки — дори за кученцата.

В началото настъпи неловко мълчание, напълно обяснимо, имайки предвид поведението ми отпреди час. Сетне Уон Пан се хвърли да гони сянката си в пяната на вълните, кученцата го последваха с

радостен лай, а ние всички се надигнахме да ги гледаме, заливайки се от смях.

— Ба Уа, я ми кажи, Уон Пан възнамерява ли да се върне в предишната си форма? — попитах аз.

— Съмнявам се, шефе. Харесва му да е куче... или е прекалено глупав, за да си спомни как се правеше.

— И не му трябва — намеси се Сливка. — Ако иска, може да дойде да живее у нас. За демон може да е глупав, но за куче пипето му сече достатъчно.

— Ами попитай го де — предложи Ба Уа. — Бас държа, че ще склони.

Седнал с кръстосани нозе на пясъка, Ли Пао направи съвсем прстичко хвърчило от картонена опаковка за храна и тънки бамбукови пръчици. Забелязах, че бе нагласил грижливо драконовата купа в една вдлъбнатина до него и дори бе предложил на духа нещо за ядене.

— Кай Рен, да имаш въженце? — попита ме той. — Имам чувството, че цяла вечност не съм вдигал хвърчило.

Понечих да поклатя глава, но Седмопръстия бръкна в джоба си и извади топка канап.

— Дръж — извика той и я подхвърли на стареца. Обърна се към мен и продължи със странно напрегнат глас. — Господарю Демон, мога ли да поговоря с теб насаме?

— Разбира се. Да се разходим към двореца.

Изкатерихме се по пътеката, но Седмопръстия запази мълчание, докато не утихна лаят на кученцата.

— Господарю Демон — произнесе тогава с официален тон, — спомняш ли си, когато ти намекнах, че бих могъл да ти предложа ръката на дъщеря си, стига да я искаш?

Припомних си нашия разговор на тържествената вечеря на Сборището и кимнах.

— Да. Тогава тя също прояви интерес.

— Аз... — Грамадният, посивял, триок ковач прехапа устни в търсене на подходящите думи, като малко момче пред някой могъщ демон. — Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но тя вече не е свободна.

— Така ли? — вдигнах вежди аз и същевременно се зачудих на странното облекчение, което ми донесоха тези думи. — Значи си

уговорил друг годеж?

— По-точно *тя* е дала такава обещание, без да иска моето съгласие, макар да знае какво е мнението ми по въпроса.

— Демоните не са като древните китайци — рекох аз — и Разпилени лунни лъчи има право да решава сама как да постъпи. Или може би не одобряваш избора ѝ?

— О, бих го одобрил напълно. Той е могъщ демон от добро семейство. Става въпрос за Скитника.

— Наистина е от добро семейство — съгласих се аз. — Но какво смята Твореца?

— Няма нищо против.

— Интересно защо тя си е променила мнението? Дали защото аз така и не ѝ поисках ръката, а Скитника го е сторил?

— И това също. Но от друга страна... — той млъкна и отново прехапа устни. — Тя смята, че си прекалено човечен за нейния вкус.

— Прекалено *човечен*?

— Да.

— Има предвид чувствата ми?

— Да, най-вече любовта ти към Вис. За нея това е проява на голяма слабост.

— Ах, разбирам. Предполагам, че тя не обича Скитника.

— Естествено, не!

— Но все пак иска да склучи годеж с него.

— Да. Намира компанията му за приятна, харесва храбростта му, начина, по който гледа на света. Освен това смята, че склонността му да пътешества ще я превърне в главен фактор на бъдещия им дом. Предполагам, че очаква с нетърпение този момент, след като така и не ѝ позволих да се разпорежда в моята къща.

— След всичко чуто, не мога да не одобря избора ѝ.

— Значи няма да ни съдиш за нарушаване на договора?

— Никога не сме сключвали договор, само го обсъждахме в най-общи черти. Лично ще им предам сърдечните си пожелания. Дали да не им подаря и някоя бутилка? Сега имам цяла колекция.

— О, за тях това ще бъде огромна чест.

— Всъщност, ще го направя по-скоро под формата на дългосрочно отдаване под наем. След всичко, което се случи, мисля, че

ще се откажа от идеята да продавам бутилки. Научих още един горчив урок, благодарение на Вис. Сега вече ще ги държа под око.

— Младите ще разберат необходимостта от подобно решение.

— Чудесно. В такъв случай, да се връщаме при другите.

— Да се връщаме.

Когато стигнахме брега, Седмопръстия се извини на останалите и каза, че отива при Разпилени лунни лъчи и Скитника, които бяха излезли на разходка край брега. Ли Пао и Твореца също бяха при вълните, където се бореха с опърничавото хвърчило. Само Сливка ме чакаше.

Седеше на една дюна и се любоваше на океанската шир, но веднага познах, че е почувствала присъствието ми.

— Как си? — попита ме тя.

— Добре. — Въздъгнах. — Ама че ден, а?

— Чу ли за Скитника и Разпилени лунни лъчи?

— Аха.

— И?

— Хубава новина. Подхождат си.

— Не ти ли е мъчно?

— Малко съм обиден, ама нищо. Не е лесно да преглътнеш факта, че една млада и красива демоница харесва друг. И все пак смятам, че изборът ѝ е добър. Права е за мен.

— Какво за теб?

— Че съм заприличал на човек.

Сливка ме погледна. Пред нея стоеше същество, високо два и половина метра, с тъмносиня кожа, остри нокти и дълги зъби. Тя избухна в смях.

— Ти? — После се замисли. — Може и да е права. Външният вид не прави човека. Трябваше да се досетя. Моите клиенти ми се доверяват повече, когато си сложа високата шапка и се облека в старинни одежди. Какво от това, че мога да определя *фен шуй* на жилището или имота им не по-зле и когато съм с тениска и шорти.

— Ще се почувстваш ли по-уверена, ако изглеждам така? — мигновено се преобразих в човешкия облик, който използвах най-често.

— Е, сега вече е по-лесно да те възприема като „човек“.

Поседяхме още малко, загледани в чайките и пясъчните вихрушки.

— Сливке, може ли да те попитам нещо?

— Запазвам си правото да не отговарям.

— Ще се съ согласиш ли да те наема като специалист по *фен шуй* за моята бутилка?

— Не е необходимо да ме наемаш! — отвърна възмутено тя. — За мен това ще бъде чест.

— Въпреки това ще те наема. Сега, когато си върнах всички бутилки, отново съм богат. Позволи ми това удоволствие.

— Щом настояваш.

— Каж ми, ти смяташ ли ме поне малко за човек? Чудя се дали не съм изгубил способността си да чувствам, след като магията е разчупена.

Тя ме погледна внимателно.

— Как се почувства, когато уби Вис?

— Ужасно — признах искрено. — Но трябваше да го направя.

— Вис те помоли да я убиеш, нали? Чух я.

— Да.

— Затова ли го направи?

— Да.

— Защото някога си я обичал?

— Да.

— А мразеше ли я накрая?

— Не.

— Дори след всичко, което ти стори?

— Дори след всичко. Мразех онова, което ми направи. Мразех смъртта на Оливър О'Кифи и опустошаването на моята бутилка. Но не и Вис.

Сливка се извърна с лице към мен.

— Значи си като човек в любовта, но не и в омразата. Аз щях да я мразя, ако бе постъпила така с мен.

— Все пак си съгласна, че съм поне малко човек?

— Да.

— Достатъчно, за да се омъжиш за мен?

Кафявите ѝ очи се разшириха в израз на изненада и объркване.

— Не го казваш сериозно! Чувала съм какво мислят демоните за хората. Аз не съм като вас.

— Нито пък аз, от известно време.

Тя не отговори и аз продължих:

— Разбираш ли, през последните хиляда години аз изпитвах чувства, на каквито не е способен нито един демон. Най-близките ми приятели бяха хора — Оли, дядо ти. Познах какво е самота. След всичко това едва ли мога да заживея с демоница. Дори да я обикна, тя никога няма да изпитва същото към мен.

— Ох. — Произнесе едва чуто Сливка, но нищо повече.

— Ето защо искам да се омъжиш за мен. Ти си чужда на вашия свят — магьосническите ти способности те правят такава — също както съм аз за моя.

— Но аз ще остареея и ще умра.

— Предложих на Ли Пао Прасковата на Безсмъртието.

— Така ли?

— Той отказа. Заяви, че предпочитал да остарее и да умре като обикновен човек.

— Напълно в неговия стил — кимна тя, загледана към мястото, където хвърчилото плющеше срещу поривите на вятъра. — Такъв си е той. Погледни го, играе си с едно хвърчило, когато може да полети сам.

— Не е необходимо да вземаш решение вместо него. Надявам се някога да го разубедея. Преживя доста странни случки през последните няколко седмици. Вероятно и той вече не е същият.

— Прав си.

Известно време мълчахме, заслушани в крясъците на птиците и лая на кучетата.

— Кай Рен, обичаш ли ме? — попита ме тя.

Вместо отговор аз докоснах лицето ѝ и го извъртях така, че да надникна в кафявите ѝ очи. Обичах я, но вече знаех, че това означава да си уязвим пред някого. Можех ли да си позволя подобен риск с една магьосница от човешкия род? Докато я гледах, спомних си всички моменти, в които бе проявила храброст, упорство, търпение и чувство за хумор.

— Мисля, че те обичам. А ти мен?

— Възможно е — отвърна тя с усмивка, — но не съм мислила по този въпрос. Трябва първо да привикна.

— Разбирам — отвърнах и се намръщих. — Виждам, че нямаш намерение да се хвърлиш в прегръдките ми и да ми благодариш за предложението.

— Съжалявам. Защо не си определим среща? Нека първо се опознаем. Безсмъртието е голям дар. Не бива да го предлагаш толкова лекомислено.

— Не съм лекомислен!

— Добре, тогава — тя ме потупа успокояващо по крака, — опитай се да видиш всичко от моята гледна точка. Ти ми предложи две невероятни неща — безсмъртие и... брачен живот. Две невероятни, изумителни предложения. Нека да помисля.

— О, моя наранена гордост! — възкликнах театрално. — Обречен съм да ме отхвърлят красиви жени.

— Не те отхвърлям — поправи ме тя. — Само искам време, за да помисля.

— Зная — засмях се аз и си позволих да я прегърна през раменете. — Зная. Искаш ли да идем на пица в събота вечер? При Тони, в „Раят на пиците“?

— Става — кимна тя и облегна глава на рамото ми.

— Можем да посетим и мъдреците, които живеят в другите бутилки. Притеснявам се какво ли е станало с тях?

— Ще си погледна програмата — рече тя. — Мисля, че ще ми бъде забавно.

Сетих се за още много неща, които можехме да правим заедно, и тази мисъл ме накара да я притисна към себе си. Сега вече бях сигурен, че ще направя всичко възможно, за да остане до мен.

Знаех също, че не бива да я обсебвам напълно, защото само така ще запазя магията на любовта.

Издание:

Поредица „Избрана световна фантастика“, №74

ИК „Бард“, 2000

ISBN 954-585-104-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.